NICHOLAS

SPARKS

TALISMANUL NOROCOS

NICHOLAS SPARKS

TALISMANUL NOROCOS

V.1.0

Pentru Jamie Raab şi Dennis Dalrymple

Un an de neuitat...
şi-un an de dat uitării.
Sunt cu sufletul alături de voi.

CAPITOLUL 1

CLAYTON ŞI THIBAULT

Ajutorul de şerif Keith Clayton nu îi auzise venind şi, de aproape, nu îi plăcea mai mult decât prima dată când îi zărise. Asta şi din pricina câinelui. Nu se dădea în vânt după ciobăneştii germani, iar acesta, deşi stătea liniştit, îi aducea aminte de Panther, câinele polițist al lui Kenny Moore care se repezea să-i muşte de vintre pe suspecți, la comanda cea mai mică. De cele mai multe ori, îl considera pe Moore un idiot, cu toate că era singurul coleg pe care îl putea numi cât de cât prieten şi trebuia să admită că acesta avea un fel anume de a spune poveştile cu muşcături, care îl făcea să se tăvălească pe jos de râs. Iar Moore ar fi apreciat, cu siguranță, micul spectacol de nudism, pe care Clayton tocmai îl întrerupsese, spionând două studente care făceau plajă lângă pârâu, în toată splendoarea lor matinală. Sosise acolo doar de câteva minute şi apucase să facă doar câteva poze cu camera digitală, când văzu o a treia fată ivindu-se din spatele unei tufe de hortensii. După ce aruncă repede aparatul în desişul din spatele lui, ieşi de după un copac şi, peste încă un moment, el şi studenta se aflau față în față.

— Ei, ce avem noi aici? spuse el tărăgănat, încercând să o pună în defensivă.

Nu-i plăcea faptul că fusese surprins şi nu era mulțumit nici de replica sa insipidă. De obicei, se descurca mai bine de-atât.

Mult mai bine. Din fericire, fata era mult prea ruşinată pentru a mai observa ceva şi aproape se împiedică încercând să se dea înapoi. Bâlbâi ceva ce părea a fi un răspuns în timp ce încerca să se acopere cu mâinile. Era ca şi cum ar fi privit

pe cineva care juca Twister de unul singur. El nu făcu nici cel mai mic efort să îşi ferească privirea. În schimb, zâmbi, prefăcându-se că nu îi observă trupul gol, ca şi cum ar fi dat tot timpul nas în nas cu femei dezbrăcate în pădure. Realiză că ea nu văzuse aparatul de fotografiat.

— Acum, calmează-te. Ce se întâmplă? întrebă el.

Ştia prea bine ce se întâmpla. De câteva ori în fiecare vară, dar mai ales în august, studenții de la Chapel Hill sau de la NE State, în drum spre plajă pentru a petrece un ultim sfârşit de săptămână prelungit la Emerald Isle înainte de începerea semestrului de toamnă, făceau adesea un ocol pe un vechi drum forestier, care şerpuia cam un kilometru şi jumătate prin pădure înainte de a ajunge în locul unde Swan Creek coteşte brusc către South River. Acolo se afla o plajă din pietriş cunoscută pentru nudism – cum se întâmplase asta, nu avea nici cea mai vagă idee iar Clayton trecea deseori pe-acolo, în speranța că va avea noroc. În urmă cu două săptămâni, văzuse şase fete; astăzi erau doar trei, iar cele două care stăteau pe prosoape se întindeau deja după cămăşile lor. Deşi una dintre ele era mai solidă, celelalte două – inclusiv bruneta din fața lui – aveau genul acela de siluetă care îi face pe băieții din frățiile universităților să înnebunească. Pe polițişti, de asemenea.

— Nu ştiam că este cineva aici! Ne-am gândit că va fi în regulă!

Fața ei arăta îndeajuns de inocentă încât să-i dea de gândit:

„Nu ar fi mândru tati dacă ar şti ce face fetița lui?" Îl amuză să-şi imagineze ce răspuns ar avea, dar, din moment ce era în uniformă, ştia că trebuie să spună ceva oficial. În plus, era conştient că îşi forța norocul. Dacă se ducea vestea că oamenii şerifului patrulează zona, nu vor mai veni studente aici, iar lui nu-i surâdea asta.

— Hai sa vorbim cu prietenele tale.

O urmă pe plajă, privind cum fata încerca fără succes să îşi acopere spatele, bucurându-se de micul spectacol. Până

când ieşiră dintre copaci în luminişul de lângă râu, prietenele ei îşi puseseră deja bluzele. Bruneta fugi țopăind către celelalte şi apucă repede un prosop, dărâmând două cutii cu bere. Clayton arătă către un copac din apropiere.

— Nu ați văzut indicatorul?

La semnul lui, ochii lor se întoarseră în direcția aceea. „Oamenii sunt ca oile, aşteaptă următorul ordin", se gândi el. Indicatorul, mic şi parțial ascuns de crengile plecate ale unui stejar secular, fusese pus din ordinul judecătorului Kendrick Clayton, care se întâmpla să fie unchiul său. Ideea fusese a lui Keith; ştia că prohibiția publică nu va face altceva decât să crească atracția pentru acest loc.

— Nu l-am văzut! strigă bruneta, alergând înapoi către el. Nu ştiam! Noi am auzit de locul ăsta cu două zile în urmă!

Continuă să protesteze în timp ce se chinuia cu prosopul; celelalte erau mult prea speriate pentru a face altceva în afară de a încerca să se strecoare în slipii costumelor de baie.

— Este prima dată când venim aici!

Cuvintele ieşiră ca un scâncet, făcând-o să pară o studentă răsfățată. Ceea ce şi erau probabil toate. Arătau cu siguranță ca atare.

— Ştiți că nuditatea publică este o infracțiune în acest district?

Văzu fețele lor tinere pălind şi mai tare şi-şi închipui că vedeau deja această încălcare a legii menționată în dosarele lor. Scena era amuzantă, dar îşi aminti să nu lase lucrurile să meargă prea departe.

— Cum te numeşti?

— Amy, spuse bruneta, înghițind în sec. Amy White.

— De unde eşti?

— Chapel Hill. Dar sunt din Charlotte de origine.

— Văd alcool acolo. Aveți peste 21 de ani?

Pentru prima dată, răspunseră şi celelalte:

— Da, domnule.

— Bine, Amy. Să îți spun ce voi face. Te voi crede pe cuvânt că nu ați văzut indicatorul şi că aveți vârsta legală

pentru a bea, deci nu voi face din țânțar armăsar. Mă voi preface că nici măcar nu am fost aici. Atâta vreme cât îmi promiteți să nu-i spuneți şefului meu că v-am lăsat să scăpați basma curată.

Fetelor nu le venea să creadă.

— Serios?

— Serios, spuse el. Am fost şi eu student.

Nu fusese, dar ştia că sună bine.

— Şi s-ar putea să vreți să vă îmbrăcați. Nu se ştie niciodată – ar putea fi oameni care umblă pe-aici.

Le aruncă un zâmbet.

— Aveți grijă să luați toate cutiile de bere, bine?

— Da, domnule.

— Apreciez asta.

Dădu să plece.

— Asta a fost tot?

Se întoarse şi le aruncă din nou un zâmbet.

— Asta a fost tot. Aveți grijă de voi.

Clayton îşi făcu loc printre tufe, aplecându-se pe sub crengi în drumul său înapoi către maşină, gândindu-se că se descurcase bine. Mai mult decât bine. Amy chiar îi zâmbise, iar el cocheta cu ideea de a se întoarce şi a-i cere numărul de telefon. Nu, se decise el, probabil că era mai bine să lase lucrurile aşa. Mai mult ca sigur se vor duce şi vor spune prietenilor lor că, deşi fuseseră prinse de poliție, nu li se întâmplase nimic. Va merge vorba că polițiştii de aici sunt de treabă. Totuşi, în timp ce se strecura prin pădure, spera ca pozele acelea să iasă. Ar fi nişte imagini noi destul de drăguțe pentru colecția lui.

Per total, fusese o zi excelentă. Era pe punctul de a se întoarce după aparatul foto, când auzi foşnete. Urmări sunetul către drumul forestier şi văzu un străin care arăta ca un hipiot din anii ’60, alături de câinele său.

Străinul nu era cu fetele. Clayton ar fi putut paria. Tipul era prea bătrân pentru a fi student; trebuie să fi avut aproape 30 de ani. Părul său lung îi amintea lui Clayton de

un cuib de şoareci, iar pe spatele străinului, Clayton zări conturul unui sac de dormit care ieşea dintr-un rucsac. Nu era un excursionist ocazional care mergea la plajă; arăta asemenea unuia care făcuse drumeții, poate chiar dormise în aer liber. Nu îşi dădea seama de cât timp era acolo şi ce văzuse.

„Oare m-a zărit făcând poze?"

În niciun caz. Nu era posibil. Nu putea fi văzut de pe drumul principal, tufele erau dese şi ar fi auzit dacă ar fi mers cineva prin pădure. Corect? Totuşi, era un loc ciudat pentru drumeții. Se aflau în mijlocul pustietății şi ultimul lucru pe care şi-l dorea era ca nişte hipioți să strice locul pentru studente.

Până una-alta, străinul îl depăşise. Era aproape de maşină şi se îndrepta către locul unde fetele îşi lăsaseră jeepul cu care veniseră. Clayton ieşi pe drum şi îşi drese vocea. Străinul şi câinele se întoarseră la auzul sunetului.

De la distanță, Clayton continuă să-i urmărească. Nici străinul şi nici câinele nu păreau surprinşi de apariția subită a lui Clayton, iar în ochii bărbatului era ceva care îl neliniştea. Ca şi cum acesta s-ar fi aşteptat să apară Clayton. La fel şi ciobănescul german. Expresia de pe fața câinelui era una distantă şi atentă în acelaşi timp – aproape inteligentă – cum arăta şi Pantlier de cele mai multe ori înainte ca Moore să îi dea drumul. Simți un gol puternic în stomac. De-abia se abținu să nu îşi acopere părțile intime.

Vreme de un minut, continuară să se uite fix unul la celălalt. Clayton învățase cu mult timp în urmă că uniforma sa intimida majoritatea oamenilor. Toată lumea devine agitată în preajma oamenilor legii, iar el se gândi că tipul nu poate fi o excepție. În plus, acesta era unul dintre motivele pentru care îi plăcea la nebunie să fie polițist.

— Ai lesă pentru câinele tău? spuse el, cuvintele sunând mai mult ca un ordin decât ca o întrebare.

— În rucsac.

Clayton nu putu desluşi niciun accent. „Engleză Johnny

Carson", după cum obişnuia să spună mama sa.

— Pune-o.

— Nu vă faceți griji. Nu va mişca, dacă nu îi spun eu.

— Pune-o oricum.

Străinul îşi dădu joc rucsacul şi începu a scotoci. Clayton întinse gâtul, sperând să zărească orice urmă de drog sau armă. Peste un moment, lesa era ataşată la zgarda câinelui, iar străinul stătea în fața sa cu o expresie care părea să întrebe: „Acum ce urmează?"

— Ce faci aici? vru să ştie Clayton.

— Drumeții.

— Ai un rucsac destul de mare pentru drumeții.

Străinul nu spuse nimic.

— Sau poate că te strecurai pe aici, încercând să vezi peisajul.

— Asta fac oamenii când ajung aici?

Lui Clayton nu îi plăcu tonul şi nici ce insinua.

— Aş vrea să văd un act de identitate.

Străinul se aplecă din nou peste rucsac şi îşi scoase paşaportul. Arătă câinelui o palmă deschisă, indicându-i să stea pe loc, apoi făcu un pas către Clayton şi i-l întinse.

— Nu ai un carnet de şofer?

— Nu am.

Clayton studie numele, buzele mişcându-i-se uşor.

— Logan Thibault.

Străinul dădu din cap.

— De unde eşti?

— Din Colorado.

— Lungă excursie!

Străinul nu spuse nimic.

— Mergi undeva anume?

— Mă îndrept către Arden.

— Ce e în Arden?

— Nu aş putea spune. Nu am ajuns acolo încă.

Clayton se încruntă la auzul răspunsului. Prea isteț. Prea… provocator? Prea cumva. Nu conta. Dintr-odată, îşi

dădu seama că nu îi plăcea tipul.

— Aşteaptă aici, spuse el. Nu te superi dacă verific asta.

— Fă cum vrei.

În timp ce Clayton se îndrepta spre maşină, aruncă o privire peste umăr şi îl văzu pe Thibault scoţând un bol din rucsac şi golind o sticlă de apă în el. Ca şi cum nu avea nici cea mai mică grijă pe lume.

„Vom afla, nu-i aşa?" În maşină, Clayton trimise prin radio numele şi felul în care acesta se scrie, întrerupt fiind de telefonistă.

— Este Thibault, ca T-bow, nu Thigh-bolt. E franţuzesc.

— De ce mi-ar păsa cum se pronunţă?

— Spuneam doar…

— Cum o fi, Marge. Verifică doar, vrei?

— Arată ca un francez?

— De unde dracului să ştiu eu cum arată un francez?

— Sunt doar curioasă. Nu te ambala aşa. Sunt puţin ocupată aici.

„Desigur, foarte ocupată, se gândi Clayton. Să mănânci gogoşi, cel mai probabil." Marge înfuleca cel puţin douăsprezece gogoşi Krispy Kremes în fiecare zi. Probabil cântărea aproape o sută cincizeci de kilograme.

Prin geam, îl văzu pe străin aplecându-se spre câine şi şoptindu-i ceva, în timp ce acesta lipăia apa. Clătină din cap. Să vorbeşti cu animalele. Ce ciudăţenie! Ca şi cum câinele ar înţelege orice altceva în afară de comenzile de bază. Şi fosta lui soţie obişnuia să facă asta. Femeia se purta cu câinii ca şi cu oamenii, ceea ce de la început ar fi trebuit să-l avertizeze să stea departe de ea.

— Nu găsesc nimic, o auzi el pe Marge spunând.

Părea că mestecă ceva.

— Nu are cazier, din câte văd eu.

— Eşti sigură?

— Da, sunt sigură. Ştiu cum să îmi fac treaba.

Ca şi cum ar fi tras cu urechea la conversaţie, străinul recuperă bolul şi îl băgă la loc în rucsac, după care aruncă

bagajul peste umăr.

— Au mai fost alte telefoane neobişnuite? Oameni care pierdeau vremea aiurea, lucruri de genul ăsta?

— Nu, a fost linişte în dimineaţa asta. Şi unde eşti, apropo? Tatăl tău a tot încercat să dea de tine.

Tatăl lui Clayton era şeriful districtului.

— Spune-i că mă voi întoarce în curând.

— Pare furios.

— Spune-i doar că am patrulat, bine?

„Ca să ştie că am muncit", dar nu se mai obosi să adauge asta.

— Aşa voi face.

E mai bine.

— Trebuie să închid.

Puse receptorul staţiei radio înapoi la locul său şi rămase nemişcat, simţind o urmă de dezamăgire. Ar fi fost amuzant de văzut cum se descurcă tipul după gratii, mai ales cu părul acela de faţă şi toate cele. Fraţii Landry s-ar fi destrăbălat cu el. Ajungeau cu regularitate la secţie în serile de sâmbătă: consum de alcool, perturbarea liniştii publice, bătându-se aproape mereu între ei. Excepţie făceau serile în care erau închişi. Atunci, se luau de altcineva.

Se juca puţin cu mânerul portierei. Şi de ce oare era tatăl său furios de data asta? Tipul ăsta îl scotea din sărite. „Fă asta. Fă cealaltă. Ai pregătit documentele alea? De ce ai întârziat? Unde ai fost?" Mai tot timpul voia să îi spună bătrânului să îşi vadă de treaba lui. Moşul încă avea impresia că el conduce treburile pe aici.

Nu conta. Presupuse că avea să afle mai devreme sau mai târziu. Acum era momentul să îl trimită pe fraierul hipiot de aici, înainte să apară fetele. Locul acela trebuia să fie secret, nu-i aşa? Ciudaţii de hipioţi l-ar putea strica.

Clayton coborî din maşină şi închise portiera. Câinele întoarse capul într-o parte în timp ce Clayton se apropia. Îi întinse hipiotului paşaportul.

— Scuze pentru deranj, domnule Thibault.

De data aceasta, îi pronunță numele intenționat greşit.

— Îmi fac doar meseria. Doar dacă, bineînțeles, nu ai cumva droguri sau arme în rucsac.

— Nu am.

— Mă laşi să văd şi eu?

— Nu chiar. Al Patrulea Amendament.

— Văd că ai un sac de dormit acolo. Ai campat?

— Am fost în Burke County aseară.

Clayton îl studie pe tip, gândindu-se la răspuns.

— Nu sunt locuri de campat pe-aici.

Tipul nu spuse nimic.

Clayton îşi mută privirea.

— Ai face bine să ții câinele ăla în lesă.

— Nu credeam că există o astfel de lege în districtul ăsta.

— Nu este. O spun pentru siguranța câinelui tău. Sunt multe maşini pe drumul principal.

— O să țin cont de asta.

— Bine atunci.

Clayton dădu să plece, însă nu înainte de a mai pune o întrebare:

— Dacă nu te deranjează, de cât timp eşti aici?

— Abia am ajuns. De ce?

Ceva din felul în care răspunse îl făcu pe Clayton să îşi pună un semn de întrebare şi ezită înainte de a-şi reaminti că tipul nu avea cum să ştie ce făcuse el.

— Fără motiv.

— Pot pleca?

— Da. În regulă.

Clayton îl privi pe străin îndepărtându-se cu câinele său pe drumul forestier, apoi luând-o pe o potecă îngustă care se pierdea printre copaci. De îndată ce nu-i mai văzu, Clayton se întoarse la locul inițial de pândă pentru a căuta aparatul. Scormoni prin tufe, lovi tulpina de pin şi îşi refăcu paşii de vreo două ori pentru a se asigura că se afla în locul corect. Într-un final, căzu în genunchi şi panica puse stăpânire pe el. Aparatul foto aparținea departamentului de poliție. Îl

împrumutase doar pentru aceste ieşiri speciale şi tatăl său i-ar fi pus o mulțime de întrebări dacă îl pierdea. Fără să mai vorbim de ce s-ar fi întâmplat dacă îl prindea cu un card plin de poze nud. Tatăl său era obsedat de protocol şi responsabilitate.

Trecuseră câteva minute. În depărtare, auzi sunetul răguşit al unui motor pornind. Presupuse că studentele plecau; preț de o secundă, se întrebă ce ar fi putut gândi ele dacă ar fi observat că maşina lui era încă acolo, dar avea alte probleme pe cap.

Aparatul foto dispăruse.

Nu îl pierduse. *Dispăruse.* Şi blestemăția asta cu siguranță nu avusese loc de una singură. În niciun caz nu îl găsiseră fetele. Ceea ce însemna că Thigh-bolt (Fulgerică) îl păcălise de la bun început.

„Thigh-bolt îi păcălise. Pe el." Incredibil. Văzuse el că tipul se comporta prea şmechereşte, prea ca în *Ştiu ce-ai făcut astă-vară.*

Nu va scăpa basma curată din asta. Pe Keith Clayton, niciodată nu o să-l tragă pe sfoară un hipiot jegos, ciudat şi care vorbeşte cu câinii. Nu în viața asta, oricum.

Îşi făcu loc printre crengi înapoi către potecă, gândindu-se că îl va prinde din urmă pe *Thigh-bolt,* şi va vedea el. Iar asta doar pentru început. Vor urma mai multe; de asta era sigur. Să îl păcălească pe el cineva?! Aşa ceva, pur şi simplu, nu se face. Oricum, nu în oraşul ăsta. Nici de câine nu îi păsa. Se supără câinele? La revedere, cățeluş. Atât de simplu! Ciobăneştii germani sunt arme – nu exista tribunal în lume care să nu ia asta în considerare.

Toate la rândul lor. „Găseşte-l pe Thibault. Recuperează aparatul. Apoi, gândeşte-te la următorul pas."

Abia atunci, când se apropia de maşina de poliție, realiză că ambele cauciucuri din spate erau sparte.

*

— Cum ai spus că te numeşti?

Thibault se apleca peste scaunul din față al jeepului,

câteva minute mai târziu, vorbind peste vuietul vântului.

— Logan Thibault. Arătă cu degetul peste umăr: Iar el este Zeus.

Zeus era pe bancheta din spate a jeepului, cu limba scoasă şi nasul în vânt, în timp ce maşina gonea către autostradă.

— Frumos câine. Eu sunt Amy. Iar ele sunt Jennifer şi Lori.

Thibault aruncă o privire peste umăr.

— Bună!

— Hei!

Păreau preocupate. „Nu este surprinzător, se gândi Thibault, având în vedere prin ce au trecut."

— Mulțumesc că m-ați luat.

— Nicio problemă. Şi spuneai că mergi în Hampton?

— Dacă nu este prea departe.

— Este chiar în drumul nostru.

După ce părăsise poteca şi se ocupase de câteva lucruri, Thibault revenise pe drum exact când fetele ieşeau cu maşina. Ridicase degetul mare –, fericit că Zeus era cu el –, iar ele opriseră aproape instantaneu.

Câteodată, lucrurile ies exact aşa cum trebuie.

Deşi se prefăcuse că nu era aşa, chiar le văzuse pe cele trei mai devreme în dimineața aceea, când soseau – el campase pe coastă, dar le lăsase să se bucure de intimitatea pe care o meritau de îndată ce începuseră să se dezbrace. În mintea lui, ceea ce făceau ele intra în categoria „lucruri nevinovate"; în afară de el, erau complet singure aici şi nu avea nici cea mai mică intenție să stea prin preajmă şi să se holbeze la ele. Cui îi pasă dacă se dezbracă sau, că tot veni vorba, dacă se îmbracă în costume de găini?

Nu era treaba lui şi avea de gând să lase lucrurile aşa – până când îl văzu pe polițist urcând drumul într-o maşină a Departamentului Şerifului din Hampton County.

Îl văzuse destul de bine prin parbrizul maşinii şi era ceva în neregulă cu expresia de pe fața tipului. Era greu să îşi dea seama exact ce şi nu se obosise să se gândească la asta. Se

întorsese, trecând prin pădure, şi ajunsese la timp pentru a-l vedea pe ajutorul de şerif verificându-şi memoria aparatului foto înainte de a închide încet portiera maşinii. Îl văzuse cum se furişase către coastă. Thibault ştia foarte bine că poliţistul s-ar fi putut afla acolo cu treburi oficiale, dar prea arăta ca Zeus când aşteaptă o bucată de pastramă de vită. Puţin prea nerăbdător.

Thibault îl pusese pe Zeus să stea lângă el, rămăsese la distanţă astfel încât ajutorul de şerif să nu îl audă, după care planul fusese îndeplinit întocmai fără nici cel mai mic efort. Ştia că o confruntare directă era exclusă – Clayton ar fi susţinut că aduna probe, iar forţa cuvintelor sale împotriva celor rostite de un străin era incomensurabilă. Orice implica forţa fizică ieşea din discuţie, în principal pentru că ar fi cauzat mai multe probleme decât ar fi rezolvat, deşi i-ar fi plăcut la nebunie să se ia la harţă cu tipul. Din fericire – sau din nefericire, presupuse el, în funcţie de perspectivă apăruse fata, ajutorul de şerif se panicase, iar Thibault văzuse unde aterizase aparatul foto. În momentul în care Clayton şi fata se întorceau către prietenele ei, Thibault recuperase camera. Ar fi putut pur şi simplu să plece în acel moment, dar tipului trebuia să i se dea o lecţie. Nu o lecţie majoră, ci doar una care să păstreze onoarea fetelor intactă, să îi permită lui Thibault să îşi vadă de drum şi să-i strice ziua ajutorului de şerif. Motiv pentru care se întorsese şi îi tăiase cauciucurile lui Clayton.

— Oh, asta îmi aminteşte de ceva, zise Thibault. V-am găsit aparatul în pădure.

— Nu este al meu. Lori sau Jen... a pierdut una din voi un aparat foto?

Ambele scuturară din cap.

— Păstraţi-l oricum, spuse Thibault, punând aparatul pe scaun, şi mulţumesc că m-aţi luat. Eu am deja unul.

— Eşti sigur? Probabil că este scump.

— Foarte sigur.

— Mulţumesc.

Thibault observă umbrele care se jucau peste chipul fetei; era atrăgătoare într-un fel urban, cu linii ascuțite, pielea măslinie şi ochii negri cu pete căprui.

Ar fi putut-o privi ore în şir.

— Hei… ai planuri pentru weekendul ăsta? îl întrebă Amy. Noi mergem la plajă.

— Apreciez oferta, dar nu pot.

— Pun pariu că mergi să îți vizitezi prietena, nu-i aşa?

— Ce te face să crezi asta?

— Aşa arăți.

El se forță să îşi întoarcă privirea.

— Ceva de genul ăsta.

CAPITOLUL 2

THIBAULT

E ciudat cum viața unui om poate lua brusc cele mai neașteptate întorsături. Până în urmă cu un an, Thibault ar fi sărit de bucurie la auzul invitației de a petrece sfârșitul de săptămână alături de Amy și prietenele ei. Era probabil exact ceea ce îi trebuia, dar, după ce îl lăsară aproape de marginea orașului Hampton, în arșița dogoritoare a unei după-amiezi de august, el le făcu un semn de rămas-bun cu mâna, simțindu-se cumva eliberat. Încercarea de a părea normal îl epuizase.

De când părăsise Colorado, în urmă cu cinci luni, nu petrecuse în mod voit mai mult de câteva ore în compania cuiva, cu excepția unui fermier mai în vârstă de la sud de Little Rock, care îl lăsase să doarmă într-un dormitor nefolosit de la etajul casei sale, după o cină în timpul căreia bărbatul vorbise la fel de puțin ca și el. Apreciase faptul că omul nu simțise nevoia să îl descoasă în legătură cu motivele pentru care apăruse din senin. Fără întrebări, fără curiozități, fără aluzii cu final deschis. Doar un consens asupra faptului că Thibault nu avea chef de vorbă. Drept recunoștință, acesta își petrecu două zile ajutând la repararea acoperișului hambarului înainte de a pleca iar la drum, cu rucsacul încărcat și urmat de Zeus.

Cu excepția drumului făcut alături de fete, parcursese pe jos întreaga distanță. După ce predase cheile apartamentului său la administrație pe la mijlocul lunii martie, rupsese opt perechi de pantofi, supraviețuise mai ales cu ajutorul batoanelor Powerbars și apei pe parcursul drumului lung între orașe, și o dată, în Tennessee, mâncase cinci porții de

clătite, după ce mersese aproape trei zile fără hrană. Alături de Zeus, călătorise prin viscol, furtuni cu grindină, ploaie şi căldură atât de intensă încât îi apăruseră pe braţe numai băşici; văzuse o tornadă la orizont, aproape de Tulsa, Oklahoma, şi aproape fusese lovit de fulger de două ori. Făcuse nenumărate ocoluri, încercând să stea departe de drumurile principale, lungind şi mai mult călătoria, deseori dintr-un moft. De obicei, mergea până obosea, iar spre finalul zilei începea să caute un loc pentru campat, oriunde credea că el şi Zeus nu vor fi deranjaţi. Dimineaţa, porneau la drum înainte de ivirea zorilor astfel încât să nu le ia cineva urma. Până acum, nimeni nu îi deranjase.

Se gândea că parcursese în medie treizeci de kilometri pe zi, deşi nu ţinuse în mod deosebit socoteala timpului sau a distanţei. Nu asta era ideea călătoriei. Îşi imagina uneori că oamenii credeau despre el că merge pentru a lăsa în urmă amintirile lumii în care trăise, ceea ce suna poetic; alţii însă ar fi putut crede că el merge doar de dragul călătoriei în sine. Dar niciuna din variante nu era adevărată. Îi plăcea să meargă şi trebuia să ajungă undeva. Atât de simplu. Îi plăcea să plece când voia, în ritmul în care voia, către locul în care îşi dorea să fie. După patru ani de primit ordine în Marină, libertatea călătoriei îl atrăgea.

Mama lui îşi făcea griji pentru el, dar, de fapt, asta fac mamele. Sau, cel puţin, mama lui. O suna la fiecare două zile pentru a-i spune că este bine şi, de obicei, după ce închidea, se gândea că nu era corect faţă de ea. Fusese deja plecat o mare parte a timpului în ultimii cinci ani şi, înaintea fiecărui dintre cele trei drumuri în Irak, el asculta, iar ea predica la telefon, amintindu-i să nu facă nimic prostesc. Nu făcuse, dar scăpase de câteva ori „ca prin urechile acului”. Deşi nu îi spusese niciodată nimic despre ele, ea citise ziarele.

— Şi acum asta, se lamentase mama sa în seara dinaintea plecării lui. Toată treaba asta mi se pare nebunească.

Poate că era. Poate că nu. Nu era sigur încă.

— Tu ce crezi, Zeus?

Câinele ridică privirea auzindu-şi numele şi se îndreptă spre el.

— Da, ştiu. Ți-e foame. Ce altceva e nou?

Thibault se opri în parcarea unui motel dărăpănat de la marginea oraşului. Căută bolul şi ultimele resturi din mâncarea câinelui. În timp ce Zeus se pregătea să mănânce, Thibault admiră priveliştea.

Hampton nu era cel mai urât loc pe care îl văzuse vreodată – nici pe departe –, dar nu era nici cel mai frumos. Oraşul era situat pe malurile South River, la aproximativ cincizeci de kilometri nord-vest de Wilmington şi coastă, iar la prima vedere, nu părea deloc diferit de miile de comunități de gulere albastre autonome, motivate de mândria şi istoria specifică Sudului. Două semafoare, atârnate de cabluri, întrerupeau fluxul traficului care se scurgea către podul ce traversa râul şi de fiecare parte a drumului principal se găseau clădiri scunde din cărămidă, înghesuite unele în altele, pe o suprafață de un kilometru, cu firme ştanțate pe ferestrele din față, făcând reclamă unor locuri unde să mănânci, să bei sau să cumperi unelte. Câteva magnolii bătrâne erau împrăştiate ici şi colo şi făceau trotuarele să se umfle din cauza rădăcinilor. În depărtare, văzu un stâlp vechi de bărbier, alături de nelipsiții bătrânei care stăteau pe băncuța din față. Zâmbi. Era ceva banal, ca o fantezie din anii ’50.

Totuşi, la o inspecție mai amănunțită, simți că primele impresii fuseseră înşelătoare. În ciuda localizării aproape de apă – sau poate tocmai din această cauză, presupuse el –, observă degradarea de lângă acoperişuri, din cărămizile sfărâmate de lângă fundații, în petele şterse, cu jumătate de metru mai înalte decât fundația, ceea ce indica inundații serioase în trecut. Niciunul dintre magazine nu era baricadat încă, dar, judecând după puținele maşini din fața lor, se întreba cât vor mai rezista.

Sectoarele comerciale din oraşele mici o luau pe urmele dinozaurilor, iar dacă acesta era la fel ca majoritatea orăşelelor prin care trecuse, se gândi că probabil exista o altă

zonă de afaceri, mai nouă, una cel mai probabil încununată cu un Wal-Mart sau cu un Piggly Wiggly, ceea ce însemna sfârşitul pentru această zonă.

Ciudat, totuşi. Să se afle acolo. Nu era sigur cum îşi imaginase că va fi în Hampton, dar nu despre asta era vorba.

Nu conta. În timp ce Zeus termina de mâncat, se întrebă cât timp îi va lua să o găsească. Pe femeia din fotografie. Femeia pe care venise să o întâlnească.

Dar o va găsi. De asta era sigur. Ridică rucsacul.

— Eşti gata?

Zeus înclină capul.

— Hai să închiriem o cameră. Vreau să mănânc şi să fac un duş. Iar tu ai nevoie de o baie.

Thibault făcu vreo doi paşi înainte să îşi dea seama că Zeus nu se mişcase. Aruncă o privire peste umăr.

— Nu te uita aşa la mine. Sigur ai nevoie de o baie. Miroşi urât. Zeus tot nu se mişcă.

— Bine. Fă ce vrei. Eu plec.

Se îndreptă către biroul managerului pentru a se caza, ştiind că Zeus avea să-l urmeze până la urmă, aşa cum făcea de fiecare dată.

*

Până la găsirea fotografiei, viaţa lui Thibault decursese aşa cum plănuise. El avusese mereu un plan. Îşi dorise să se descurce bine cu şcoala şi reuşise; simţise nevoia să se implice într-o varietate de sporturi şi crescuse jucând aproape orice. Îşi dorise să înveţe să cânte la pian şi la vioară şi devenise atât de priceput încât putea să compună. După facultatea absolvită la Universitatea din Colorado, plănuise să se înroleze în Marină, iar ofiţerul de recrutare fusese încântat că dorea să devină soldat. Şocat, dar încântat. Prea puţini absolvenţi îşi doreau să devină puşcaşi, dar el exact asta voia.

Bombardamentele de la World Trade Center nu îi influenţaseră prea mult decizia. În schimb, înrolarea păruse alegerea potrivită, mai ales că tatăl său servise în cadrul

Marinei timp de douăzeci şi cinci de ani. Se înrolase ca simplu soldat şi terminase ca un sergent, unul grizonant şi cu maxilarul de fier, care intimida pe aproape oricine, cu excepția soției sale şi a plutonului pe care îl comanda. Se purta cu acei tineri ca şi cum ar fi fost copiii lui; singura sa intenție, obişnuia el să le spună, era să îi aducă înapoi acasă, la mamele lor, vii, nevătămați şi maturi. Tatăl lui trebuie să fi participat la cincizeci de nunți de-a lungul anilor, nunți ale unor subalterni care nu îşi puteau imagina căsătoria fără binecuvântarea lui. Fusese şi un puşcaş marin foarte bun. În Vietnam primise o Stea de Bronz şi două Inimi Purpurii, iar de-a lungul anilor, servise în Granada, Panama, Bosnia şi în Primul Război din Golful Persic. Tatăl său era un ofițer pe care nu îl deranjau transferurile, iar Thibault petrecuse o mare parte a copilăriei sale mutându-se dintr-un loc în altul, locuind în baze militare răspândite pe tot mapamondul.

Din anumite puncte de vedere, Okinawa părea mult mai „acasă" decât Colorado şi, deşi japoneza lui era cam ruginită, se gândea că o săptămână petrecută în Tokio i-ar putea reda fluența pe care o stăpânise o dată. Asemenea tatălui său, se gândea că va ieşi la pensie din Marină, dar, spre deosebire de acesta, avea de gând să trăiască îndeajuns de mult cât să se bucure de ea. Tatăl lui murise în urma unui infarct la doar doi ani după ce pusese uniforma albastră pe umeraş pentru ultima dată, un infarct masiv care îl secerase din senin. În clipa asta, dădea la o parte zăpada de pe alee, în clipa următoare, nu mai era. Asta se întâmpla în urmă cu treisprezece ani. Thibault avea 15 ani la momentul respectiv.

Ziua aceea şi înmormântarea erau cele mai vii amintiri din viața sa dinainte de a se înrola în Marină. Când eşti copil de militar, lucrurile tind să fie învăluite în ceață, fie şi numai datorită faptului că trebuie să te muți des. Astfel, prietenii vin şi pleacă, te trezeşti mereu că trebuie să-ți faci şi să-ți desfaci bagajele, nu-ți umpli casa cu tot felul de obiecte inutile şi, prin urmare, nici nu prea te ataşezi de ele. Uneori,

este chiar dificil, dar toate astea îl pot face pe un copil puternic într-un fel greu de înțeles de către majoritatea. El învață că, deşi oameni sunt lăsați în urmă, alții noi le vor lua locul în mod inevitabil; că orice loc are ceva bun şi ceva rău de oferit. Toate conduc la o maturizare mai rapidă a copilului.

Chiar şi anii de facultate erau începețoşați, dar acel capitol din viața sa era caracterizat de propriile sale rutine. Învăța în timpul săptămânii, se bucura de weekend, tocea pentru examene, se hrănea cu mâncarea ordinară din cămin şi avusese două relații, din care una durase puțin mai mult de un an. Oricine a făcut o facultate are aceleaşi poveşti de spus, puține dintre acestea având un impact serios. În final, doar educația rămăsese. De fapt, simțea că viața lui nu începuse cu adevărat decât atunci când sosise în Parris Island pentru antrenamentul de bază. De îndată ce coborâse din autobuz, sergentul de instrucție începuse să-i urle în ureche. Nimic nu te poate face să te simți ca şi cum nimic din viața ta nu a contat deloc până în acel moment, cum poate un sergent de instrucție să facă. Erai al lor acum, şi cu asta basta. „Eşti bun la sport? Fă-mi cincizeci de flotări, domnule Gardian de Coastă. Ai diplomă de facultate? Asamblează puşca asta, Einstein. Tatăl tău a fost în Marină? Curăță latrina cum a făcut şi bătrânul tău." Aceleaşi vechi clişee. Fugi, mărşăluieşte, stai drept, târăşte-te în noroi, escaladează peretele acela. Nu era nimic în antrenamentul de bază la care el să nu se aştepte.

Trebuia să recunoască faptul că instructajul funcționa, în majoritatea cazurilor. Îi dobora pe oameni, îi lovea şi mai mult şi, într-un final, îi modela în puşcaşi marini. Sau cel puțin aşa se spunea. El nu cedase. Trecuse prin toate, ținuse capul plecat, făcuse cum i se ordonase şi rămăsese acelaşi om care fusese dintotdeauna. Oricum, devenise un puşcaş marin.

Ajunsese în Batalionul 1, Regimentul 5, cu baza la Camp Pendleton. San Diego era genul lui de oraş, cu vreme

frumoasă, plaje superbe şi femei chiar şi mai frumoase. Dar nu avea să dureze. În ianuarie 2003, imediat după ce împlinise 23 de ani, fusese trimis în Kuweit să participe la Operațiunea Libertate în Irak. Camp Doha, dintr-o zonă industrială a oraşului Kuwait, fusese folosit din timpul Primului Război din Golful Persic şi era un oraş în sine. Avea o sală de sport şi un centru de calculatoare, un PX, locuri în care să mănânci şi corturi întinse cât vedeai cu ochii. Un loc aglomerat, devenit şi mai aglomerat după invazie, când totul se transformase în haos încă de la început. Zilele lui erau formate din sesiuni neîntrerupte de şedințe lungi, instructaje brutale şi repetiții ale unor planuri de atac, mereu în schimbare. Probabil că pusese pe el costumul de protecție chimică de o sută de ori. De asemenea, erau şi zvonuri care nu se mai sfârşeau. Cel mai greu era să îți dai seama care dintre ele putea fi adevărat. Toată lumea auzise de cineva care cunoştea pe cineva care ştia *povestea adevărată*. Într-o zi, auzeau că atacul era iminent; a doua zi, auzeau că se aşteaptă la aşa ceva. La început, intrau de la nord şi de la sud; apoi doar de la sud şi poate că nici de acolo. Auziseră că inamicul avea arme chimice şi intenționa să le folosească; a doua zi, auzeau că nu le vor folosi întrucât se credea că Statele Unite vor riposta cu arme nucleare. Circulau zvonuri cum că Garda Republicană Irakiană va efectua un atac sinucigaş în imediata apropiere a graniței; alții jurau că aveau să atace în apropiere de Bagdad. Alții se temeau că atacul sinucigaş va avea loc lângă terenurile petrolifere. Pe scurt, nimeni nu ştia nimic, ceea ce nu făcea altceva decât să alimenteze imaginația celor 150 000 de soldați adunați în Kuweit.

Cei mai mulți soldați sunt copii. Oamenii uită asta uneori. 18,19,20 de ani – jumătate dintre cei înrolați nu erau îndeajuns de maturi cât să poată cumpăra o bere. Erau încrezători, bine pregătiți şi nerăbdători să lupte, dar realitatea crudă era imposibil de ignorat. Unii dintre ei urmau să moară. Unii vorbeau deschis despre asta, alții

scriau scrisori familiilor şi le înmânau preotului. Nervii erau întinşi la maximum. Unii aveau probleme cu somnul; alţii dormeau aproape tot timpul. Thibault observa totul cu o senzaţie ciudată de detaşare. „Bine ai venit la război", parcă îl şi auzea pe tatăl său spunând, întotdeauna e ceva de genul: operaţie reuşită, dar pacientu-i mort.

Thibault nu era complet imun la starea aceea de tensiune şi, ca oricine altcineva, avea nevoie de o descărcare. I-ar fi fost imposibil altfel. Începu să joace pocher. Tatăl său îl învăţase jocul, aşa că îl cunoştea... sau, cel puţin, aşa credea. Află repede că alţii îl cunoşteau mai bine. În primele trei săptămâni, reuşi să piardă cam şi ultimul bănuţ pe care îl pusese deoparte de la înrolare, blufând când ar fi trebuit să iasă, ieşind când ar fi trebuit să rămână în joc. Nu erau mulţi bani şi nu era ca şi cum avea unde să îi cheltuiască chiar dacă îi păstra, dar îi strica buna dispoziţie zile întregi. Ura să piardă.

Singurul antidot era să alerge mult dimineaţa, înainte de răsăritul soarelui. De obicei era foarte frig; deşi se afla în Orientul Mijlociu de o lună, încă îl mira cât de rece putea fi deşertul. Alerga repede sub un cer încărcat de stele, respiraţia transformându-i-se în nori mici de abur.

Spre finalul unei dimineţi de alergare, când văzu cortul său în depărtare, începu să încetinească. Cam pe atunci, soarele tăia orizontul, împrăştiind o lumină aurie peste peisajul arid. Cu mâinile în şolduri, continuă să îşi regleze respiraţia şi atunci, cu colţul ochiului, zări o fotografie, pe jumătate îngropată în ţărână. Se opri să o ridice şi observă că fusese laminată ieftin, dar cu grijă, probabil pentru a o proteja împotriva factorilor externi. Şterse praful, curăţând imaginea, şi atunci o văzu pentru prima dată.

Era o blondă cu zâmbetul şi ochii obraznici de culoarea jadului, îmbrăcată cu blugi şi un tricou personalizat cu inscripţia „Lucky lady". În spatele ei, era o pancartă pe care scria Târgul Hampton. Alături de ea se afla un ciobănesc german cu botul gri. În grupul neclar din spatele ei erau doi

băieți care stăteau unul lângă celălalt aproape de standul de bilete, purtând tricouri cu diverse înscrisuri. În depărtare, se vedeau trei goruni, din aceia ascuțiți, care cresc aproape oriunde. Pe spatele fotografiei citi cuvintele „Ai grijă! E.”, scrise de mână.

Nu era ca şi cum observase toate astea din prima. De fapt, primul său instinct fusese acela de a arunca fotografia. Aproape o făcuse, dar exact când era pe punctul de a o face, îi dădu prin minte că persoana care o pierduse o putea dori înapoi. Cu siguranță, însemna ceva pentru cineva.

Când se întoarse în tabără, lipi poza de un avizier din apropierea intrării în centrul de calculatoare, gândindu-se că practic fiecare locuitor al taberei îşi va face drum pe acolo la un moment dat. Fără îndoială, cineva o va revendica.

Trecu o săptămână, apoi trecură zece zile. Fotografia nu fusese recuperată. În acea vreme, plutonul său se antrena zilnic ore întregi, iar jocurile de pocher deveniseră serioase. Unii oameni pierdeau mii de dolari; se zvonea că un caporal pierduse aproape zece mii. Thibault, care nu mai jucase de la primele sale tentative umilitoare, prefera să îşi petreacă timpul gândindu-se cu groază la invazia iminentă şi întrebându-se cum ar reacționa sub amenințarea focurilor de armă. Când se abătu pe la centrul de computere, cu trei zile înaintea atacului, văzu fotografia încă lipită de avizier şi, dintr-un motiv pe care încă nu îl înțelegea, o luă şi o puse în buzunar.

Victor, prietenul său cel mai bun din pluton – fuseseră împreună încă de la antrenamentul de bază –, îl convinse să joace şi el pocher în seara aceea, în ciuda reținerilor lui Thibault. Pentru că stătea încă prost cu banii, Thibault începu rezervat şi nu intenționa să rămână în joc mai mult de o jumătate de oră. Ieşi din primele trei jocuri, apoi primi o chintă în al patrulea joc şi un full în al şaselea. Cărțile continuau să intre în avantajul lui – careuri, chinte, full – şi, până la jumătatea serii, recuperă pierderile precedente. Jucătorii inițiali plecaseră, fiind înlocuiți de alții. Thibault

rămase. Aceştia continuau să fie înlocuiți. Thibault rămase. Continuă să aibă noroc şi, până în zori, câştigă mai mult decât o făcuse în primele şase luni de armată.

Abia când el şi Victor părăseau jocul îşi dădu seama că avusese tot timpul fotografia în buzunar. Când ajunseră înapoi în cortul lor, îi arătă lui Victor fotografia şi insistă asupra cuvintelor de pe tricou. Victor, ai cărui părinți erau imigranți ilegali ce locuiau în apropiere de Bakersfield, California, nu era doar religios, dar credea în tot felul de semne. Furtunile cu fulgere, răscrucile şi pisicile negre erau preferatele lui şi, înainte să fie aduşi aici, îi povestise lui Thibault despre un unchi cu puterea deochiului: „După ce te priveşte într-un anumit fel, moartea devine doar o chestiune de timp". Convingerile lui Victor îl făceau pe Thibault să se simtă ca şi cum ar fi avut din nou 10 ani, ascultându-l cum spune poveşti ținând o lanternă sub bărbie. Nu răspunse nimic atunci. Fiecare cu ciudățeniile sale. Tipul vrea să creadă în semne rele? N-are decât. Mai important era că Victor trăgea într-atât de bine cu arma, încât fusese recrutat ca țintaş de elită, iar Thibault avea încredere deplină în el.

Victor privi atent fotografia înainte de a i-o da înapoi.

— Zici că ai găsit asta în zori?

— Da.

— Zorii reprezintă un moment puternic al zilei.

— Mi-ai mai spus asta.

— Este un semn, spuse el. Este talismanul tău norocos. Vezi tricoul pe care îl poartă?

— A fost în seara asta.

— Nu doar în seara asta. Ai găsit fotografia dintr-un motiv. Dintr-un motiv, nu a recuperat-o nimeni. Tu ai luat-o azi pentru un motiv. Doar tu trebuia să o ai.

Thibault vru să spună ceva despre tipul care o pierduse şi ce părere ar avea el despre asta, dar tăcu. În schimb, se întinse pe pat şi îşi încrucişă brațele la ceafă.

Victor făcu la fel.

— Mă bucur pentru tine. Norocul va fi de partea ta de-

acum încolo, adăugă el.

— Sper.

— Dar să nu pierzi fotografia.

— Nu?

— Dacă o pierzi, vraja funcționează pe dos.

— Ce înseamnă asta?

— Înseamnă că vei avea ghinion. Iar la război, ghinionul este ultimul lucru de care ai nevoie.

*

Camera de motel era la fel de urâtă pe dinăuntru cum părea pe dinafară: pereți acoperiți cu lemn, aplice atașate de tavan cu lanțuri, covor zdrențuit, televizor pironit de suport. Părea decorată prin 1975 și niciodată renovată. Îi amintea lui Thibault de locurile în care tatăl lui îl obliga să își petreacă vacanțele cu familia prin sud-vest, când era copil. Petreceau nopțile în locuri de pe lângă autostradă și, atâta vreme cât erau relativ curate, tatălui său îi păreau bune. Mamei sale nu, dar ce putea ea să facă? Nu era ca și cum ar fi existat vreun hotel Four Seasons pe partea cealaltă a străzii și, chiar dacă ar fi fost, nu și-ar fi permis niciodată să stea acolo.

Thibault făcu aceleași lucruri pe care le făcea tatăl său când intra într-o cameră de motel: trase cuvertura pentru a se asigura că așternuturile erau curate, verifică perdeaua de la duș să vadă dacă are mucegai, căută păr în chiuvetă. În ciuda obișnuitelor pete de rugină, a robinetului stricat și a arsurilor de țigară, locul era mai curat decât și-l imaginase. De asemenea, ieftin. Thibault plătise cu banii jos, fără întrebări, în avans pentru toată săptămâna, fără taxă suplimentară pentru câine. Per total, o afacere bună. Ceva pozitiv. Thibault nu avea carduri de credit, carduri de debit, carduri de ATM, nu avea adresă oficială de corespondență și nu deținea telefon mobil. Ducea în spate cam tot ce avea. Dispunea de un cont în bancă, unul în care să i se trimită bani, când avea nevoie. Era pe numele unei firme, nu pe al său.

Nu era bogat. Nu făcea nici măcar parte din clasa de

mijloc. Firma nu făcea nicio afacere.

Îi plăcea doar să se bucure de intimitate.

Îl duse pe Zeus în cadă şi îl spălă, folosind şamponul din rucsac. După aceea, făcu un duş şi îşi puse ultimul rând de haine curate. Stând pe pat, răsfoi cartea de telefon, căutând ceva anume, fără noroc. Se gândi să îşi amintească să spele câteva haine când va avea timp, apoi se decise să mănânce ceva la micuțul restaurant pe care îl văzuse în josul străzii.

Când ajunse acolo, Zeus nu fu lăsat să intre, ceea ce nu era o surpriză. Câinele se întinse în fața uşii de la intrare şi adormi. Thibault ceru un cheeseburger şi cartofi prăjiți, precum şi un shake de ciocolată, apoi comandă un cheeseburger la pachet pentru Zeus. Afară, privi cum câinele îl înfulecă în mai puțin de douăzeci de secunde, după care ridică din nou privirea către Thibault.

— Mă bucur că l-ai savurat. Acum să mergem.

Thibault cumpără o hartă a oraşului de la un magazin mixt şi se aşeză pe o bancă din centru – într-unul dintre acele parcuri de modă veche, încadrat de străzi cu magazine şi firme. Umbrit de copaci mari, un loc de joacă pentru copii şi multe flori, nu părea aglomerat; câteva mame stăteau împreună, în timp ce copiii alunecau pe tobogan sau se balansau înainte şi-napoi în leagăne. Examină fețele femeilor, asigurându-se că ea nu era printre ele, apoi se întoarse şi deschise harta înainte ca acestea să se simtă stingherite în prezența lui. Mamele cu copii mici se neliniştesc când au în apropiere un bărbat singur, care nu face nimic propriu-zis. Thibault nu le judeca. Prea mulți perverşi pe-aici.

Studiind harta, se orientă şi încercă să hotărască următoarea mişcare. Nu îşi făcea iluzii că va fi uşor. Nu ştia prea multe, până la urmă. Tot ce avea era o fotografie – niciun nume, nicio adresă. Nu ştia pe unde lucrase. Nu avea un număr de telefon. Nu avea date. Nu avea decât un chip printre multe altele.

Dar deținea câteva elemente. Studie detaliile fotografiei, aşa cum făcuse de atâtea ori şi începu cu ce ştia. Fotografia

fusese făcută în Hampton. Femeia părea să aibă puțin peste 20 de ani când fusese făcută fotografia. Era atrăgătoare. Ori deținea un ciobănesc german, ori cunoştea pe cineva care deținea unul. Numele ei mic începe cu litera E. Emma, Elaine, Elise, Eileen, Ellen, Erin, Erica... păreau cele mai probabile variante, deşi presupunea că în Sud puteau exista şi nume precum Erdine sau Elspeth. Mersese la târg cu cineva care mai apoi fusese trimis în Irak. Îi dăduse acestei persoane fotografia, iar Thibault o găsise în februarie 2003, ceea ce însemna că trebuia să fi fost făcută înainte de acea dată. Femeia, în acest caz, avea acum aproximativ 30 de ani. În depărtare, se vedeau trei goruni. Ştia aceste lucruri. Erau nişte informații.

Dar, până la urmă, erau presupuneri. Începând cu Hampton. Hampton era un nume relativ comun. O căutare rapidă pe internet scosese la iveală multe. Regiuni şi oraşe: Carolina de Sud, Virginia, New Hampshire, Iowa, Nebraska, Georgia. Şi altele. Multe altele. Şi, bineînțeles, un Hampton în districtul Hampton din Carolina de Nord.

Deşi nu existau repere evidente în fundal – nicio poză cu Monticello care să indice Virginia, de exemplu, niciun indicator de BINE AȚI VENIT ÎN IOWA! în depărtare –, exista totuşi puțină informație. Nu chiar despre femeia din imagine, dar erau nişte băieți în fundal care stăteau la o coadă de bilete. Doi dintre ei purtau tricouri cu însemne. Unul – o imagine a lui Homer Simpson – nu ajuta cu nimic. Celălalt avea cuvântul Davidson scris în față, care inițial nici acesta nu sugera ceva anume. La început, Thibault presupuse că pe tricou se afla o referință abreviată la Harley-Davidson, motocicleta, însă o altă căutare pe Google lămurise acest aspect. Davidson, aflase el, era numele unei facultăți renumite localizate în apropiere de Charlotte, Carolina de Nond. Selectivă, provocatoare, cu accent pe arte liberale. O privire peste catalogul lor dezvălui o mostră a tricoului.

Tricoul, realiză el, nu era o garanție că fotografia fusese făcută în Carolina de Nord. Poate cineva care făcuse

facultatea îi dăduse tricoul băiatului; poate era un student din alt stat, poate că pur şi simplu îi plăceau culorile, poate era un absolvent şi se mutase în altă parte. Însă fără alte elemente disponibile, Thibault dăduse un telefon scurt la Camera de Comerț din Hampton înainte de a pleca din Colorado şi verificase dacă se organizează acolo vreun târg în fiecare vară. Alt semn bun. Avea o destinație, dar nu era încă ceva concret. Doar *presupunea* că acela este locul. Totuşi, dintr-un motiv pe care nu şi-l putea explica, simțea că acela era.

Mai erau şi alte presupuneri, dar ajunsese la ele mai târziu. Primul lucru pe care trebuia să îl facă era să găsească târgul. Spera că se ținea în acelaşi loc de ani de zile; spera ca persoana care îi va arăta direcția bună să îi poată răspunde şi la această întrebare. Cel mai bun loc să găsească acea persoană erau firmele din împrejurimi. Nu un magazin de suvenire sau de antichități – acelea sunt deschise deseori de oameni nou-veniți în oraş, oameni care au fugit din Nord, în căutarea unei vieți mai liniştite şi a unei clime mai calde. În schimb, se gândi că totuşi cea mai bună şansă o avea la o feronerie locală. Sau la bar. Sau într-un birou de imobiliare. Se gândi că va recunoaşte locul potrivit când îl va vedea.

Voia să vadă locul exact în care fusese făcută fotografia. Nu pentru a simți mai bine cine era femeia. Locul târgului nu l-ar fi ajutat deloc cu asta.

Voia să ştie dacă sunt trei goruni unul lângă altul, din aceia ascuțiți, care cresc aproape oriunde.

CAPITOLUL 3

BETH

Beth puse deoparte cutia de cola dietetică, bucuroasă că Ben se simțea bine la ziua prietenului său, Zach. În timp ce îşi dorea să nu fi fost nevoită să îl ducă la tatăl său, Melody veni şi se aşeză pe scaunul de lângă ea.

— A fost o idee bună, nu-i aşa? Pistoalele cu apă sunt un succes.

Melody zâmbi, cu dinții ei albiți prea tare şi pielea cu o nuanță prea închisă, ca şi cum abia se întorsese de la solar. Ceea ce probabil şi făcuse. Încă din liceu Melody fusese foarte preocupată de felul în care arată, iar în ultima vreme se pare că devenise o obsesie.

— Să sperăm doar că nu o să ne ude leoarcă.

— Ar face bine să nu, se încruntă Melody. I-am spus lui Zach că, dacă se întâmplă asta, trimit pe toată lumea acasă.

Se lăsă pe spate, făcându-se mai comodă.

— Ce ai făcut vara asta? Nu te-am văzut prin oraş şi nu mi-ai răspuns la telefon.

— Ştiu. Îmi pare rău pentru asta. Am fost ca o călugăriță vara asta. A fost greu să țin pasul cu Nana şi cu adăpostul şi cu dresajul. Nu am nici cea mai vagă idee cum s-a descurcat atâta timp.

— Cum se mai simte Nana acum?

Nana era bunica lui Beth. O crescuse de la vârsta de 3 ani, după ce părinții ei muriseră într-un accident de maşină. Dădu din cap.

— E mai bine, dar atacul a afectat-o mult. Jumătatea stângă a corpului îi este încă foarte slăbită. Se descurcă însă cu o parte din dresaj, dar să conducă adăpostul şi să dreseze

şi câinii este peste puterile ei. Şi ştii cât de mult munceşte. Îmi fac mereu griji că exagerează.

— Am observat că era din nou în cor săptămâna asta.

Nana făcea parte din corul Primei Biserici Baptiste de peste treizeci de ani, iar Beth ştia că este una dintre pasiunile sale.

— Săptămâna trecută a fost prima ei săptămână, dar nu ştiu cât a cântat de fapt. După aceea, a tras un pui de somn de două ore.

Melody dădu din cap.

— Ce se va întâmpla când începe şcoala?

— Nu ştiu.

— Vei preda, nu-i aşa?

— Sper.

— Speri? Nu aveți şedințe săptămâna viitoare?

Beth nu voia să se gândească la asta, cu atât mai mult să discute problema, dar ştia că Melody avea intenții bune.

— Da, dar asta nu înseamnă că voi fi acolo. Ştiu că ar pune şcoala într-o situație dificilă, dar nu o pot lăsa pe Nana singură toată ziua. Nu încă, oricum. Şi cine ar ajuta-o cu adăpostul? Nu are cum să dreseze câinii toată ziua.

— Nu puteți angaja pe cineva? sugeră Melody.

— Am încercat. Ți-am spus ce s-a întâmplat pe la începutul verii? Am angajat un tip care a apărut de două ori, apoi şi-a dat demisia când a venit sfârşitul săptămânii. La fel şi cu următorul pe care l-am angajat. După asta, nimeni nu s-a mai deranjat să vină. Indicatorul cu „Caut ajutor” a devenit un decor permanent în fereastră.

— David se plânge mereu de lipsa angajaților buni.

— Spune-i să ofere salariul minim. Atunci chiar că o să se plângă. Nici elevii de liceu nu mai vor să curețe cuştile. Spun că este scârbos.

— E scârbos.

Beth râse.

— Da, este, recunoscu ea. Dar sunt în criză de timp. Mă îndoiesc că se vor schimba lucrurile până săptămâna viitoare

şi, dacă nu se schimbă, se poate şi mai rău. Chiar îmi place să dresez câinii. De obicei, mă descurc mai bine decât cu elevii.

— Cum a fost cu al meu?

— Cu al tău a fost uşor. Crede-mă.

Melody îşi îndreptă privirea către Ben.

— A crescut faţă de ultima dată când l-am văzut.

— Aproape doi centimetri, spuse ea, gândindu-se că era drăguţ din partea lui Melody să observe.

Ben fusese mereu mic de înălţime pentru vârsta lui. În pozele cu colegii de clasă, era puştiul aşezat în partea stângă, pe rândul din faţă, cu jumătate de cap mai scund decât copilul de lângă el. Zach, fiul lui Melody, era exact opusul: în partea dreaptă, întotdeauna cel mai înalt din clasă.

— Am auzit un zvon cum că Ben nu va juca fotbal în toamna asta, comentă Melody.

— Vrea să încerce altceva.

— Cum ar fi ce?

— Vrea să înveţe să cânte la vioară. Va lua lecţii de la domnişoara Hastings.

— Încă mai predă? Trebuie să aibă cel puţin 90 de ani.

— Dar are răbdarea de a preda unui începător. Sau cel puţin aşa mi-a spus mie. Iar Ben o place foarte mult. Ăsta este cel mai important lucru.

— Bravo lui, spuse Melody. Pariez că se va descurca de minune. Dar Zach o să fie supărat.

— Oricum nu erau în aceeaşi echipă. Zach va juca la echipa selectată, nu-i aşa?

— Dacă îl primesc.

— Îl vor primi.

Şi îl vor lua. Zach era unul dintre acei copii cu o încredere firească în sine şi foarte competitiv, care se maturiza devreme şi îi învârtea pe degete pe ceilalţi băieţi, mai puţin talentaţi. Cum era şi Ben.

Chiar şi acum, când alerga prin curte cu pistolul cu apă, Ben nu putea ţine pasul cu Zach. Deşi era bun la suflet şi

dulce, nu era deloc un atlet talentat, ceea ce îl înfuria la culme pe fostul ei soț. Anul trecut, acesta stătuse pe marginea terenului de fotbal la meciuri cu un fular pe față, un alt motiv pentru care Ben nu mai voia să joace.

— David o să ajute din nou cu antrenamentele?

David era soțul lui Beth şi unul din cei doi medici pediatri din oraş.

— Nu s-a hotărât încă. De când a plecat Hoskins, a fost de gardă mult mai des. Urăşte asta, dar ce poate face? Au încercat să găsească alt doctor, dar este greu. Nu oricine vrea să lucreze într-un oraş mic, mai ales că cel mai apropiat spital, cel din Wilmington, este la patruzeci şi cinci de minute depărtare. Asta face zilele să pară mult mai lungi. De cele mai multe ori, ajunge acasă la opt. Câteodată, chiar şi mai târziu.

Beth simți îngrijorarea în vocea lui Melody şi se gândi că prietena ei îşi făcea probleme în legătură cu aventura pe care i-o mărturisise David iarna trecută. Beth ştia îndeajuns cât să nu comenteze. Când auzise primele zvonuri, se decisese că vor vorbi despre asta doar dacă va dori Melody. Şi dacă nu? Şi aşa era bine. Nu era treaba ei.

— Dar tu? Te-ai văzut cu cineva?

Beth se strâmbă.

— Nu. Nu de la Adam.

— Ce s-a întâmplat acolo?

— Nu am nici cea mai vagă idee.

Melody dădu din cap.

— Nu pot să spun că te invidiez. Nu mi-a plăcut niciodată să ies la întâlniri.

— Da, dar măcar tu te pricepi. Eu sunt groaznică.

— Exagerezi.

— Nu exagerez. Dar nu e mare lucru. Nici nu sunt sigură că mai am destulă energie pentru asta. Să port tanga, să mă epilez pe picioare, să flirtez, să mă prefac că îmi plac prietenii lui. Toată treaba asta presupune prea mult efort.

Melody strâmbă din nas.

— Nu te epilezi pe picioare?

— Bineînțeles că mă epilez pe picioare, spuse ea. Apoi, coborând vocea: Majoritatea timpului, cel puțin. Își îndreptă spatele. Dar înțelegi ideea. Să ieși în oraș cu cineva e treabă grea. Mai ales pentru o persoană de vârsta mea.

— Oh, te rog. Nu ai nici măcar 30 de ani și arăți bestial.

Beth auzea asemenea lucruri de când se știa și nu era imună la faptul că bărbații – chiar și cei însurați – își scrânteau deseori gâtul întorcându-se după ea când trecea pe lângă ei pe stradă. În cei trei ani în care predase, avusese o singură ședință cu părinții în care un tată venise singur. În orice altă situație, mama asista la ședință. Își amintea că o întrebase despre asta pe Nana în urmă cu câțiva ani, iar Nana spusese: „Nu vor să te știe singură cu soțiorii lor, pentru că ești frumușică precum un dovlecel". Nana avea mereu un fel special de a pune problema.

— Uiți unde locuim, spuse Beth. Nu sunt mulți bărbați singuri de vârsta mea. Iar dacă sunt singuri, există un motiv pentru asta.

— Nu este adevărat.

— Poate într-un oraș mare. Dar aici? În orășelul ăsta? Crede-mă! Am trăit aici toată viața mea și chiar și când am fost la facultate, am făcut naveta acasă. În puținele ocazii în care am ieșit în oraș, mergeam la două sau trei întâlniri, după care nu mai sunau. Nu mă întreba de ce. Dădu filosofic din mână. Dar nu e mare brânză. Îi am pe Ben și pe Nana. Nu e ca și cum aș locui singură, înconjurată de o sumedenie de pisici.

— Nu. Tu ai câini.

— Nu sunt câinii mei. Sunt câinii altor oameni. Este o diferență.

— Oh, da, pufni Melody. Mare diferență!

În curte, Ben alerga în urma grupului cu jucăria sa Super Soaker, făcând tot ce îi stătea în putință să țină pasul, când, dintr-odată, alunecă și căzu. Ochelarii săi se rostogoliră în iarbă. Beth se abținu să se ridice pentru a verifica dacă era

bine. Data trecută când încercase să îl ajute, fusese vizibil ruşinat. Pipăi în jurul lui până găsi ochelarii, se ridică şi fugi din nou.

— Cresc atât de repede, nu-i aşa? întrebă Melody, întrerupându-i gândurile lui Beth. Ştiu că este un clişeu, dar e adevărat. Îmi amintesc că îmi spunea mama că aşa va fi şi eu mă gândeam că nu ştie despre ce vorbeşte. Abia aşteptam ca Zach să mai crească puţin. Bineînţeles, la momentul respectiv, el avea colici, iar eu nu dormiserăm mai mult de două ore pe noapte de peste o lună. Dar acum, dintr-odată, începe gimnaziul.

— Nu încă. Mai au un an.

— Ştiu. Dar mă sperie.

— De ce?

— Ştii tu… este o vârstă grea. Copiii sunt în acel stadiu în care încep să înţeleagă lumea adulţilor, fără a avea maturitatea lor de a gestiona tot ce se întâmplă în jurul lor. Adaugă la asta toate tentaţiile şi faptul că nu te mai ascultă cum o făceau şi toanele adolescenţei şi eu o să fiu prima care recunoaşte că nu aşteaptă cu nerăbdare toate astea. Tu eşti profesoară. Ştii.

— De asta predau la clasa a doua.

— Bună alegere. Melody tăcu. Ai auzit de Elliot Spencer?

— Nu am auzit mai nimic. Am fost călugăriţă, ai uitat?

— A fost prins vânzând droguri.

— Este doar cu vreo doi ani mai mare ca Ben!

— Şi este încă în şcoala primară.

— Acum chiar că începi să mă sperii şi pe mine.

Melody îşi dădu ochii peste cap.

— Nu ai de ce. Dacă fiul meu ar semăna mai mult cu Ben, nu m-aş îngrijora. Ben are un suflet înţelept. Este mereu politicos, mereu bun, mereu primul care sare să îi ajute pe copiii mai mici. Este empatic. Eu, pe de altă parte, îl am pe Zach.

— Şi Zach este un copil minunat.

— Ştiu că este. Dar este mult mai dificil decât Ben. Şi se

lasă condus de alții mai mult ca Ben.

— I-ai văzut cum se joacă? De unde stau eu, văd că Ben este cel care este condus.

— Ştii ce vreau să spun.

De fapt, ştia. Chiar de la o vârstă fragedă, Ben reuşise să îşi făurească propriul drum. Ceea ce era drăguț, trebuia să recunoască, deoarece fusese un drum destul de bun. Deşi nu avea mulți prieteni, avea multe pasiuni pe care le descoperise singur. Unele bune. Era prea puțin interesat de internet şi de jocuri video şi, deşi se uita ocazional la televizor, îl închidea din proprie inițiativă după treizeci de minute. În schimb, citea sau juca şah (un joc pe care părea să îl înțeleagă la un nivel intuitiv) pe placa electronică pe care o primise de Crăciun. Iubea să citească şi să scrie şi, deşi îi făcea plăcere să se ocupe de câinii de la adăpost, mulți dintre ei erau speriați din cauza timpului lung pe care îl petreceau acolo şi tindeau să îl ignore. Petrecea după-amiezi întregi aruncând mingi de tenis dintre care foarte puține îi erau aduse înapoi.

— O să fie bine.

— Sper.

Melody îşi puse băutura deoparte.

— Cred că trebuie să aduc tortul, nu-i aşa? Zach are antrenament la cinci.

— O să fie cald.

Melody rămase pe loc.

— Sunt sigură că o să vrea să ia cu el pistolul cu apă. Probabil că îl va stropi pe antrenor.

— Ai nevoie de ajutor?

— Nu, mulțumesc. Stai doar aici şi relaxează-te. Mă întorc imediat.

Beth o privi pe Melody cum se îndepărtează, realizând pentru prima dată cât de mult slăbise. Era cu cinci, poate chiar opt kilograme mai slabă decât când o văzuse Beth ultima oară. „Stresul trebuie să fie cauza", se gândi ea. Aventura lui David o distrusese, dar, spre deosebire de Beth când era în aceeaşi situație, Melody fu hotărâtă să-şi salveze

căsnicia. Apoi, în cele din urmă, cele două avuseseră căsnicii diferite. David făcuse o greşeală mare şi o rănise pe Melody, dar per ansamblu lui Beth îi păruse mereu că cei doi sunt un cuplu fericit. Căsnicia ei, pe de altă parte, fusese un adevărat eşec de la bun început. Exact aşa cum Nana anticipase. Nana avea darul de a analiza omul instantaneu şi un fel al ei de a ridica din umeri atunci când nu îi plăcea de cineva. Când Beth o anunțase că era însărcinată şi că, în loc să se întoarcă la facultate, ea şi fostul ei soț plănuiau să se căsătorească, Nana începuse să dea din umeri atât de mult, încât părea un tic nervos. Beth, bineînțeles, o ignorase atunci. „Ea nu îi acorda nicio şansă. Ea nu-l cunoştea cu adevărat. Ei doi pot face relația să meargă." Prostii. Nu se întâmplase asta. Nana fusese mereu politicoasă, întotdeauna binevoitoare când el era prin preajmă, dar ridicatul din umeri nu se oprise până când Beth nu se mutase înapoi acasă, în urmă cu zece ani. Căsnicia durase aproape nouă luni; Ben avea 5 săptămâni. Nana avusese dreptate tot timpul în legătură cu el.

Melody dispăru în casă, dar peste câteva minute, apăru din nou urmată îndeaproape de David. El ducea farfurii şi furculițe de plastic, evident preocupat. Observă şuvițele de păr grizonant lângă urechi şi ridurile adânci de pe frunte. Ultima dată când îl văzuse, liniile de pe frunte nu erau atât de evidente, iar ea se gândi că era un alt semn al stresului la care era supus.

Câteodată, Beth se întreba cum ar fi arătat viața ei dacă ar fi căsătorită. Nu cu fostul său soț, evident. Gândul acela o făcea să tremure. Să aibă de-a face cu el în fiecare weekend îi era suficient, nu avea nevoie de mai mult. Dar dacă ar fi fost căsătorită cu altcineva. Cu cineva mai… bun. Părea o idee bună, cel puțin din punct de vedere teoretic. După zece ani, se obişnuise cu viața ei şi, deşi ar fi fost frumos să aibă cu cine să împartă serile după muncă sau care să-i facă un masaj din când în când, era de asemenea plăcut să poată petrece toată ziua de sâmbătă în pijamale dacă voia. Ceea ce

şi făcea din când în când. Ben, de asemenea. Le numeau „zile leneşe” şi erau cele mai frumoase. Câteodată, zilele în care nu făceau absolut nimic se terminau cu o pizza şi un film. Divin.

În afară de asta, dacă relațiile sunt dificile, căsnicia este şi mai grea. Nu doar Melody şi David aveau probleme; se părea că majoritatea cuplurilor au. Făcea parte din viață. Ce spunea mereu Nana? „Bagă doi oameni diferiți, cu aşteptări diferite sub un singur acoperiş şi n-o să fie cozonaci la Paşte.”

Exact. Chiar dacă nu prea ştia de unde scotea Nana aceste metafore.

Privind la ceas, realiză că, de îndată ce petrecerea se va încheia, trebuia să se întoarcă să vadă ce face Nana. Fără îndoială, o va găsi la adăpost sau la birou, ori verificând câinii. Nana era încăpățânată din punctul ăsta de vedere. Avea vreo importanță că piciorul ei stâng nu era destul de puternic să o susțină? „Piciorul meu poate că n-o fi perfect, dar nici chiar ca o lumânare nu-i.” Sau că putea cădea şi se putea răni? „Nu sunt o vază de porțelan fin.” Sau că nu-şi putea folosi brațul drept? „Atâta vreme cât pot mânca supă, nu am nevoie oricum de el.” Era unică, Dumnezeu s-o binecuvânteze. Mereu fusese.

— Hei, mamă?

Pierdută în gânduri, nu îl văzuse pe Ben apropiindu-se. Chipul lui pistruiat lucea de sudoare. Din haine îi picura apă şi avea pete de iarbă pe tricou, de care era sigură că nu vor mai ieşi niciodată.

— Da, pui?

— Pot să rămân la Zach în seara asta?

— Credeam că merge la antrenamentul de fotbal.

— După antrenament. O să rămână mai mulți oameni, iar mama lui i-a luat Guitar Hero de ziua lui.

Ea ştia însă motivul real pentru care întreba.

— Nu în seara asta. Nu poți. Tatăl tău vine să te ia la cinci.

— Nu poți să îl suni să întrebi?

— Pot să încerc. Dar ştii…

Ben dădu din cap şi, ca de fiecare dată când se întâmpla asta, ea simți că i se frânge inima.

— Da, ştiu.

*

Soarele pătrundea prin parbriz la o temperatură infernală, iar ea nu-şi dorea decât să fi reparat aerul condiționat din maşină. Cu geamul coborât, părul o lovea peste față, făcând să o usture pielea. Îşi aminti că trebuia să se tundă. Se imagina spunându-i coafezei: „Taie tot, Terri. Fă-mă să arăt ca un bărbat". Dar ştia că până la urmă avea să se mulțumească numai cu vârfurile tăiate ca de obicei. În unele privințe, era o laşă.

— Păreați să vă distrați acolo.

— M-am distrat.

— Doar asta poți să spui?

— Sunt obosit, mamă.

Ea arătă cu degetul către Dairy Queen-ul din depărtare.

— Vrei să trecem pe-acolo şi să luăm nişte înghețată?

— Nu-mi face bine.

— Hei, eu sunt mama aici. Asta ar trebui să spun eu. Mă gândeam că, dacă îți este cald, poate vrei.

— Nu mi-e foame. Abia am mâncat tort.

— Bine. Cum vrei. Dar să nu dai vina pe mine dacă ajungi acasă şi-ți dai seama că trebuia să fi profitat de ocazie.

— Nu o să dau.

Se întoarse către fereastră.

— Hei, campionule! Eşti în regulă?

Când vorbi, vocea lui abia se auzi din cauza vântului.

— De ce trebuie să mă duc la tata? Nu vom face nimic amuzant. Mă trimite la culcare la nouă ca şi cum aş fi tot în clasa a doua sau pe-acolo. Nici măcar obosit nu sunt. Iar mâine o să mă pună să fac treburi toată ziua.

— Credeam că te duce acasă la bunicul tău pentru masa de prânz, după biserică.

— Tot nu vreau să merg.

„Nici eu nu vreau să mergi”, se gândi ea. Dar ce putea face?

— De ce nu iei o carte cu tine? sugeră ea. Poți citi în camera ta în seara asta şi, dacă te plictiseşti mâine, poți citi şi acolo.

— Mereu spui asta.

„Pentru că nu ştiu ce altceva să îți spun”, se gândi ea.

— Vrei să mergem la librărie?

— Nu, spuse el.

Dar ea ştia că el nu vorbea serios.

— Ei bine, vino cu mine oricum. Vreau să iau o carte pentru mine.

— Bine.

— Îmi pare rău pentru asta, să ştii.

— Da. Ştiu.

Mersul la librărie nu reuşi să schimbe prea mult dispoziția lui Ben. Deşi alese două mistere Hardy Boys, ea recunoscu imediat postura cocoşată în care el stătea la coadă pentru a le plăti. Pe drumul spre casă, Ben deschise o carte şi se prefăcu a citi. Beth bănuia că făcuse asta pentru ca ea să nu-l sâcâie cu întrebări sau să-l facă să se simtă mai bine în legătură cu noaptea petrecută la tatăl său. La 10 ani, Ben se pricepea deja foarte bine să-i prezică reacția.

Ea ura faptul că lui nu îi plăcea să stea cu tatăl său. Îl privi cum intră în casă, ştiind că se îndreaptă către camera lui pentru a-şi împacheta lucrurile. În loc să îl urmeze, se aşeză pe o treaptă a verandei şi îşi dori pentru a mia oară să fi instalat un leagăn. Era încă foarte cald şi, judecând după scâncetele care veneau dinspre cuştile din curte, era clar că şi câinii sufereau de căldură. Încercă să o audă pe Nana înăuntru. Dacă ar fi fost în bucătărie când Ben trecuse pe-acolo, ar fi auzit-o cu siguranță. Nana era o cacofonie ambulantă. Nu din cauza atacului cerebral, ci pentru că mergea mână în mână cu personalitatea sa.

Avea 76 de ani şi ai fi zis că merge pe 17, râdea zgomotos, lovea tigăi cu lingura când gătea, adora baseballul şi dădea

radioul tare la un nivel ce spărgea timpane când NPR intra în era Big Band. „Muzică precum asta nu creşte ca bananele, să ştii”. Până la atacul cerebral, purta zilnic cizme de cauciuc, salopetă şi o pălărie gigantică de paie, tropăind prin curte în timp ce învăța câinii să meargă la pas, să vină la stăpân sau să stea pe loc.

Cu ani în urmă, alături de soțul ei, Nana îi învăța să facă aproape orice. Împreună, crescuseră câini de vânătoare, câini pentru orbi, câini antidrog pentru poliție, câini de pază pentru protecția casei. Acum, că el nu mai era, făcea acele lucruri doar ocazional. Nu pentru că nu ştia ce să facă; de obicei, se ocupa de majoritatea dresurii oricum. Dar, pentru că dresajul unui câine de pază durează paisprezece luni, iar Nana se poate îndrăgosti de o veveriță în mai puțin de trei secunde, i se rupea sufletul să renunțe la animal când dresajul este complet. Fără bunicul care să spună „Deja l-am vândut, deci nu avem de ales”, Nanei i se păruse mai uşor să renunțe la acea parte din afacere.

În schimb, zilele astea, Nana conducea o şcoală de obedienţă de succes. Oamenii îşi lăsau aici câinii timp de două săptămâni – în cantonament, spunea ea – iar Nana îi învăța cum să stea, să se întindă, să vină şi să meargă la pas. Erau comenzi simple, pe care aproape orice câine le poate stăpâni rapid. De obicei, între cincisprezece şi douăzeci şi cinci de câini treceau prin acest proces la fiecare două săptămâni şi fiecare avea nevoie de aproximativ douăzeci de minute de dresaj pe zi. Dacă se depăşea acest interval, câinii îşi pierdeau interesul. Nu era foarte greu când erau cincisprezece, dar să cazezi douăzeci şi cinci de câini făcea ziua să pară lungă, având în vedere că fiecare dintre ei trebuia şi plimbat. Şi aici nu intrau hrana, întreținerea cuştii, telefoanele, relația cu clienții şi hârțogăria. Mai toată vara, Beth muncise douăsprezece sau treisprezece ore pe zi.

Erau mereu ocupate. Dresajul unui câine nu este dificil – Beth o ajuta pe Nana cu asta de când avea 12 ani – şi existau numeroase cărți pe tema asta. În plus, clinica veterinară

oferea lecții pentru câini şi stăpânii lor în fiecare sâmbătă dimineață, la jumătate de preț. Beth ştia că majoritatea şi-ar permite să petreacă douăzeci de minute pe zi timp de două săptămâni pentru a-şi dresa câinele. Dar nu o făceau. În schimb, veneau şi din Florida şi Tennessee să îşi lase câinii astfel încât să se ocupe altcineva de ei. Nana avea o reputație foarte bună ca dresor, dar ea învăța câinii doar să stea şi să vină la apel, să meargă la pas şi să rămână pe loc. Nu era vreo inginerie spațială.

Totuşi, oamenii erau mereu extrem de recunoscători. Şi întotdeauna uluiți.

Beth se uită la ceas. Keith, fostul ei soț, urma să ajungă în curând. Deşi avea probleme cu omul – Dumnezeu ştie că avea probleme serioase –, împărțeau custodia, pur şi simplu, iar ea încerca să scoată ce era mai bun din această situație. Îi plăcea să îşi spună că era important pentru Ben să petreacă totuşi ceva timp cu tatăl său. Băieții au nevoie să petreacă timp şi cu tatăl lor, mai ales cei care se apropie de anii adolescenței, şi trebuia să recunoască faptul că nu era un tip *rău.* Imatur, da, dar nu *rău.* Bea câteva beri din când în când, dar nu era alcoolic; nu se droga; nu fusese niciodată violent cu niciunul din ei. Mergea la biserică în fiecare duminică. Avea o slujbă stabilă şi plătea pensia alimentară la timp. Sau, mai degrabă, familia lui o făcea. Banii veneau dintr-unul din conturile pe care familia lui le deschisese de-a lungul anilor. Şi, mai tot timpul, reuşise să țină şirul nesfârşit de prietene la distanță în weekendurile petrecute cu fiul lui. Cuvinte-cheie: „mai tot timpul". În ultima vreme, se comportase mai bine din acest punct de vedere, dar ea era destul de sigură că asta nu avea de-a face cu o nouă abordare parentală, ci mai degrabă că era între prietene momentan. Nu ar fi deranjat-o cu adevărat atât de mult, doar că prietenele lui erau mai apropiate de vârsta lui Ben decât de a lui şi, în general, aveau un nivel de inteligență egal cu al unui bol de salată. Nu era geloasă; chiar şi Ben realiza asta. Cu vreo două luni în urmă, Ben fusese nevoit să o ajute pe

una dintre ele să facă o a doua porție de macaroane Kraft, după ce prima tentativă fusese compromisă. Toată treaba cu „adaugă lapte, unt şi amestecă” fusese aparent peste puterile ei.

Totuşi, nu asta îl deranja pe Ben cel mai mult. Prietenele erau în regulă – tindeau să-l considere mai degrabă un frate mai mic decât un fiu. Şi nu era nici chiar atât de supărat că era pus să facă diferite treburi. Era eventual obligat să grebleze curtea sau să facă ordine în bucătărie şi să ducă gunoiul, dar nu era ca şi cum fostul ei soț îl trata pe Ben ca pe un sclav. Iar treburile îi făceau bine; Ben avea suficient de făcut în weekend şi când rămânea la ea. Nu, problema era dezamăgirea copilărească şi încăpățânată pe care Keith o simțea față de Ben. El ar fi vrut un atlet; în schimb, primise un puşti care voia să cânte la vioară.

Şi-ar fi dorit pe cineva cu care să vâneze; primise un fiu care prefera să citească. Voia un fiu cu care să joace pase cu mingea sau baschet; se mulțumea cu un fiu neîndemânatic, care vede prost.

Nu îi spusese multe despre asta lui Ben sau ei, dar nu era nevoie. Era mult prea evident în felul plin de ciudă cu care îşi privea fiul jucând fotbal, în refuzul de a-l felicita după ce câştigase ultimul turneu de şah, în modul constant în care îl împingea să fie ceva ce nu era. Îl înnebunea pe Ben, iar ei îi frângea inima, dar pentru copil era mai rău. Timp de ani buni, încercase să îşi mulțumească tatăl, dar, cu timpul, asta îl epuizase pe săracul puşti. Să învețe să dea pase cu mingea, de exemplu. Nu are cum să-i facă rău, nu-i aşa?

Ben ar putea învăța să îi placă, ar putea chiar să vrea să joace în Liga Mică. Avea sens când fostul soț îi sugerase ideea, iar Ben fusese foarte încântat la început. Dar, după o vreme, Ben ajunsese să urască jocul. Dacă prindea trei la rând, tatăl lui voia să prindă patru. Când făcea asta, trebuia să fie cinci. Când deveni şi mai bun, tatăl lui voia să le prindă pe toate. Apoi să prindă în timp ce alerga înainte. Să prindă în timp ce alerga înapoi. Să prindă în timp ce aluneca.

Să prindă în timp ce sărea. Să o prindă pe cea pe care tatăl său o arunca cu toată forța. Şi dacă scăpa una? Ai fi crezut că vine sfârşitul lumii. Tatăl lui nu era tipul care să spună: „Bună încercare, puştiule!" Nu, era genul de om care urlă: „Haide! Nu te mai prosti!"

Oh, vorbise cu el despre asta. Vorbise cu el până la epuizare, îi intra pe o ureche şi ieşea pe alta, bineînțeles. Aceeaşi poveste, în ciuda sau poate din cauza imaturității sale, Keith era încăpățânat şi încrezut cu privire la multe lucruri, iar educația lui Ben era unul dintre ele. Voia un anumit tip de fiu şi se jurase să îl aibă. În mod previzibil, Ben începuse să reacționeze, în felul său pasiv-agresiv. Începuse să scape tot ce arunca tatăl său, chiar şi pase simple, în timp ce ignora frustrarea crescândă a acestuia, până când îl făcu să trântească într-un final mănuşa de pământ şi să intre tunând şi fulgerând în casă, pentru a-şi petrece restul după-amiezii supărat. Ben se prefăcuse că nu observă şi se aşezase sub un pin să citească până când venise Beth să îl ia, peste câteva ore.

Ea şi fostul ei soț nu se certau doar din cauza lui Ben; erau ea focul şi gheața. Adică, el era focul, iar ea era gheața. El era încă atras de ea, ceea ce o irita la culme. De ce îşi imagina că ar mai vrea să aibă de-a face cu el era peste puterile ei de înțelegere, dar, orice i-ar fi spus, părea să nu-i schimbe părerea. În cea mai mare parte a timpului, abia îşi amintea motivele pentru care se simțise atrasă de el cu ani în urmă. Putea regăsi motivele pentru care se căsătoriseră – era tânără şi proastă şi, mai ales, însărcinată, dar în prezent, de fiecare dată când o privea de sus până jos, i se întorcea stomacul pe dos. Nu era genul ei. Sincer, nu fusese niciodată genul ei. Dacă viața ei ar fi fost o casetă video, căsnicia ar fi fost unul dintre acele evenimente peste care ar fi înregistrat altceva. Cu excepția lui Ben, bineînțeles.

Îşi dorea ca fratele ei mai mic, Drake, să fi fost aici şi simți acea durere obişnuită pe care o simțea când se gândea la el. Când venea, Ben îl urma cum o urmează câinii pe Nana.

Împreună, umblau să prindă fluturi sau petreceau un timp în casa din copac pe care o construise bunicul, care era accesibilă doar peste un pod anemic care traversa unul din cele două pârâuri de pe proprietate. Spre deosebire de fostul ei soț, Drake îl accepta pe Ben, ceea ce din multe puncte de vedere îl făcea mai mult tatăl lui Ben decât fusese vreodată Keith. Ben îl adora, iar ea îl adora pe Drake pentru felul liniştit în care îl făcea pe fiul ei să capete încredere în el. Îşi amintea că îi mulțumise pentru asta o dată, iar el ridicase din umeri. „Pur şi simplu îmi place să petrec timp cu el", îi explicase.

Ştia că trebuia să verifice ce face Nana. Ridicându-se, văzu lumina aprinsă în birou, dar se îndoi că Nana s-ar ocupa de hârtii. Cel mai probabil era la cuştile din spatele adăpostului şi se îndreptă în acea direcție. Spera că Nanei nu îi trecuse prin minte să scoată vreun grup de câini la plimbare. Nu avea cum să îşi mențină echilibrul sau chiar să îi țină în frâu dacă ei trăgeau de lese, dar fusese mereu una dintre activitățile ei preferate. Era de părere că majoritatea câinilor nu făceau destul de multă mişcare, iar terenul lor era un remediu grozav pentru asta. La aproape treizeci şi cinci de hectare, găzduia mai multe spații deschise, limitate de păduri dese de lemn dur, traversate de şase cărări şi două pârâuri care curgeau până la South River. Proprietatea, cumpărată pe mai nimic în urmă cu cincizeci de ani, valora destul de mult acum. Asta spunea avocatul, cel care venise să o încerce pe Nana în vederea cumpărării.

Ea ştia foarte bine cine era în spatele acestui lucru. Şi Nana ştia şi se purta ca şi cum făcuse o lobotomie când vorbea avocatul cu ea. Se holba la el cu ochii mari şi goi, lăsând să cadă pe podea câte o boabă de strugure şi bombănind fără sens. Ea şi Beth râseră ore întregi după asta.

Aruncând o privire prin geamul biroului, nu o văzu pe Nana, dar îi auzi vocea venind dinspre cuşti:

— Stai… vino. Bravo, fetiță! Bravo, vino!

Dădu colțul și o văzu pe Nana felicitând un shih-tzu care țopăia spre ea. Îi amintea de unul dintre acei câini cu cheiță pe care îi cumperi de la Wal-Mart.

— Ce faci, Nana? Nu ar trebui să fi aici.

— Oh, hei, Beth!

Spre deosebire de cum era în urmă cu două luni, acum abia dacă mai stâlcea cuvintele.

Beth își puse mâinile în șolduri.

— Nu ar trebui să fi aici singură.

— Am luat telefonul mobil. M-am gândit că sun dacă am vreo problemă.

— Tu nu ai mobil.

— Îl am pe al tău. Ți l-am șterpelit din geantă de dimineața.

— Atunci pe cine ai fi sunat?

Nu părea să se fi gândit la asta, iar sprânceana i se ridică atunci când se uită la câine.

— Vezi cu ce trebuie să mă descurc, Precious? Ți-am spus eu că fata e mai ascuțită ca o omidă care sapă.

Expiră aerul, cu un sunet de bufniță.

Beth știa că urmează o schimbare de subiect.

— Unde e Ben? întrebă ea.

— Înăuntru, se pregătește. Merge la tatăl lui.

— Pun pariu că e încântat. Ești sigură că nu se ascunde în casa din copac?

— Ia-o ușor, spuse Beth. Este încă tatăl lui.

— *Crezi* tu.

— Sunt sigură.

— Ești sigură că nu ai făcut prostii cu altcineva atunci? Nici măcar o aventură de-o noapte cu vreun chelner sau un șofer, sau cu cineva de la școală?

Aproape părea că speră. Mereu spunea asta cu speranță.

— Sunt sigură. Și deja ți-am spus asta de un milion de ori. Ea îi făcu cu ochiul.

— Da, dar Nana speră să ți se îmbunătățească memoria.

— De când ești aici, apropo?

Cât e ceasul?

— Aproape patru.

— Atunci sunt aici de trei ore.

— În căldura asta?

— Nu sunt terminată, Beth. Am suferit un accident.

— Ai făcut un atac cerebral.

— Dar nu a fost unul serios.

— Nu îți poți mişca brațul.

— Atâta timp cât pot mânca supă, nu am nevoie de el oricum. Acum lasă-mă să mă duc să îmi văd nepotul. Vreau să îmi iau la revedere de la el înainte să plece.

Porniră către cuşti, cu Precious după ele, gâfâind scurt, cu coada în aer. Drăguț câine.

— Cred că vreau mâncare chinezească în seara asta, spuse Nana. Vrei mâncare chinezească?

— Nu m-am gândit la asta.

— Păi, gândeşte-te.

— Da, putem să comandăm mâncare chinezească. Dar nu vreau nimic foarte greu. Şi nici ceva prăjit. Este prea cald pentru aşa ceva.

— Nu eşti amuzantă.

— Dar sunt sănătoasă.

— Acelaşi lucru. Hei, şi dacă tot eşti atât de sănătoasă, te superi dacă o duci pe Precious la locul ei? Este la numărul doisprezece. Am auzit un banc nou pe care vreau să i-l spun lui Ben.

— Unde ai auzit un banc?

— La radio.

— Este potrivit?

— Bineînțeles că este potrivit. Cine crezi că sunt?

— Ştiu exact cine eşti. De asta întreb. Cum e bancul?

— Doi canibali mâncau un comediant, iar unul din ei se întoarce către celălalt şi îl întreabă; „Ți se pare că are un gust nostim?”

Beth râse.

— O să-i placă.

— Bun. Bietul puşti are nevoie de ceva care să îl înveselească.

E bine.

— Da, sigur că este. Nu m-am născut ieri, să ştii.

Când ajunseră în dreptul cuştii, Nana continuă să meargă spre casă, şchiopătând mai pronunțat ca de dimineață. Se însănătoşea, dar mai era cale lungă până acolo.

CAPITOLUL 4

THIBAULT

Marina se bazează pe numărul trei. Este unul dintre primele lucruri pe care le înveți la antrenamentul de bază. Astfel e mai uşor de înțeles. Trei soldați formează o echipă de trăgători, trei echipe de trăgători formează o grupă, trei grupe formează un pluton, trei plutoane formează o companie, trei companii formează un batalion, iar trei batalioane formează un regiment. Pe hârtie, cel puțin. Până când invadaseră ei Irakul, regimentul lor se combinase cu elemente din alte unități, inclusiv Batalionul Blindate Uşoare de Recunoaştere, Batalionul de Trăgători al Companiei Unsprezece Marină, Batalioanele Doi şi Trei Amfibii de Asalt, Compania B din Primul Batalion de Genişti şi Batalionul 115 de Aprovizionare. O acțiune masivă. Pregătiți pentru orice. Aproape şase mii de oameni în total.

În timp ce Thibault mergea sub cerul ce îşi schimba culorile o dată cu lăsarea serii, îşi aminti de seara aceea, practic prima sa luptă pe teritoriu ostil. Regimentul 1 din care făcea parte a fost primul care a intrat în Irak cu intenția de a ocupa terenurile petrolifere de la Rumaila. Toată lumea îşi amintea că Saddam dăduse foc majorității puțurilor de petrol din Kuweit când se retrăsese din Primul Război din Golful Persic şi nimeni nu voia să se întâmple asta din nou. Pe scurt, regimentul lui alături de altele ajunseseră acolo la timp. Doar şapte puțuri ardeau până la securizarea zonei. De acolo, grupei lui Thibault i se ordonase să se deplaseze în nord către Bagdad pentru a ajuta la securizarea capitalei. Regimentul lor era cel mai decorat regiment din Marină, aşa că era selectat să conducă cele mai periculoase atacuri din

istoria instituției. Primul său tur în Irak durase puțin peste patru luni.

La cinci ani după asta, majoritatea detaliilor se şterseseră. Îşi făcuse datoria şi era ocazional trimis la Pendleton. Nu vorbea despre asta. Încerca să nu se mai gândească la asta. Cu o excepție: Ricky Martinez şi Bill Kincaid, ceilalți doi din echipa lui Thibault, erau personaje dintr-o poveste pe care el nu o va uita niciodată.

Ia oricare trei oameni, pune-i laolaltă şi vor apărea diferențe. Nu e o surpriză. Şi la suprafață, erau diferiți. Ricky crescuse într-un apartament mic din Midiand, Texas, şi era un fost jucător de baseball şi un fanatic al ridicării de greutăți care jucase la Minnesota Twins până la înrolare; Bill, care cânta la trompetă în fanfara liceului şi era din nordul statului New York, fusese crescut la o fermă de lactate cu cinci surori. Lui Ricky îi plăceau blondele, lui Bill brunetele; Ricky mesteca tutun, iar Bill fuma; lui Ricky îi plăcea muzica rap, iar lui Bill muzica country-western. Nu era mare brânză. Se antrenau împreună, mâncau împreună, dormeau împreună. Discutau despre sport şi politică. Sporovăiau ca frații şi îşi făceau unul altuia farse. Bill se trezea cu o sprânceană rasă; Ricky se trezea a doua zi cu ambele lipsă. Thibault învățase să se trezească la cel mai mic sunet şi cumva reuşise să rămână cu ambele sprâncene intacte. Râseseră pe tema asta luni întregi. Beți, într-o seară, îşi făcuseră tatuaje la fel, proclamându-şi loialitatea față de Marină.

După atât de mult timp petrecut împreună, ajunseră în punctul în care puteau anticipa următoarea mişcare a celuilalt. Fiecare din ei, pe rând, îi salvase viața lui Thibault sau cel puțin îl ținuseră departe de pericolul adevărat.

Bill îl ținuse pe Thibault de jachetă când acesta se pregătea să iasă în teren deschis; peste câteva momente, un lunetist rănise doi oameni în apropiere. A doua oară, Thibault, neatent, fusese aproape lovit de un vehicul scăpat de sub control, condus de un coleg din Marină. Ricky fusese

cel care îl apucase de braț pentru a-l trage la o parte. Chiar şi în război, oamenii mor în accidente auto. Patton, de exemplu.

După securizarea terenurilor de petrol, sosiseră la periferia Bagdadului cu restul companiei. Oraşul nu căzuse încă. Făceau parte dintr-un convoi, trei oameni între alte sute care înconjurau oraşul. În afară de zgomotul motoarelor vehiculelor aliate, era linişte când au pătruns în cartierele mărginaşe. Când s-au auzit focuri de armă de pe un drum pietruit lăturalnic, grupa lui Thibault a fost trimisă să investigheze. Au evaluat scena. Clădiri de două şi trei etaje, înghesuite unele în altele, de o parte şi de alta a drumului. Un câine singuratic care mânca din gunoi. Epava fumegândă a unei maşini la câteva sute de metri distanță. Au aşteptat. Nu au văzut nimic. Au mai aşteptat puțin. Nu au auzit nimic. Într-un final, Thibault, Bill şi Ricky au primit ordinul de a traversa strada. Aşa au făcut, cu mişcări rapide, ajungând în siguranță. De acolo, grupa a purces în susul străzii, în necunoscut.

Când s-a auzit din nou sunet de armă în zona aceea, nu era un singur glonț. Era păcăneala mortală de la zeci şi apoi sute de gloanțe de mitraliere, care îi țintuiau. Thibault, Ricky şi Bill, alături de restul grupei de pe partea cealaltă a străzii, s-au lipit de uşi, fără prea multe locuri în care să se ascundă.

Schimbul de focuri nu a ținut mult, au povestit oamenii după aceea. Dar suficient. Ploaia de gloanțe venise de la ferestrele de deasupra lor. Thibault şi grupa sa au ridicat instinctiv armele şi au tras, apoi au mai tras o dată. Vizavi, doi oameni de-ai lor erau răniți, dar întăririle au sosit rapid. Un tanc a venit cu infanteria rapidă în spatele lui. Aerul a vibrat când a tras şi etajul superior al unei clădiri s-a prăbuşit. Praful şi sticla au umplut aerul.

Oriunde în jur, Thibault auzea urlete, vedea civili ieşind din clădiri şi alergând pe străzi. Atacul a continuat; câinele vagabond a fost împuşcat şi rostogolit. Civilii cădeau în față după ce erau împuşcați în spate, sângerând şi strigând. Un al treilea soldat a fost rănit la un picior. Thibault, Ricky şi

Bill încă nu se puteau mişca, ţintuiţi de focurile de armă constante care ciobeau pereţii de lângă ei şi le zburau pe la picioare. Totuşi, cei trei continuau să tragă. Aerul vibra cu un vuiet şi etajul superior al unei alte clădiri s-a prăbuşit. Tancul se apropia. Dintr-odată, focuri de armă inamice au început să vină din două direcţii, nu doar din una. Bill şi Ricky s-au privit. Ştiau ce au de făcut. Era momentul să se mişte; dacă rămâneau, mureau. Thibault s-a ridicat primul. O lumină puternică, apoi a văzut negru în faţa ochilor.

*

În Hampton, după aproximativ cinci ani, Thibault nu îşi mai putea aminti detaliile, în afară de sentimentul că fusese aruncat într-o maşină de spălat. Fusese azvârlit în stradă de explozie, cu urechile ţiuind. Prietenul lui, Victor, a ajuns repede lângă el, la fel şi un puşcaş marin. Tancul continua să tragă şi, încetul cu încetul, strada a revenit sub control.

El aflase toate astea după producerea evenimentelor, la fel cum aflase că explozia fusese provocată de o grenadă propulsată cu rachetă. Mai târziu, un ofiţer îi spunea lui Thibault că cel mai probabil trebuia să nimerească tancul; ratase turela cu câţiva centimetri. În schimb, ca şi cum ar fi fost destinat să îi găsească, zburase către Thibault, Ricky şi Bill.

Thibault fusese urcat într-un vehicul şi scos din luptă, inconştient. În mod miraculos, rana lui fusese minoră, iar după trei zile se alătura din nou grupei lui. Ricky şi Bill nu s-au întors; ambii au fost înmormântaţi mai târziu cu onoruri militare complete. Ricky mai avea o săptămână până când împlinea 22 de ani. Bill avea 20.

Nu fuseseră nici primele victime ale războiului, nici ultimele. Războiul continuase.

Thibault se forţa să nu se gândească prea mult la ei. Pare lipsit de sentiment, dar în război, mintea se închide la astfel de lucruri. Era dureros să se gândească la moartea lor, să reflecteze la absenţa lor, aşa că nu o făcea. La fel şi majoritatea celor din grupă. În schimb, îşi făcea treaba. Se

concentra pe faptul că era încă în viață. Se concentra să-i țină pe alții în siguranță.

Dar astăzi simțea usturimea amintirilor şi nu şi le mai îngropa. Erau alături de el când mergea pe străzile liniştite ale orăşelului, înspre cartierele din depărtare. Urmând indicațiile pe care le primise de la recepția motelului, se îndreptă spre est pe Route 54, mergând pe marginea ierboasă, ținându-se departe de carosabil. Învățase în călătoriile sale să nu aibă niciodată încredere în şoferi. Zeus îl urma, gâfâind greoi. Se opri şi îi dădu câinelui nişte apă, ultima din sticlă.

Diverse firme erau aliniate de o parte şi de alta a şoselei. Un magazin de saltele, un service auto, o creşă, un Quick-N-Go unde se vinde benzină şi mâncare fadă în recipiente de plastic, precum şi două ferme care nu îşi găseau locul acolo, ca şi cum lumea modernă răsărise în jurul lor. Ceea ce de altfel se şi întâmplase, presupuse el. Se întrebă cât vor rezista proprietarii sau de ce ar vrea cineva să stea într-o casă înghesuită între sedii de firme şi cu ieşire la autostradă.

Maşini vuiau pe lângă el, în ambele direcții. Norii începeau să se adune, gri şi pufoşi. Mirosi ploaia înainte ca prima picătură să îl atingă şi, peste câteva clipe, turna cu găleata. În doar cincisprezece minute, era ud până la piele. Norii grei se îndreptară către coastă, până când rămase doar o pâclă. Zeus îşi scutură apa din blană. Păsările îşi reluară trilurile în copaci, în timp ce aburii se ridicau din pământul umed.

Într-un final, ajunse la locul târgului. Era părăsit. „Nimic pretențios", se gândi el, examinând imaginea. Doar elementele de bază. Parcarea pe un lot acoperit cu pietriş la stânga; vreo două hambare vechi departe în dreapta; un teren vast acoperit cu iarbă pentru carnaval, toate înconjurate cu garduri de plasă de sârmă.

Nu avu nevoie să sară gardul şi nici nu trebuia să se uite la fotografie. O văzuse de o mie de ori. Înaintă, orientându-se, şi văzu într-un final chioşcul de bilete.

În spatele lui era o arcadă de unde putea fi atârnată o

pancartă. Când ajunse la arcadă, se întoarse către nord, încadrând cu degetele chioşcul de bilete şi centrând arcada în imaginea sa, aşa cum apărea în fotografie. „Acesta e unghiul, se gândi el; de aici a fost făcută poza."

Structura Marinei era bazată pe trei. Trei bărbaţi într-o echipă, trei echipe într-o grupă, trei grupe într-un pluton. El luptase de trei ori în Irak. Uitându-se la ceas, observă că era în Hampton de trei ore şi, drept în faţă, exact unde trebuiau să fie, se aflau trei pomi unul lângă altul.

Thibault merse înapoi către autostradă, ştiind că era cu un pas mai aproape de a o găsi. Nu era acolo încă, dar va fi în curând.

Ea fusese aici. Acum ştia asta.

Nu mai avea nevoie decât de nume. În drumul său prin ţară, avusese mult timp pentru a se gândi şi hotărâse că erau trei moduri de a aborda treaba. Mai întâi, putea să găsească asociaţia locală a veteranilor şi să întrebe dacă există localnici care au servit în Irak. Asta l-ar putea duce la cineva care să o recunoască, în al doilea rând, putea merge la liceul local pentru a vedea dacă au albume de acum zece-cincisprezece ani. Putea verifica fotografiile una câte una. Sau a treia variantă, putea scoate fotografia şi întreba în stânga şi-n dreapta.

Toate aveau dezavantajele lor, niciuna nu era garantată. Cât despre asociaţia de veterani, nu găsise una în cartea de telefoane. Prima lovitură. Pentru că era încă vacanţă de vară, se îndoia că liceul era deschis; chiar dacă era, putea fi dificil să obţină acces la albumele anuale. Lovitura a doua – până acum, cel puţin. Ceea ce însemna că cea mai bună opţiune era să arate fotografia şi să întrebe lumea ca să vadă dacă o recunoştea cineva.

Pe cine să întrebe, totuşi?

Ştia dintr-un almanah că în Hampton, Carolina de Nord, locuiau nouă mii de oameni. Alte treisprezece mii locuiau în districtul Hampton. Mult prea mulţi. Cea mai eficientă strategie era să îşi limiteze căutarea la cea mai probabilă

masă de candidați. Din nou, începu cu ce ştia.

Părea să fi avut puțin peste 20 de ani când fusese făcută fotografia, ceea ce însemna că acum avea aproape 30. Poate puțin peste. Era evident atractivă. Mai departe, într-un oraş de aceste dimensiuni, luând în considerare o distribuție egală între grupele de vârstă, însemna că existau aproximativ 2750 de copii cu vârste de până la 10 ani, 2750 de la 11 la 20 şi 5500 de oameni cu vârste între 20 şi 30 de ani, grupa ei de vârstă. *Aproximativ.* Dintre aceştia, presupunea că jumătate sunt femei şi jumătate bărbați.

Femeile ar tinde să fie mai suspicioase în legătură cu intențiile lui, mai ales dacă o cunoşteau. El era un străin. Străinii sunt periculoşi. Se îndoia că i-ar dezvălui mare lucru.

Însă de la bărbați ar putea afla multe, în funcție de felul în care punea el întrebarea. Din experiența lui, ştia că aproape toți masculii le observă pe femeile atractive de vârsta ei, mai ales dacă sunt singuri.

Câți bărbați cu vârste apropiate de a ei erau singuri? se gândi că „aproximativ treizeci la sută. Ar putea fi corect, ar putea fi greşit", dar el va lua în considerare această variantă. „Să spunem 900 sau aşa ceva." Dintre aceştia, se gândi că optzeci la sută locuiau aici la momentul respectiv. Era doar o presupunere, dar Hampton îi părea genul de oraş unde oamenii mai degrabă plecau decât veneau. Asta reducea numărul la 720. Putea să înjumătățească mai departe dacă se concentra pe bărbații singuri cu vârste de la 25 la 35 de ani, spre deosebire de 20-40.

Asta reduse numărul la 360. Se gândi că un număr important dintre aceşti bărbați fie o cunoşteau, fie o cunoscuseră în urmă cu cinci ani. Poate că fuseseră colegi de liceu cu ea, poate că nu – ştia că exista unul în oraş –, dar ar fi cunoscut-o dacă ea ar fi fost singură. Bineînțeles, era posibil să nu fie – femeile din oraşele mici se căsătoresc probabil tinere, până la urmă – dar va lucra cu acest set de circumstanțe mai întâi. Cuvintele de pe spatele fotografiei „Ai

grijă! E" – nu i se păreau destul de romantice încât să fi fost dăruite unui iubit sau unui logodnic. Niciun „Te iubesc", fără „Îmi va fi dor de tine". Doar o inițială. Un prieten.

Coborâse de la 22000 la 360 în mai puțin de zece minute. Nu era rău. Şi era în mod sigur destul de bine pentru a porni. Presupunând, bineînțeles, că ea locuia aici la momentul în care fusese făcută fotografia. Presupunând că nu era într-o vizită.

El ştia că era încă o altă presupunere importantă. Dar trebuia să înceapă de undeva şi ştia că ea fusese aici o dată. Va afla adevărul într-un fel sau altul şi va vedea ce e de făcut în continuare.

Unde îşi petreceau timpul bărbații singuri? Bărbați singuri care să poată fi atraşi într-o discuție? „Am cunoscut-o cu doi ani în urmă şi mi-a spus să o caut dacă mă întorc vreodată în oraş, dar i-am pierdut numele şi numărul de telefon..."

Baruri. Cluburi de biliard.

Într-un orăşel de dimensiunile acestea, se îndoia că existau mai mult de trei sau patru locuri în care localnicii să-şi petreacă timpul. Barurile şi cluburile de biliard aveau avantajul alcoolului şi era sâmbătă seara. Ar fi fost pline. Se gândi că va primi răspunsul, într-un fel sau altul, în următoarele douăsprezece ore.

Se uită la Zeus.

— Se pare că vei fi singur în seara asta. Te-aş putea lua cu mine, dar ar trebui să te las afară şi nu ştiu cât de mult stau.

Zeus continuă să meargă, cu capul în jos şi limba scoasă. Obosit şi înfierbântat. Lui Zeus nu îi păsa.

— O să dau drumul la aerul condiționat, bine?

CAPITOLUL 5

CLAYTON

Era ora nouă seara, sâmbătă, iar el era blocat acasă, pe post de bonă. Minunat. Pur şi simplu minunat.

Cum altfel se putea încheia o zi ca asta, totuşi? Mai întâi, una dintre fete aproape îl prinde făcând fotografii, apoi aparatul departamentului este furat, după care Logan Thighbolt îi sparge cauciucurile. Mai rău era că fusese nevoit să explice atât furtul aparatului, cât şi cauciucurile sparte tatălui său, şeriful regiunii. După cum prevăzuse, tatăl lui se înfuriase la culme şi nu părea să fi crezut povestea pe care o născocise. În schimb, continuase să îl descoasă cu tot felul de întrebări. Lui Clayton aproape îi venise să îl omoare pe bătrân. Poate că tăticul era cineva în faţa multor oameni de pe aici, dar nu avea niciun drept să îi vorbească asemenea unui idiot. Dar Clayton îşi susţinuse în continuare povestea – i se păruse că vede pe cineva, mersese să investigheze şi cumva trecuse peste nişte cuie. Şi aparatul? Nu îl întreba. Nu avea habar nici măcar dacă fusese vreodată în maşină.

Nu era o poveste minunată, ştia, dar era destul de bună.

— Asta pare mai mult o gaură făcută de un briceag, spuse tatăl său, aplecându-se şi examinând cauciucurile.

— Ţi-am spus că erau cuie.

— Nu se construieşte nimic acolo.

— Nici eu nu ştiu cum s-a întâmplat! Îţi spun doar ce anume s-a întâmplat.

— Unde erau?

— De unde dracu' să ştiu eu? Le-am ciupit în pădure.

Bătrânul nu era convins, dar Clayton ştia îndeajuns cât să-şi susţină povestea. „Menţine-ţi întotdeauna punctul de

vedere. Doar atunci când începi să dai înapoi intri în bucluc.” Manual de interogare.

Într-un final, bătrânul plecă. Clayton îşi puse cauciucurile de rezervă şi conduse spre garaj, unde i se peticiră cauciucurile originale. Până atunci, trecuseră vreo două ore, iar el întârziase la o întâlnire cu un anume Logan Thigh-bolt. Nimeni, dar nimeni nu se punea cu Keith Clayton, mai ales vreun plimbăreț hipiot care credea că putea să îl păcălească.

Îşi petrecu restul după-amiezii conducând pe străzile din Arden, întrebând dacă îl văzuse cineva. Un tip ca ăla era imposibil de ratat, fie şi numai datorită câinelui care mergea alături de el. Căutarea lui nu dăduse rezultate, ceea ce nu făcu altceva decât să îl înfurie şi mai mult, din moment ce asta însemna că Thigh-bolt îl mințise în față, iar el nu se prinsese.

Dar îl va găsi. Fără îndoială că îl va găsi, chiar şi doar pentru aparatul foto. Sau, mai exact, a pozelor. Mai ales a pozelor. Ultimul lucru pe care îl voia era ca Thigh-bolt să intre liniştit în biroul şerifului şi să pună bomba aceea pe tejghea sau, mai rău, să se ducă direct la ziar. Din cele două, Departamentul de poliție era răul cel mai mic, din moment ce tatăl său putea să pună capăt întregii poveşti. Deşi o va lua razna şi îl va trimite într-o misiune idioată timp de câteva săptămâni, o va ține sub tăcere. Tatăl lui nu se pricepea la multe, dar se pricepea la asemenea lucruri.

Dar ziarul… aici era o altă poveste. Sigur, tataie o să tragă nişte sfori şi ar face ce-ar şti el mai bine să țină lucrurile sub control şi aici, dar nu ai cum să opreşti o astfel de informație. Era prea picantă, iar ştirea s-ar împrăştia ca un incendiu în sălbăticie prin acest oraş, cu sau fără un articol. Clayton era deja văzut ca oaia neagră a familiei şi ultimul lucru de care avea nevoie era ca ăl bătrân să se ia din nou de el. Moşul avea un fel al lui de a ține supărarea. Chiar şi acum, după ani de zile, era încă supărat că el şi Beth divorțaseră, nu că ar fi fost treaba lui. Şi la diverse întruniri de familie, aducea mereu în discuție faptul că Clayton nu a urmat şi el o

facultate. Cu notele lui, Clayton ar fi făcut cu siguranță față, dar pur şi simplu nu îşi putea imagina cum ar fi fost să petreacă încă patru ani într-o sală de curs, aşa că se alăturase tatălui său în Departamentul de poliție. Asta fusese suficient ca să-l înfurie pe bătrân. Îşi petrecuse jumătate din viață înfuriindu-l pe acesta.

Dar nu avea de ales. Deşi nu îl prea plăcea – moşul era un baptist sudist credincios, care mergea la biserică în fiecare duminică şi credea că băutul şi dansul sunt păcate, ceea ce lui Clayton îi păruse mereu ridicol –, ştia care sunt aşteptările bătrânului în ceea ce-l priveşte şi hai să spunem doar că fotografiile nud făcute unor studente nu erau pe lista lui de atribuții. Nici câteva alte fotografii de pe card, mai ales cele cu el şi alte doamne în poziții compromițătoare. Aşa ceva ar duce cu siguranță la o *dezamăgire serioasă,* iar bătrânul nu era foarte răbdător cu cei care îl dezamăgeau, chiar dacă făceau parte din familie. *Mai ales* dacă făceau parte din familie. Familia Clayton locuia în ținutul Hampton din 1753; din multe privințe, aceasta reprezenta ținutul Hampton. Printre membrii familiei se numărau judecători, avocați, doctori şi proprietari de pământ; chiar şi primarul se însurase în familie, dar toată lumea ştia că bătrânul stă în capul mesei. Moşul conducea acel loc ca un *don* al mafiei de modă veche şi majoritatea oamenilor din oraş îl ridicau în slăvi şi vorbeau încontinuu despre cât de minunat era. Bătrânului îi plăcea să creadă că asta se întâmplă pentru că el finanța orice – de la biblioteca oraşului până la teatru şi şcoala primară locală – dar Clayton ştia că motivul real era acela că moşul deținea majoritatea clădirilor comerciale din zona centrală, de asemenea şi fabrica de cherestea, ambele porturi, trei magazine de maşini uzate, trei depozite, singurul complex de apartamente din oraş şi suprafețe însemnate de teren arabil. Toate astea făceau o foarte avută şi puternică familie, şi cum Clayton obținea cei mai mulți bani din conturile familiei, ultimul lucru de care avea nevoie era un străin care să îi facă probleme.

Slavă Domnului că îl făcuse pe Ben în timpul scurt în care fusese cu Beth! Bătrânul avea o chestie ciudată cu moştenirile şi cum Ben fusese botezat după el – o idee destul de bolnavă, recunoştea – moşul îl adora. Majoritatea timpului, Clayton avea impresia că moşul îl plăcea pe Ben, nepotul său, mai mult decât îşi plăcea fiul.

Oh, Clayton ştia că Ben era un copil bun. Nu doar bătrânul – toată lumea spunea asta. Şi chiar îl iubea pe puşti, deşi îi dădea dureri de cap câteodată. Privi prin fereastră şi văzu că Ben terminase cu bucătăria şi era din nou pe canapea. Ştia că trebuie să vină lângă el înăuntru, dar nu era pregătit încă. Nu voia să piardă controlul sau să spună ceva ce avea să regrete. Încercase să fie mai bun în această privinţă; cu câteva luni în urmă, bunicul avusese o discuţie cu el despre importanţa unei *influenţe echilibrate.* Cicălitorul. „Ceea ce trebuia să fi făcut era să fi vorbit cu Ben despre ce să facă în legătură cu ceea ce tatăl său cerea să facă, atunci când o solicita, gândi Clayton. Ar fi fost mult mai bine." Puştiul îl enervase deja o dată în seara asta, dar, în loc să explodeze, îşi amintise de bătrân şi-şi strânsese buzele înainte de a ieşi pe uşă.

Se părea că era mereu nervos pe Ben zilele astea. Dar nu era vina lui; el chiar încerca să se înţeleagă cu puştiul! Şi începuseră bine. Vorbiseră despre şcoală, mâncaseră nişte burgeri, se uitaseră la *Sportscenter* pe ESPN. Toate bune. Dar apoi, oroarea ororilor, îl rugase pe Ben să cureţe bucătăria. Ca şi cum era prea mult, nu-i aşa? Clayton nu avusese ocazia să se ocupe de ea în ultimele câteva zile şi ştia că puştiul se va descurca. Aşa că Ben promisese că o va curăţa, dar, în loc să o facă, stătea acolo. Şi stătea. Şi ceasul ticăia. Şi el mai stătea puţin.

Aşa că Clayton îl rugase din nou – era convins că vorbise frumos – şi, deşi nu putea fi sigur, avea impresia că Ben îşi dăduse ochii peste cap când, într-un final, începuse treaba.

Doar de asta fusese nevoie. Ura când Ben îşi dădea ochii peste cap în faţa lui, iar Ben ştia acest lucru. Era ca şi cum

puştiul ştia exact ce butoane să apese şi îşi petrecea tot timpul gândindu-se ce butoane să atingă data următoare când avea să-l vadă. Deci Clayton se trezi pe verandă.

Comportamentul ăsta era făcătura mamei lui; în privința asta, Clayton nu avea nicio îndoială. Era o doamnă a naibii de frumoasă, dar nu avea nici cea mai vagă idee despre cum să transforme un băiat într-un bărbat. Nu avea nimic împotriva faptului că puştiul lua note bune, dar nu putea să joace fotbal anul acesta pentru că voia să cânte la vioară? Ce fel de tâmpenie mai era şi asta? Vioară? Putea foarte bine să îl îmbrace pe băiat în roz şi să îl învețe să călărească apoi cu picioarele într-o parte. Clayton făcea tot ce-i stătea în putință pentru a-l ține departe de aceste preocupări de fătălău, dar ideea era că stătea cu băiatul timp de o zi şi jumătate din două în două săptămâni. Nu era vina lui că puştiul arunca mingea ca o fată. Era prea ocupat să joace şah. Şi, să fie clar, nu exista nicio şansă pe pământul verde lăsat de Dumnezeu să fie prins la vreun recital de vioară.

Recital de vioară. Dumnezeule mare! Unde a ajuns lumea asta?

Gândul îi ajunse din nou la Thigh-bolt şi, deşi voia să creadă că tipul părăsise pur şi simplu regiunea, ştia bine că nu era aşa. Omul mergea pe jos şi nu avea cum să ajungă la graniță până la apusul soarelui. Şi mai ce? Ceva îl măcinase mai toată ziua şi abia când venise să se răcorească pe verandă îşi dăduse seama.

Dacă Thigh-bolt spusese adevărul despre faptul că locuia în Colorado – şi era posibil să nu fi fost aşa, dar să spunem că era însemna că mersese de la vest la est. Şi următorul oraş înspre est? Nu Arden. Asta era sigur. Era la sud-vest de unde se întâlniseră ei. În schimb, dacă mergea spre est ar fi ajuns chiar în bătrânul Hampton. Chiar aici, în oraşul său natal. Ceea ce însemna, bineînțeles, că tipul ar fi putut fi la mai puțin de cincisprezece minute depărtare de locul în care se afla el acum.

Dar unde era Clayton? Afară, în căutarea tipului? Nu, el

stătea cu Ben.

Miji ochii din nou prin fereastră, la fiul său. Acesta citea pe canapea, ceea ce părea a fi singurul lucru pe care voia să îl facă. Ah, da, cu excepția viorii. Scutură din cap, întrebându-se dacă puştiul moştenise vreuna dintre genele sale. Puțin probabil. Era băiatul mamei înainte de orice. Fiul lui Beth.

Beth…

Da, căsnicia nu mersese. Dar mai era încă ceva între ei. Va fi mereu. Poate că fusese cicălitoare şi obstinată, dar el avusese mereu grijă de ea, nu doar datorită lui Ben, ci pentru că era cu siguranță cea mai frumoasă femeie cu care se culcase vreodată. Arăta grozav atunci şi, cumva, arăta chiar şi mai bine acum. Arăta chiar mai bine şi decât studentele pe care le văzuse astăzi. Ciudat. Ca şi cum ajunsese la o vârstă care i se potrivea perfect şi cumva nu mai îmbătrânise după aceea. Ştia că nu o să dureze. Gravitația îşi va face fără îndoială efectul, dar totuşi nu se putea abține să nu se gândească la o hârjoneală rapidă cu ea. Una de dragul vremurilor apuse şi care să îl ajute… să se *relaxeze.*

Presupunea că o putea suna pe Angie. Sau pe Kate, de fapt. Una avea 20 de ani şi lucra la un magazin pentru animale de companie; cealaltă avea cu un an mai mult şi curăța WC-uri la Stratford Inn. Ambele aveau siluete zvelte şi grozave şi erau dinamită când venea vorba de… *relaxare.* Ştia că lui Ben nu i-ar păsa dacă ar chema-o pe una din ele, dar chiar şi aşa, ar fi trebuit să vorbească mai întâi cu ele. Se cam supăraseră pe el ultima dată când le văzuse. Trebuia să îşi ceară scuze şi să fie mai simpatic şi nu era sigur că avea chef să le asculte cum plescăie gumă şi cum sporovăiesc despre ce au mai văzut la MTV sau au mai citit în *National Enquirer.*

Câteodată, îi dădeau prea multă bătaie de cap.

Aşa că varianta asta era exclusă. La fel cum era exclus şi să-l caute pe Thigh-bolt în seara aceea sau să-l caute a doua zi, din moment ce bătrânul voia pe toată lumea la masă după biserică.

Totuşi, Thigh-bolt mergea pe jos, cu câinele şi cu rucsacul, ceea ce însemna că autostopul era puțin probabil. Cât putea să înainteze până mâine după-amiază? Patruzeci de kilometri? Cincizeci, cel mult? Nu mai mult de atât, ceea ce însemna că era încă în preajmă. Va da câteva telefoane la alte departamente din apropiere şi îi va ruga să fie atenți. Nu erau foarte multe drumuri care ieşeau din district şi se gândi că, dacă va petrece câteva ore dând telefoane la câteva localuri de pe drum, cineva l-ar putea vedea pe tip. Când se întâmpla asta, pleca şi el. Thigh-bolt nu ar fi trebuit niciodată să se pună cu Keith Clayton.

Pierdut în gânduri, Clayton abia dacă auzi uşa de la intrare deschizându-se.

— Hei, tată?

— Da?

— E cineva la telefon.

— Cine e?

— Tony.

— Bineînțeles.

Se ridică de unde stătea, întrebându-se ce voia Tony. Ce ratat! Slab şi pistruiat, era unul dintre aceia care stau pe lângă şerifi, încercând să pară unul dintre ei. Probabil, se întreba unde era Clayton şi ce făcea mai târziu, pentru că nu voia să rămână pe dinafară.

Trist.

Îşi termină berea în timp ce intra şi azvârli cutia la gunoi, apoi înşfăcă receptorul de pe tejghea.

— Da?

Pe fundal, putea auzi sunetul distorsionat al unui cântec country la tonomat şi vuietul monoton al unei conversații zgomotoase. Se întrebă de unde suna ratatul.

— Hei, sunt la sala de biliard Decker's şi este un tip ciudat aici, despre care cred că ar trebui să ştii.

Ciuli urechile.

— Are un câine cu el? Rucsac? E cam ciufulit, ca şi cum a fost în pădure ceva vreme?

— Nu.

— Eşti sigur?

— Da, sunt sigur. Joacă biliard în spate. Dar ascultă. Voiam să îți spun că are o poză cu fosta ta soție.

Prins pe picior greşit, Clayton încercă să pară indiferent.

— Şi? spuse el.

— Mă gândeam doar că poate vrei să ştii.

— De ce mi-ar păsa cât negru sub unghie de asta?

— Nu ştiu.

— Bineînțeles că nu ştii. Pa!

Închise telefonul, gândindu-se că tipul are probabil salată de cartofi în loc de creier şi privi apreciativ către bucătărie. Era cât se putea de curată. Puştiul făcuse o treabă grozavă, ca de obicei. Aproape țipă la el din locul în care stătea, însă când îl zări din nou pe fiul său, observă iar cât de scund era. Evident, se poate să fi fost o problemă genetică, o creştere timpurie sau târzie ori cum o fi fost, dar o mare parte ținea de starea generală de sănătate. Era de bun-simț. Mănâncă absolut corect, fă exerciții, odihneşte-te destul. Elementele de bază; lucruri pe care orice mamă le spune copilului ei. Iar mamele au dreptate. Dacă nu mănânci îndeajuns, nu creşti. Dacă nu faci destulă mişcare, muşchii stagnează. Şi când credeți că omul creşte? Noaptea. Când corpul se regenerează. Când oamenii visează.

Se întreba deseori dacă Ben dormea destul la maică-sa. Clayton ştia că Ben mânca – îşi terminase burgerul şi cartofii prăjiți – şi ştia că puştiul era activ, deci probabil că lipsa somnului îi încetinea creşterea. Puştiul nu voia să rămână scund, nu-i aşa? Bineînțeles că nu. Şi, mai mult, Clayton voia să fie puțin timp singur. Voia să viseze la ce urma să-i facă lui Thigh-bolt data viitoare când avea sa-l vadă. Îşi drese vocea:

Hei, Ben. Se face cam târziu, nu crezi?

CAPITOLUL 6

THIBAULT

Pe drumul înspre casă de la clubul de biliard, Thibault îşi aminti de cea de-a doua vizită în Irak.

Fusese aşa: Fallujah, primăvara lui 2004. Batalionul 1, regimentul 5, printre alte unităţi, primise ordin să menţină pacea în condiţii de violenţă crescândă cauzată de căderea Bagdadului cu un an în urmă.

Civilii ştiau la ce să se aştepte şi începuseră să părăsească oraşul, inundând autostrăzile. O treime din oraş fusese evacuată într-o zi. S-au efectuat raiduri aeriene, apoi au fost chemaţi puşcaşii marini. Înaintau stradă cu stradă, bloc cu bloc, cameră cu cameră, în nişte scene de luptă mai intense decât cele de la începutul invaziei. După trei zile, controlau un sfert de oraş, dar numărul mare de victime civile impunea o încetare a focului. Se hotărâse abandonarea operaţiunii şi majoritatea forţelor s-au retras, inclusiv compania lui Thibault.

Dar nu toată compania lui se retrăsese, în a doua zi de operaţiuni, în zona sudică, industrială a oraşului, Thibault şi plutonul său au primit ordinul de a investiga o clădire unde se zvonea că există un depozit de arme. Această clădire nu fusese totuşi identificată cu exactitate; putea fi oricare dintr-o duzină de structuri dărăpănate adunate lângă o benzinărie abandonată, formând un fel de semicerc. Thibault şi plutonul său înaintaseră către clădiri, ocolind de departe benzinăria. Jumătate o luase la dreapta şi jumătate la stânga. Era linişte perfectă, apoi nu a mai fost. Benzinăria explodase, dintr-odată. Flăcările se ridicaseră spre cer, explozia punând la pământ jumătate din oameni, distrugându-le timpanele.

Thibault era ameţit; îşi pierdu vederea periferică şi restul era în ceaţă. Dintr-odată, o ploaie de foc a venit dinspre ferestrele şi acoperişurile de deasupra lor şi din spatele automobilelor incendiate de pe stradă.

Thibault se trezi pe pământ, lângă Victor. Alţi doi oameni din plutonul său, Matt şi Kevin – Mad Dog şi K-Man, adică –, erau cu ei şi antrenamentul începea să dea rezultate. Frăţia la fel. În pofida masacrului, în ciuda fricii, în ciuda morţii iminente, Victor se întinse după puşcă şi se ridică într-un genunchi, ochindu-l pe inamic. Trase o dată, apoi trase din nou, cu mişcări calme şi concentrate, sigure. Mad Dog se întinse după puşcă şi făcu la fel. Se ridicară unul câte unul; echipele de tragere se formară una câte una. *Trage. Acoperă-le. Miscă-le.* Doar că nu se puteau mişca. Nu aveau unde să se ducă. Un puşcaş marin căzu, apoi altul. Apoi al treilea şi al patrulea.

Până în momentul în care veniră întăririle, era aproape prea târziu. Mad Dog fusese împuşcat în artera femurală; în ciuda faptului că îşi pusese un garou, sângerase câteva minute, până muri.

Kevin fu împuşcat în cap şi muri instantaneu. Alţi zece fuseră răniţi. Doar câţiva scăpară neatinşi: Thibault şi Victor se numărau printre ei.

*

În clubul de biliard, unul dintre bărbaţii cu care vorbise îi amintea de Mad Dog Ar fi putut fi fraţi – aveau aceeaşi înălţime şi greutate, acelaşi păr, acelaşi fel de a vorbi – şi existase un moment în care se întrebase dacă nu cumva erau fraţi, înainte să-şi dea seama că ar fi fost imposibil.

Îşi asumase riscul cu planul său. În oraşe mici, străinii sunt mereu suspecţi şi, spre finalul serii, văzuse un slăbănog cu tenul urât dând un telefon de la aparatul de lângă baie, privindu-l nervos pe Thibault în timp ce vorbea. Fusese agitat şi înainte să pună mâna pe receptor, iar Thibault presupuse că telefonul îi fusese dat fie femeii din fotografie, fie cuiva apropiat ei. Suspiciunile acestea fură confirmate când

Thibault pleca. Previzibil, omul îl urmărise la uşă pentru a vedea încotro se îndreaptă, motiv pentru care Thibault pornise în direcţia opusă înainte de a se întoarce.

Când ajunsese la dărăpănatul club de biliard, trecuse pe lângă bar şi mersese direct la mesele de joc. Îi identificase rapid pe tipii din grupa potrivită de vârstă şi cei mai mulţi păreau singuri. Ceruse să joace şi el, contribuind cu suma necesară. Se comportase frumos, făcuse cinste cu câteva rânduri de bere în timp ce pierdea partide şi, destul de previzibil, ei începură a se dezmorţi. Ca şi cum nu ar fi însemnat nimic, el întrebase despre viaţa socială a oraşului. Ratase loviturile necesare şi îi felicita pe cei care marcau.

Într-un final, ei începură să-i pună lui întrebări. De unde era? Ce făcea aici? El se fofilase, mormăind ceva despre o fată, apoi schimbase subiectul. Le provocase curiozitatea. Le mai cumpărase bere, iar când ei întrebaseră din nou, le împărtăşi povestea, cu jumătate de gură: că fusese la târg cu un prieten cu câţiva ani în urmă şi cunoscuse o fată. Se înţeleseseră bine. Vorbise întruna despre cât era de minunată şi despre cum îi spusese să o caute dacă se întorcea în oraş. Şi el voia asta, dar nu îşi putea aminti numele ei.

„Nu îţi aminteşti cum o cheamă?" întrebau ei. „Nu, răspunsese el. Nu am reţinut niciodată nume. M-au lovit în cap cu o bâtă de baseball când eram mic şi memoria nu îmi funcţionează bine." Ridicase din umeri, ştiind că vor râde, iar ei râseseră. „Am o fotografie totuşi", adăugase el, făcând să sune ca o revelaţie. „O ai la tine?" „Da. Cred că o am." Se scotocise în buzunare şi scosese fotografia Bărbaţii se adunaseră. Peste un moment, unul dintre ei dăduse din cap.

„Nu ai noroc, spusese el. Nu e de tine." „E căsătorită?" „Nu, dar hai să spunem doar că nu iese cu nimeni. Fostul ei soţ nu ar permite asta şi, ai încredere în mine, nu vrei să te pui cu el." Thibault înghiţise în sec. „Cine era ea?"

„Beth Green, spuseseră ei. E profesoară la Hampton Elementary şi locuieşte cu bunica ei în casa de la Sunshine

Kennels.”

„Beth Green. Sau, mai exact, se gândi Thibault, Elizabeth Green.”

E”

În timp ce vorbeau, Thibault observase că unul dintre bărbații cărora le arătase poza dispăruse. „Presupun că mi s-a terminat norocul, atunci”, îşi spuse Thibault, luând înapoi fotografia.

Mai avea o jumătate de oră pentru a-şi acoperi urmele. Continuă să facă o conversație măruntă. Îl privi pe străinul cu tenul urât cum vorbeşte la telefon şi observă dezamăgirea în reacția sa. Ca un copil care fusese pedepsit pentru că pârâse. Bun. Totuşi, Thibault avea sentimentul că îl va vedea pe străin din nou. Mai cumpără beri şi mai pierdu câteva jocuri, privind din când în când uşa pentru a vedea cine soseşte. Nimeni. După ceva timp, ridică brațele şi spuse că nu mai avea bani. Va porni la drum. Îl costase puțin mai mult de o sută de dolari. Îl asigurară că putea să li se mai alăture oricând. El abia dacă îi auzi. În schimb, nu se putea gândi decât că acum avea un nume pentru acel chip şi că următorul pas era să o cunoască.

CAPITOLUL 7

BETH

Duminică.

După biserică, ar trebui să urmeze o zi de odihnă, în care să se poată reface şi să îşi reîncarce bateriile pentru următoarea săptămână. O zi pe care să o poată petrece împreună cu familia, gătind tocăniță în bucătărie şi făcând plimbări relaxante de-a lungul râului. Poate chiar să se ghemuiască mai apoi cu o carte bună şi un pahar de vin sau să se răsfețe într-o baie cu spumă.

Ceea ce nu voia să facă era să îşi petreacă ziua strângând rahatul de câine din curte, curățând cuştile, dresând doisprezece câini unul după altul sau stând într-un birou încins ca un cuptor, aşteptându-i pe proprietari să vină să îşi ridice animalele de companie, care se relaxau în cuşti cu aer condiționat. Bineînțeles, asta şi făcea în acea dimineață de când se întorsese de la biserică.

Doi câini fuseseră deja recuperați de stăpâni, dar alți patru erau programați să fie luați în cursul zilei. Nana fusese drăguță şi scosese dosarele lor, înainte de a se retrage în casă pentru a se uita la meci. Atlanta Braves juca cu Mets, iar Nana nu adora doar Atlanta Braves cu o pasiune febrilă care lui Beth îi părea ridicolă, dar iubea şi orice suvenir asociat cu echipa. Ceea ce explica, bineînțeles, ceştile de cafea Atlanta Braves care stăteau lângă dulap, pandantivele cu Atlanta Braves de pe pereți, calendarul de birou cu Atlanta Braves, lampa cu Atlanta Braves de lângă fereastră…

Chiar şi cu uşa deschisă, aerul din birou era închis. Era una dintre acele zile calde şi umede, bune pentru scăldatul în râu, dar nepotrivite pentru orice altceva. Cămaşa îi era

leoarcă de transpirație şi, pentru că purta pantaloni scurți, picioarele i se lipeau de vinilinul care acoperea scaunul pe care stătea. De fiecare dată când le mişca, se trezea cu un sunet lipicios, ca şi cum ai dezlipi banda adezivă de pe o cutie de carton, ceea ce îi părea pur şi simplu dezgustător.

Deşi Nana considera că trebuie să le fie răcoare câinilor, nu se deranjase niciodată să monteze o instalație de răcire şi în birou. „Dacă îți este cald, deschide uşa adăpostului", spunea mereu, ignorând faptul că, deşi pe ea nu o deranja lătratul necontenit, majoritatea oamenilor normali nu îl suportau. Şi astăzi erau vreo doi mici vorbăreți pe-acolo: o pereche de Jack Russel terrieri care nu se opriseră din lătrat de când venise Beth. Presupuse că lătraseră mai toată noaptea, căci şi ceilalți câini erau destul de morocănoşi. La intervale de un minut, alții se alăturau corului furios, sunetele crescând în volum şi intensitate, ca şi cum singura dorință a fiecărui animal era să îşi exprime disprețul mai tare decât celălalt. Ceea ce însemna că nu avea nici cea mai mică şansă să deschidă uşa adăpostului pentru a răcori biroul.

Cochetă cu ideea de a se duce în casă pentru a mai aduce un pahar de apă cu gheață. Totuşi, avea un sentiment ciudat, ca şi cum de îndată ce va părăsi biroul vor apărea proprietarii unui cocker spaniel, adus de stăpâni pentru dresaj de obedință. Sunaseră cu o jumătate de oră în urmă să-i spună că sunt pe drum – „Vom fi acolo în zece minute!" – şi erau genul de oameni care se supărau dacă animalul lor era nevoit să stea în cuşcă un minut în plus, mai ales după ce petrecuse două săptămâni departe de casă.

Dar erau aici? Bineînțeles că nu.

Ar fi fost mult mai uşor dacă Ben ar fi fost prin preajmă. Îl văzuse în biserică de dimineață cu tatăl său şi părea trist, după cum se şi aşteptase. Ca de obicei, nu fusese un weekend foarte amuzant pentru el. O sunase înainte să se culce, seara trecută, şi îi spusese că tatăl lui îşi petrecuse o bună bucată din seară stând singur pe verandă, afară, în timp ce Ben curăța bucătăria. Ce anume, se întreba ea, era

în neregulă cu omul acela? De ce nu putea pur şi simplu să se bucure de prezența fiului său? Sau să stea de vorbă cu el? Ben era o persoană cu care te înțelegeai foarte uşor şi nu spunea asta pentru că era fiul ei. Bine, în fine, recunoştea, era oarecum subiectivă, dar, în calitate de profesoară, petrecuse timp cu mai multe tipuri de copii şi ştia despre ce vorbea. Ben era deştept. Avea un simț special al umorului. O blândețe naturală. Era politicos. Ben era minunat, iar Keith o scotea din minți pentru că era prea prost să vadă asta.

Îşi dorea cu ardoare să fi fost în casă, făcând… ceva. Orice. Chiar şi să spele rufe părea mai interesant decât să stea afară. Acolo avea prea mult timp de gândire. Nu se gândea doar la Ben, ci şi la Nana. Şi dacă să mai predea anul ăsta. Şi chiar la starea tristă a vieții sale amoroase, gând care o deprima de fiecare dată. Ar fi fost minunat, se gândi ea, să fi cunoscut pe cineva special, cineva cu care să râdă, care să îl iubească pe Ben la fel de mult cât îl iubea şi ea. Sau chiar şi doar să cunoască un bărbat cu care să poată ieşi la cină şi la film. Un bărbat normal, bunăoară, o persoană care nu uită să-şi pună şervetul în poală la restaurant şi să-i deschidă uşa din când în când. Nu era absurd, nu-i aşa? Nu o minți se pe Melody când spusese că nu prea avea de unde alege în oraş şi era prima care să recunoască faptul că era pretențioasă, dar, în afară de timpul scurt alături de Adam, anul acesta, petrecuse unul din două weekenduri singură acasă. Patruzeci şi nouă din cincizeci şi două. Nu era chiar atât de pretențioasă, asta era sigur. Pur şi simplu, Adam fusese singurul care o invitase în oraş şi, dintr-un motiv pe care nu îl înțelegea, încetase brusc să o mai sune.

Ceea ce însuma în mare viața ei amoroasă din ultimii ani.

Dar nu era mare lucru, nu-i aşa? Supraviețuise fără o relație până acum şi va continua să reziste, ca un soldat. În plus, de cele mai multe ori, nu o deranja. Dacă nu ar fi fost o zi atât de mizerabil de încinsă, se îndoia că ar fi deranjat-o chiar şi acum. Ceea ce însemna că trebuia cu siguranță să se răcorească. Altfel, ar fi început să se gândească la trecut şi

nu voia nici în ruptul capului să facă asta. Atinse cu degetul paharul gol şi se hotărî să meargă după aceea să ia nişte apă cu gheaţă. Şi dacă tot se ducea, să ia şi un prosop mic, pe care să stea.

În timp ce se ridică, privi pe aleea goală acoperită cu pietriş, apoi scrise un bilet anunţând că se va întoarce în zece minute şi îl lipi de uşa de la intrarea în birou. Afară, soarele dogorea, împingând-o către umbra oferită de bătrâna magnolie şi ghidând-o către cărarea pietruită care ducea spre casa în care crescuse. Construită în 1920, semăna cu o fermă masivă, dar joasă, încadrată de o verandă mare şi mulaje zburdalnice pe streşini. Curtea din spate, separată de cuşti şi birou prin tufele înalte, era umbrită de castani gigantici şi împodobită cu o serie de punţi care transformau masa în aer liber într-o adevărată plăcere. Locul trebuie să fi fost magnific la vremea sa, dar ca atâtea alte case rustice din Hampton, timpul şi clima conspiraseră împotriva sa. În zilele acestea, veranda era umflată, podelele scârţâiau şi, când vântul era îndeajuns de puternic, hârtiile zburau de pe dulap chiar dacă ferestrele erau închise. Înăuntru, era cam aceeaşi poveste, iar casa avea nevoie de modernizări, mai ales în bucătărie şi în băi. Nana ştia şi spunea din când în când că va face ceva în privinţa asta, dar niciodată nu se finaliza nimic. În afară de asta, Beth recunoştea că locul mai avea încă acel farmec unic. Nu doar curtea din spate – care era cu adevărat o oază – şi interiorul. Mulţi ani de zile, Nana umblase prin anticariate, alegând obiecte franţuzeşti din secolul al XIX-lea. Petrecea, de asemenea, o bună parte din weekendurile sale la vânzările din garaje, scotocind printre picturi vechi. Avea o slăbiciune pentru pictură în general şi legase câteva prietenii cu deţinători de galerii din Sud. Tablourile atârnau pe aproape toţi pereţii din casă. Într-o doară, Beth căutase o dată pe Google numele a doi artişti şi aflase că alte lucrări ale acestora se află în Muzeul Metropolitan de Artă din New York şi în Biblioteca Huntington din San Marino, California. Când împărtăşise ce

aflase, Nana îi făcuse cu ochiul şi spusese: „Este ca şi cum ai sorbi şampanie, nu-i aşa?” Felul jucăuş al Nanei de a vorbi deseori deghiza simţurile ei ascuţite.

Când ajunse la veranda din faţa casei şi deschise uşa de la intrare, Beth fu lovită de un val de aer atât de răcoros, încât rămase în prag, savurând senzaţia.

— Închide uşa, strigă Nana peste umăr. Iese aerul.

Se întoarse cu scaunul, uitându-se la Beth de sus până jos.

— Pari încinsă.

— Sunt încinsă.

— Să înţeleg că biroul este ca un cuptor astăzi.

— Crezi?

— Cred că ar fi trebuit să deschizi uşa adăpostului, cum ţi-am spus. Dar aşa spun eu. Ei bine, intră şi răcoreşte-te un pic.

Beth arătă către televizor.

— Ce fac Braves?

— Ca o legătură de morcovi.

— Asta e de bine sau de rău?

— Pot morcovii să joace baseball?

— Presupun că nu.

— Atunci ăsta e răspunsul tău.

Beth zâmbi în timp ce intra în bucătărie. Nana devenea mereu puţin nervoasă când cei de la Braves pierdeau.

Din frigider, scoase o tavă de gheaţă şi sparse câteva cuburi. După ce le aruncă într-un pahar, îl umplu şi bău satisfăcută. Realizând că îi era şi foame, alese o banană din bolul cu fructe şi se întoarse în living. Se sprijini de mânerul canapelei, simţind sudoarea cum se evaporă în curentul rece, uitându-se cu un ochi la Nana şi cu un ochi la meci. Aproape că voia să o întrebe câte eseuri fuseseră marcate, dar ştia că nu va aprecia gluma. Nu şi dacă Braves juca asemenea unei legături de morcovi, oricum. Expiră aerul în timp ce privi către ceas, ştiind că trebuia să se întoarcă la birou.

— A fost plăcut să te vizitez, Nana.

— Şi pentru mine, iubito. Încearcă să nu te încingi prea tare.

— O să fac tot ce pot.

Beth se întoarse spre birou, observând dezamăgită absența unei maşini din parcare, ceea ce însemna că proprietarii tot nu apăruseră. Era totuşi un bărbat care urca pe alee, cu un ciobănesc german alături. Spirale de praf se ridicau în urma lui, iar câinele avea capul plecat, cu limba atârnându-i afară.

Se întrebă de ce ieşiseră într-o zi ca asta. Chiar şi animalele preferau să stea înăuntru. Gândindu-se, îşi dădu seama că era prima dată când cineva aducea câinele pe jos la dresaj. Şi nu numai asta, dar, oricine ar fi fost, nu sunase să facă o programare. Oamenii care îşi lasă animalele de companie sună mereu pentru o programare.

Gândindu-se că vor ajunge la adăpost cam în acelaşi timp, se opri pentru a-i face cu mâna şi fu surprinsă când el se opri ca să se holbeze la ea. Câinele făcu acelaşi lucru, cu urechile ciulite şi prima sa impresie fu că semăna foarte mult cu Oliver, ciobănescul german pe care Nana îl adusese acasă când ea avea 13 ani. Avea aceleaşi pete negre şi bej, aceeaşi înclinație a capului, aceeaşi poziție intimidantă în prezența persoanelor străine. Nu că se temuse vreodată de Oliver. Era mai mult câinele lui Drake pe vremea aceea, dar mereu dormea pe lângă patul ei, simțindu-se în largul lui alături de ea.

Copleşită de amintirile cu Drake şi Oliver, nu-şi dădu inițial seama că bărbatul nu se mişcase. Nici nu scoase vreun cuvânt. Ciudat. Poate se aştepta să o găsească pe Nana.

Pentru că fața lui era umbrită, nu avea cum să-şi dea seama, dar nu avea importanță. O dată ce ajunse la uşă, dezlipi biletul şi o deschise, gândindu-se că va intra în birou când va fi pregătit. Ocoli tejgheaua şi zări scaunul din vinilin, realizând că uitase prosopul. Tipic.

Gândindu-se să pregătească documentele necesare pentru ca străinul să-şi poată lăsa câinele, luă o coală din dulap şi o

ataşă unui suport. Cotrobăi prin birou după un pix şi le puse pe amândouă pe tejghea exact în timp ce străinul şi câinele său intrau. El zâmbi şi, când ochii lor se întâlniră, fu unul dintre puținele momente din viața ei când rămase fără cuvinte.

Nu avea atât de-a face cu faptul că se holba, ci cu felul în care o făcea. Pe cât de nebunesc suna, o privea ca şi cum ar fi recunoscut-o. Dar ea nu îl mai văzuse; de asta era sigură. Şi-ar fi amintit de el, chiar şi doar pentru că îi amintea de Drake prin felul în care părea să domine încăperea.

Ca şi Drake, avea probabil aproape un metru şi nouăzeci de centimetri şi era suplu, cu brațe atletice şi umeri lați. Avea un aspect brut şi dur, subliniat de tricoul şi blugii spălăciți de soare.

Dar acolo se încheiau asemănările. În timp ce ochii lui Drake erau căprui şi conturați cu auriu, ochii străinului erau albaştri; dacă Drake îşi păstra mereu părul scurt, părul străinului era mai lung, cu un aspect aproape sălbatic. Ea observă că, deşi mersese pe jos până acolo, părea să fi transpirat mai puțin decât ea.

Se simți dintr-odată nesigură şi se întoarse cu spatele chiar când străinul făcu un pas către tejghea. Cu coada ochiului, îl văzu ridicând o mână către câine. O văzuse pe Nana făcând asta de o mie de ori, iar câinele, atent la fiecare mişcare subtilă, rămase pe loc. Era deja bine dresat, ceea ce însemna că veniseră aici pentru cazare.

— Ai un câine frumos, spuse ea împingându-i suportul de scris. Sunetul vocii ei sparse tăcerea ciudată. Am avut şi eu un ciobănesc german o dată. Cum îl cheamă?

— El este Zeus. Şi mulțumesc.

— Bună, Zeus!

Capul câinelui se lăsă într-o parte.

— O să am nevoie doar să semnezi aici, spuse ea. Şi, dacă ai o copie după fişa lui veterinară, ar fi minunat. Sau informațiile de contact.

— Poftim?

— Fişa medicală. Ai venit să îl laşi pe Zeus, nu-i aşa?

— Nu, spuse el, arătând peste umăr. De fapt, am văzut anunțul din geam. Îmi caut de lucru şi mă întrebam dacă mai aveți ceva disponibil.

— Oh!

Nu se aştepta la asta şi trebuia să se reorienteze.

El ridică din umeri.

— Ştiu că trebuia probabil să fi sunat înainte, dar eram prin preajmă oricum. M-am gândit să vin direct aici să văd dacă aveți ceva disponibil. Dacă vreți să mă întorc mâine, nu-i nicio problemă.

— Nu, nu este vorba de asta. Sunt doar surprinsă. Oamenii nu prea vin duminica să aplice pentru o slujbă. De fapt, nu veneau nici în alte zile, dar sări peste amănuntul ăsta. Am o cerere undeva pe-aici, spuse ea, căutând în dulapul din spatele ei. Aşteaptă doar o secundă să o găsesc. Trase afară sertarul de jos şi începu să scotocească printre dosare. Cum te numeşti?

— Logan Thibault.

— E un nume franțuzesc?

— Din partea tatălui meu.

— Nu te-am mai văzut pe-aici.

— Abia am ajuns în oraş.

— Te-am prins.

Trase afară cererea.

— Bine, aici este.

I-o puse în față, pe tejghea, alături de un pix. În timp ce el îşi scria numele, ea observă o oarecare duritate a pielii sale, ceea ce o făcu să creadă că petrecuse mult timp în soare. La al doilea rând al formularului, se opri şi ridică privirea, ochii lor întâlnindu-se pentru a doua oară. Simțind cum gâtul i se înroşeşte uşor, ea încercă să ascundă asta ajustând cămaşa.

— Nu ştiu exact ce să scriu la adresă. După cum am spus, abia am ajuns în oraş şi stau la Holiday Motor Court. Aş mai putea folosi adresa de corespondență a mamei mele din Colorado. Ce preferi?

— Colorado?
— Da, ştiu. Cam departe de aici.
— Ce te-a adus în Hampton?
„Tu, îşi zise el. Am venit să te găsesc pe tine."
— Pare un orăşel drăguţ şi m-am gândit să-i dau o şansă.
— Nu ai rude aici?
— Nu.
— Oh, spuse ea.

Frumoasă sau nu, povestea lui nu era tocmai în regulă şi diverse alarme i se declanşară în minte. Mai era ceva ce o neliniştea undeva în spatele gândurilor şi trecură câteva secunde până realiză ce era. Când o făcu, se dădu un pas înapoi de lângă tejghea, creând puţin mai mult spaţiu între ei.

— Dacă abia ai ajuns în oraş, de unde ştiai că adăpostul face angajări? Nu am dat anunţ în ziar săptămâna asta.
— Am văzut anunţul.
— Când? miji ea ochii la el. Te-am văzut urcând pe alee şi nu aveai cum să îl vezi până când nu ai ajuns în faţa biroului.
— L-am văzut mai devreme astăzi. Mergeam pe şosea şi Zeus a auzit lătrături. A alergat încoace, iar când am venit să-l găsesc, am observat anunţul. Nu era nimeni prin preajmă, deci m-am gândit să mă întorc mai târziu să văd dacă mai e de actualitate.

Povestea era plauzibilă, dar ea simţea că minte sau lasă ceva pe dinafară. Şi, dacă mai fusese pe aici, ce însemna asta? Că filase locul?

El păru să observe neliniştea ei şi puse pixul jos. Din buzunar, scoase paşaportul şi-l deschise. Când i-l întinse, ea privi fotografia, apoi se uită la el. Numele, văzu, era corect, deşi asta nu oprea alarma. Nimeni nu trecea prin Hampton şi se hotăra să rămână aici într-o doară. În Charlotte, da. În Raleigh, bineînţeles. În Greensboro, absolut. Dar în Hampton? Nicio şansă.

— Înţeleg, spuse ea, dintr-odată dorindu-şi să încheie

conversația. Scrie doar adresa de corespondență. Şi experiența. După asta, nu mai am nevoie decât de un număr de telefon la care să te pot găsi şi te voi contacta.

Privirea lui nu o părăsea pe a ei.

— Dar nu vei suna.

„Este deştept", se gândi ea. Şi direct. Ceea ce însemna că va fi şi ea.

— Nu.

El dădu din cap.

— Bine. Probabil că nici eu nu m-aş suna bazându-mă pe ce ai auzit până acum. Dar, înainte să ajungi la o concluzie, pot să mai spun ceva?

— Te rog.

Tonul vocii ei transmitea că orice urma să spună el nu conta.

— Da, stau temporar la un motel, dar chiar intenționez să îmi găsesc o casă aici. Voi găsi şi o slujbă aici. Privirea lui nu se clinti. Acum, despre mine. Am absolvit Universitatea din Colorado în 2002 cu o diplomă în antropologie. După asta, m-am înrolat în Marină şi am fost eliberat cu onoruri cu doi ani în urmă. Nu am fost arestat sau acuzat de vreo crimă niciodată. Nu am luat niciodată droguri şi nu am fost concediat pentru incompetență. Sunt dispus să fac un test antidrog şi, dacă tu crezi că este necesar, poți face o verificare pentru a confirma spusele mele. Sau, dacă îți este mai uşor, îl poți suna pe fostul meu ofițer comandant şi el te va lămuri. Şi chiar dacă legea nu cere să răspund la o astfel de întrebare, nu iau niciun fel de medicament. Cu alte cuvinte, nu sunt schizofrenic sau bipolar, sau maniac. Sunt doar un om care are nevoie de o slujbă. Şi chiar am văzut anunțul mai devreme.

Nu ştia ce se aşteptase să audă, dar o luase cu siguranță pe nepregătite.

— Înțeleg, spuse ea din nou, concentrându-se pe faptul că fusese în armată.

— Este în continuare o pierdere de timp să completez

cererea?

— Nu m-am hotărât încă.

Simțea intuitiv că spunea adevărul de data asta, dar era la fel de sigură că povestea era mai lungă decât lăsa el să se vadă. Își muşcă interiorul obrazului. Avea nevoie să angajeze pe cineva. Ce era mai important: să știe că el se ascundea sau să găsească un nou angajat?

Stătea în fața ei drept şi calm, iar poziția lui exprima siguranță de sine. „Postură militară", observă ea încruntându-se.

— De ce vrei să lucrezi aici? Cuvintele sunau suspect chiar şi pentru ea. Cu o diplomă, probabil poți obține o slujbă mai bună în oraş.

El arătă către Zeus.

— Îmi plac câinii.

— Se plăteşte puțin.

— Nu am nevoie de mult.

— Zilele pot fi lungi.

— M-am gândit că ar fi.

— Ai mai lucrat la un adăpost până acum?

— Nu.

— Înțeleg.

El zâmbi.

— Spui asta des.

— Da, aşa fac, zise ea.

Își spuse în gând: „Nu mai spune asta!"

— Şi eşti sigur că nu cunoşti pe nimeni în oraş?

— Da.

— Ai ajuns în Hampton şi ai decis pur şi simplu să rămâi aici?

— Da.

— Unde îți este maşina?

— Nu am una.

— Cum ai ajuns aici?

— Am mers pe jos.

Ea clipi, fără să înțeleagă.

— Vrei să spui că ai venit pe jos din Colorado?
— Da.
— Nu crezi că e ciudat?
— Presupun că depinde de motivație.
— Care este motivația?
— Îmi place să merg pe jos.
— Înțeleg.

Nu-i trecea nimic altceva prin cap. Se întinse după pix, trăgând de timp.

— Să înțeleg că nu eşti căsătorit, spuse ea.
— Nu.
— Copii?
— Niciunul. Doar eu şi Zeus. Dar mama încă trăieşte în Colorado.

Ea îşi dădu la o parte o şuviță transpirată de pe frunte, fiind totodată amețită şi amuzată.

— Tot nu înțeleg. Traversezi pe jos țara, ajungi în Hampton, zici că îți place locul şi vrei să lucrezi aici?
— Da.
— Nu vrei să adaugi nimic?
— Nu.

Deschise gura pentru a spune ceva, apoi se răzgândi.

— Scuză-mă un minut. Trebuie să vorbesc cu cineva.

Beth făcea față multor situații, dar asta o depăşea. Pe cât de mult încerca, nu reuşea să înțeleagă tot ce îi spunea el. La un anumit nivel, avea sens, dar per total părea… greşit. Dacă tipul spunea adevărul, era ciudat; dacă mințea, îşi alesese minciuni neobişnuite. Oricum ar fi fost, era dubios. Motiv pentru care, bineînțeles, simțea nevoia să vorbească negreşit cu Nana. Dacă exista cineva capabil să îi dea de capăt, acea persoană era Nana.

Din păcate, apropiindu-se de casă, îşi dădu seama că meciul nu se terminase. Îi putea auzi pe comentatorii care dezbăteau dacă era bine ca Mets să scoată un aruncător de rezervă. Când deschise uşa, văzu cu surprindere că scaunul Nanei era gol.

— Nana?

Nana scoase capul din bucătărie.

— Aici sunt. Tocmai mă pregăteam să îmi torn un pahar de limonadă. Vrei? Pot să o fac cu o mână.

— De fapt, am nevoie să vorbesc cu tine. Ai un minut? Ştiu că meciul nu s-a terminat…

Ea alungă gândul la o parte cu o mişcare a mâinii.

— Oh, am terminat cu el. Poți să-l închizi. Braves nu are cum să câştige şi ultimul lucru pe care vreau să-l aud sunt scuzele băieților. Urăsc scuzele. Nu au niciun motiv pentru care să piardă şi ei ştiu asta. Ce se întâmplă?

Beth intră în bucătărie şi se sprijini de dulap în timp ce Nana turna limonadă din carafă.

— Ți-e foame? întrebă Nana. Pot să-ți fac un sendviş rapid.

— Tocmai am mâncat o banană.

— Nu ajunge. Eşti subțire ca o crosă de golf.

„Să te audă Dumnezeu”, se gândi Beth.

— Poate mai târziu. Cineva a venit să aplice pentru slujbă. E aici acum.

— Vrei să spui cel drăguț, cu ciobănescul german? M-am gândit că de asta a venit. Cum e? Spune-mi că visa de mic să curețe cuşti.

— I-ai văzut?

Bineînțeles.

— De unde ştiai că a venit pentru slujbă?

— Din ce alt motiv ai vrea să vorbeşti cu mine?

Beth dădu din cap. Nana era mereu cu un pas înaintea ei.

— Oricum, cred că ar trebui să vorbeşti cu el. Nu prea ştiu ce să spun despre el.

— Părul lui are ceva de-a face cu asta?

— Poftim?

— Părul lui. Îl cam face să semene cu Tarzan, nu crezi?

— Chiar nu am observat.

— Sigur că ai observat, draga mea. Nu mă poți minți pe mine. Care este problema?

Rapid, Beth îi făcu un rezumat al interviului. Când

termină, Nana spuse încet:

— A venit pe jos din Colorado?

— Aşa spune.

— Şi tu îl crezi?

— Partea asta? Ezită. Da, cred că spune adevărul despre asta.

— E o plimbare cam lungă.

— Ştiu!

— Câți kilometri sunt?

— Nu ştiu. Mulți.

— E cam ciudat, nu crezi?

— Da, spuse ea. Şi mai e ceva.

— Ce?

— A fost în Marină.

Nana oftă.

— De ce nu aştepți aici? Merg eu să vorbesc cu el.

În următoarele zece minute, Beth îi privi din spatele draperiilor de la fereastra bucătăriei. Nana nu rămase în birou pentru interviu, ci îl conduse pe băncuța de lemn din umbra magnoliei. Zeus moțăia la picioarele lor, cu urechea tresărindu-i din când în când, alungând ocazional câte o muscă. Beth nu îşi putea da seama ce spune niciunul din ei, dar o vedea când şi când pe Nana încruntându-se, ceea ce părea să sugereze că interviul nu mergea bine. În final, Logan Thibault şi Zeus urcară din nou aleea către drumul principal, în timp ce Nana îi privea, îngrijorată.

Beth crezu că Nana se va întoarce către casă, însă ea o luă spre adăpost. În acel moment, Beth observă o furgonetă Volvo care urca pe alee.

Cockerul spaniel. Uitase complet de câine, dar părea evident că Nana se va ocupa. Beth folosi timpul pentru a se răcori cu o cârpă umedă şi pentru a mai bea un pahar de apă cu gheață.

Din bucătărie, auzi uşa de la intrare deschizându-se cu un scârțâit. Nana intră în casă.

— Cum a mers?

— A mers bine.

— Ce crezi?

— A fost... interesant. Este inteligent şi politicos, dar ai dreptate. Clar ascunde ceva.

— Şi asta ce înseamnă? Să mai pun un anunț în ziar?

— Să vedem cum se descurcă mai întâi.

Beth nu era sigură dacă o auzise bine pe Nana.

— Vrei să spui că îl angajăm?

— Nu, vreau să spun că l-am angajat. Începe miercuri la opt.

— De ce ai făcut asta?

— Am încredere în el.

Zâmbi, ca şi cum ar fi ştiut exact la ce se gândea Beth.

— Chiar dacă a fost în Marină.

CAPITOLUL 8

THIBAULT

Thibault nu ar fi vrut să se reîntoarcă în Irak, dar, în februarie 2005, unitatea lui a fost chemată din nou. De data aceasta, regimentul fu trimis în Ramadi, capitala provinciei Al Ambar şi punctul sud-vestic al ceea ce fusese denumit „triunghiul morţii". Thibault rămăsese acolo timp de şapte luni.

Maşini-capcană şi dispozitive explozive improvizate erau la ordinea zilei. Arme simple, dar înspăimântătoare: de obicei, o carcasă de mortar cu un fitil, declanşată de un telefon celular. Totuşi, prima dată când Thibault condusese un Humvee care lovise un dispozitiv, ştiuse că se putea mult mai rău.

— Mă bucur că am auzit bomba, spusese Victor după ce se întâmplase. Pe atunci, Victor şi Thibault ajunseseră să patruleze mai mereu împreună. Înseamnă că încă trăiesc.

— Amândoi, răspunsese Thibault. Dar aş prefera să nu mai lovesc una.

— Şi eu la fel.

Dar bombele nu erau uşor de evitat. Patrulând, a doua zi, mai declanşară una. Peste o săptămână, maşina lor fu lovită de o maşină-capcană, dar Thibault şi Victor erau obişnuiţi cu asta. Vehiculele lor erau atacate la fiecare patrulă. Majoritatea soldaților din pluton puteau spune cu sinceritate că supraviețuiseră uneia sau mai multor bombe înainte de a se întoarce la Pendleton. Câțiva supraviețuiseră la patru sau cinci explozii. Sergentul lor era în viață după şase. Şi toată lumea ştia povestea lui Tony Stevens, un puşcaş marin din regimentul 24 MED – Unitatea Expediționară Marină – care

supraviețuise la nouă bombe. Un ziar important publicase un articol despre el, intitulat „Cel mai norocos puşcaş marin". Deținea un record pe care nimeni nu voia să îl depăşească.

Thibault îl depăşise. Până să plece din Ramadi, supraviețuise la unsprezece. Dar explozia pe care o ratase era cea care continua să îl bântuie.

Ar fi fost explozia cu numărul opt. Victor era cu el. Aceeaşi poveste veche, dar cu un final tragic. Erau într-un convoi alcătuit din patru vehicule, patrulând pe unul dintre marile bulevarde ale oraşului. O grenadă lovi vehiculul din față, făcând din fericire puține pagube, dar îndeajuns cât să oprească temporar convoiul. Maşini ruginite şi avariate erau aşezate de fiecare parte a drumului. Au izbucnit focuri de armă. Thibault sări din al doilea Humvee din convoi pentru a vedea mai bine scena de luptă. Victor îl urma. Ajunseră sub acoperire şi îşi pregătiră armele. Peste douăzeci de secunde, o maşină-capcană explodă, aruncându-i departe şi distrugând vehiculul în care se aflau cu doar câteva momente înainte. Trei puşcaşi marini muriseră; Victor era inconştient. Thibault îl duse înapoi la convoi şi, după ce strânseră morții, convoiul se întoarse în zona sigură.

În acea perioadă, Thibault începu să audă zvonuri. Observă că ceilalți puşcaşi marini din plutonul său se purtau diferit față de el, ca şi cum ar fi crezut că era cumva imun la regulile războiului. Ceilalți pot muri, dar el nu. Mai rău, colegii lui începură să suspecteze că, în timp ce Thibault era neobişnuit de norocos, cei care patrulau cu el erau deosebit de ghinionişti. Nu era mereu evident, dar nu putea nega schimbarea de atitudine a membrilor plutonului în ceea ce-l priveşte. Mai rămase în Ramadi două luni după ce muriseră cei trei soldați. Ultimele bombe cărora le supraviețui nu făcură altceva decât să intensifice bârfele. Unii dintre puşcaşii marini începură să îl evite. Doar Victor părea să se poarte la fel cu el. Spre finalul raidului din Ramadi, în timp ce păzeau o benzinărie, observă că mâinile lui Victor tremurau în timp ce acesta îşi aprindea o țigară. Deasupra

lor, cerul nopții strălucea plin de stele.

— Eşti bine? întrebă el.

Sunt gata să merg acasă, spuse Victor. Mi-am făcut treaba.

— Nu te mai înscrii la anul?

Trase adânc din țigară.

— Mama mă vrea acasă, iar fratele meu mi-a oferit o slujbă. La o firmă de construcții de acoperişuri. Crezi că pot să construiesc acoperişuri?

— Da, cred că poți. Vei fi un meşter desăvârşit.

— Iubita mea, Maria, mă aşteaptă. O ştiu de când aveam 14 ani.

— Ştiu. Mi-ai povestit despre ea.

— O să mă căsătoresc cu ea.

— Mi-ai spus şi asta.

— Vreau să vii la nuntă.

În fumul țigării lui Victor, văzu fantoma unui zâmbet.

— Nu aş rata acest eveniment.

Victor trase şi el un fum lung şi rămaseră în tăcere, gândindu-se la un viitor care părea extrem de îndepărtat.

— Dar tu? spuse Victor, scoțând cuvintele o dată cu fumul. Te vei înrola din nou?

Thibault dădu din cap.

— Nu. Am terminat.

— Ce vei face când vei ieşi?

— Nu ştiu. Nu o să fac nimic o vreme, poate că voi merge la pescuit în Minnesota. Într-un loc răcoros şi verde, unde să pot sta într-o barcă să mă relaxez.

Victor oftă.

— Sună bine.

— Vrei să vii şi tu?

— Da.

— Atunci o să te sun când voi pregăti călătoria, promise Thibault.

Putea percepe zâmbetul în glasul lui Victor.

— Voi fi acolo, spuse Victor, dregându-şi vocea. Vrei să ştii

ceva?

— Doar dacă tu vrei să-mi spui.

— Îți aminteşti schimbul de focuri? Cel în care au murit Jackson şi ceilalți, când a explodat vehiculul?

Thibault ridică o pietricică şi o aruncă în întuneric.

— Da.

— Mi-ai salvat viața.

— Nu. Doar te-am tras înapoi.

— Thibault, te-am *urmat*. Când ai sărit din maşină. Voiam să rămân acolo, dar, când am văzut că te ridici, ştiam că nu am de ales.

— Despre ce vor…

— Despre fotografie, îl întrerupse Victor. Ştiu că o ții cu tine. Ți-am urmat norocul şi m-a salvat.

La început, Thibault nu înțelese, dar când realiză într-un final ce spunea Victor, dădu din cap, neîncrezător.

— E doar o fotografie, Victor.

— Este noroc, insistă acesta, venind cu fața mai aproape de a lui Thibault. Iar tu eşti cel norocos. Şi când termini aici, cred că ar trebui să o găseşti pe femeia din fotografia asta. Povestea ta cu ea nu s-a încheiat.

— Nu…

— M-a salvat.

— Nu i-a salvat pe ceilalți. Atâția alții.

Toată lumea ştia că regimentul lor avusese mai multe victime decât orice alt regiment din Marină.

— Pentru că te protejează pe tine. Şi, când am sărit din maşină, am crezut că mă va salva şi pe mine, în acelaşi fel în care crezi şi tu că te va salva de fiecare dată.

— Nu, nu cred, începu Thibault.

— Atunci de ce o mai ții cu tine, prietene?

*

Era vineri, a treia zi de muncă la adăpost, şi, deşi Thibault ştersese majoritatea urmelor vieții sale anterioare, era mereu conştient de fotografia din buzunarul său. Exact la fel cum îşi amintea mereu de ce îi spusese Victor în ziua aceea.

Plimba un mastif pe o potecă umbroasă, nevăzută de la birou, dar care se afla tot pe proprietate. Câinele era enorm, cel puțin de dimensiunile unui mare danez, şi avea tendința să îl lingă pe Thibault pe mână din zece în zece secunde. Prietenos.

Stăpânea deja rutinele simple ale slujbei sale: hrănirea şi plimbarea câinilor, curățarea cuştilor, programările. Nu era greu. Era aproape sigur că Nana îl avea în vedere pentru un eventual ajutor cu dresajul. Cu o zi înainte, îl rugase să o privească în timp ce lucrează cu unul dintre câini, şi asta îi amintise de vremea când îl dresa pe Zeus: comenzi clare, scurte şi simple, indicii vizuale, ghidare fermă din lesă şi multe laude. Când terminase, îi spusese să o însoțească în timp ce ducea câinele înapoi la cuşcă.

— Crezi că ai putea să te descurci cu ceva de genul ăsta? întrebă ea.

— Da.

Nana privi peste umăr la Zeus care mergea în urma lor.

— La fel l-ai dresat pe Zeus?

— În mare măsură, da.

Când Nana îl intervievase, Thibault avusese două rugăminți, în primul rând, ceruse să i se permită să-l ia şi pe Zeus la muncă. Explicase că, după ce îşi petrecuseră aproape tot timpul împreună, Zeus nu ar reacționa bine la o separare îndelungată. Din fericire, Nana înțelesese.

— Am lucrat cu ciobăneşti mult timp, aşa că ştiu despre ce vorbeşti, spuse ea. Atâta vreme cât nu deranjează, eu nu am nimic împotrivă.

Zeus nu deranja pe nimeni. Thibault învăță repede să nu îl ia pe Zeus cu el când curăța cuştile sau când punea mâncarea, din moment ce prezența lui îi agita pe ceilalți câini. Dar, în afară de asta, se potrivea de minune. Zeus era mereu cu el în timp ce plimba câinii sau curăța zona de curte destinată dresajului şi zăcea pe verandă, lângă uşă, când el se ocupa de acte. Când intrau clienții, Zeus era mereu în alertă, aşa cum fusese dresat. Asta îi făcea pe oameni să

înlemnească, dar un simplu „e în regulă” era suficient să îl țină sub control.

A doua cerere fusese să înceapă de miercuri, astfel încât să aibă destul timp să se instaleze. Ea acceptase şi asta. Duminică, mergând spre casă după ce părăsise adăpostul, luă un ziar şi se uită peste anunțuri, căutând o locuință de închiriat. Nu îi fu greu să scurteze lista; erau doar patru case şi putu imediat să elimine două mai mari, din moment ce nu avea nevoie de mult spațiu.

În mod ironic, cele două care rămâneau erau în părți opuse ale oraşului. Prima se afla într-un cartier mai vechi, din centru, de unde se vedea South River. Condiție bună. Cartier drăguț. Dar nu era pentru el. Casele erau prea înghesuite unele în altele. A doua casă totuşi se potrivea. Se afla la capătul unui drum de țară, la vreo trei kilometri de adăpostul pentru câini, pe un lot care mărginea pădurea. Spre avantajul lui, o putea lua prin pădure pentru a ajunge la adăpost. Nu îi scurta naveta cu mult, dar îi permitea lui Zeus să se plimbe. Casa avea un etaj şi era construită în stil rustic sudist. Avea cel puțin o sută de ani, dar era păstrată într-o stare relativ bună. După ce şterse murdăria de pe un geam, privi înăuntru. Avea nevoie de ceva îmbunătățiri, dar nu de genul care l-ar fi împiedicat să se mute acolo. Bucătăria era în mod sigur de modă veche şi se găsea chiar şi o sobă pe lemne în colț, una care asigura probabil singura sursă de căldură a casei. Podeaua din scânduri late de lemn de pin era crăpată şi pătată, iar dulapurile probabil datau de când fusese construită casa, dar aceste lucruri păreau doar să îi dea un plus de personalitate. Mai mult, părea să fie mobilată cu elementele de bază: canapea şi fotolii, lămpi, chiar şi un pat.

Thibault sună la numărul din anunț şi, peste două ore, îl auzi pe proprietar intrând cu maşina în curte. Discutară şi află că tipul fusese timp de douăzeci de ani în armată, ultimii şapte la Fort Bragg. Locul aparținuse tatălui său, îi explicase el, care murise cu două luni în urmă. Asta era bine, ştia

Thibault; casele erau ca maşinile în sensul că, dacă nu sunt folosite în mod regulat, încep să se deterioreze într-un ritm accelerat. Însemna că asta era probabil încă în regulă. Avansul şi chiria i se părură cam mari, dar avea nevoie de o locuinţă, rapid. Plăti chiria pe două luni şi avansul. Expresia de pe faţa tipului îi spuse că nu se aştepta să primească atâţia bani gheaţă.

Thibault dormi acasă luni seara, întinzându-şi sacul de dormit peste saltea; marţi, merse în oraş pentru a comanda o nouă saltea de la un magazin de unde i se promise că o vor livra chiar în seara respectivă, după care făcu şi aprovizionarea. La întoarcere, rucsacul său era plin cu aşternuturi, prosoape şi produse de curăţat. Fu nevoie de încă două drumuri în oraş pentru a umple frigiderul şi pentru a cumpăra farfurii, pahare şi tacâmuri, alături de o pungă de douăzeci de kilograme cu mâncare pentru Zeus. Până la finalul zilei, îşi dori, pentru prima dată de când părăsise Colorado, să fi avut o maşină. Dar se instalase şi era de-ajuns. Era pregătit să meargă la serviciu.

De când începuse munca la adăpost, miercuri, îşi petrecuse majoritatea timpului cu Nana, învăţând cum funcţionează toate. Nu prea o văzuse pe Beth sau Elizabeth, cum îi plăcea să se gândească la ea; dimineţile, ea pornea cu maşina, îmbrăcată pentru muncă, şi nu se întorcea până după-amiaza târziu. Nana pomenise ceva despre nişte şedinţe ale profesorilor, ceea ce avea sens, din moment ce şcoala trebuia să înceapă săptămâna următoare. Cu excepţia saluturilor ocazionale, singura dată când chiar schimbaseră câteva vorbe fusese atunci când ea îl trăsese deoparte în prima zi şi îi spusese să aibă grijă de Nana. El ştia la ce se referea. Era evident că Nana suferise un atac cerebral. Sesiunile lor matinale de dresură o lăsau mai slăbită decât era normal şi, în drumul înapoi către casă, şchiopătatul părea mai pronunţat. Îl făcea să se simtă agitat.

O plăcea pe Nana. Avea un fel unic de a se exprima. Îl amuza şi se întreba în acelaşi timp cât era prefăcătorie.

Excentrică sau nu, era inteligentă – nu exista dubiu în privința asta.

Simțea deseori că îl evalua, chiar şi în timpul conversațiilor normale. Avea păreri despre orice şi nu îi era frică să le expună. Şi nici nu ezita să-i povestească despre propria persoană. Pe parcursul ultimelor zile, aflase destul de multe. Îi povestise despre soțul ei şi despre adăpost, despre dresajul pe care îl făcuse în trecut, despre câteva dintre locurile pe care le vizitase. Îl întrebase, de asemenea, despre el, iar el răspunsese conştiincios întrebărilor despre familia şi educația lui. Ciudat totuşi era că nu întrebase niciodată despre stagiul militar sau despre faptul că luptase în Irak, ceea ce i se părea neobişnuit. Dar nu spuse nici ei nimic, pentru că nu voia cu adevărat să vorbească despre asta.

Felul în care Nana evita grijulie subiectul – şi gaura de patru ani din viața lui – sugera că ea îi înțelegea reticența. Şi poate că timpul petrecut în Irak avea legătură cu motivul pentru care era aici.

Deşteaptă cucoană!

Oficial, trebuia să lucreze de la opt la cinci. Neoficial, apărea la şapte şi de obicei muncea până la şapte. Nu îi plăcea să plece ştiind că mai avea ceva de făcut. În mod convenabil, îi oferea, de asemenea, ocazia lui Elizabeth să îl vadă când ajungea acasă de la serviciu. Proximitatea creează familiaritate, iar familiaritatea creează confort. Şi, de câte ori o vedea, îşi amintea că venise aici pentru ea.

Dincolo de asta, motivele lui pentru a fi aici erau oarecum vagi, chiar şi pentru el. Da, venise, dar de ce? Ce voia de la ea? Îi va spune vreodată adevărul? Unde duceau toate astea? Pe drumul său din Colorado până aici, de fiecare dată când se confrunta cu întrebările astea, presupunea pur şi simplu că va şti răspunsurile când şi dacă o va găsi pe femeia din fotografie. Dar acum, că o găsise, nu era nicidecum mai aproape de adevăr față de momentul în care pornise la drum.

Între timp, aflase câte ceva despre ea. Că avea un fiu, de exemplu. Asta fusese oarecum o surpriză – nu luase

niciodată în considerare această posibilitate. Îl chema Ben. Părea un puşti simpatic, la prima vedere. Nana spusese că joacă şah şi citeşte mult, dar cam atât. Thibault observă că, de când începuse lucrul, Ben îl privea din spatele perdelelor sau trăgea cu ochiul în direcţia lui când petrecea timp cu Nana. Dar păstra distanţa. Se întreba dacă era alegerea lui sau a mamei sale.

Probabil, a mamei sale.

Ştia că nu îi făcuse o primă impresie bună. Felul în care îngheţase când o văzuse pentru prima dată nu ajutase cu nimic. Ştia că era frumoasă, dar fotografia ştearsă nu prindea căldura zâmbetului sau felul serios în care îl studia, ca şi cum căuta defecte ascunse.

Pierdut în gânduri, ajunse la zona principală de dresaj, din spatele biroului. Mastiful gâfâia din greu, iar Thibault îl conduse către cuşcă. Îi spuse lui Zeus să stea şi să aştepte, după care duse mastiful înapoi în cuşca sa. Umplu bolul cu apă, precum şi alte câteva care păreau mai goale şi luă câteva îmbucături din sendvişul pe care şi-l pregătise acasă. Apoi se îndreptă către pârâu.

Îi plăcea să mănânce acolo. Apa întunecată şi stejarul umbros, cu crengile lăsate, acoperite cu muşchi dădeau o senzaţie preistorică locului de care se bucurau atât el, cât şi Zeus. În depărtare, printre pomi, observă o căsuţă în copac şi un pod suspendat din bârne de lemn, care părea să fi fost construit din scânduri, ceva încropit de cineva care nu era foarte sigur de ceea ce făcea. Ca de obicei, Zeus stătea cu picioarele în pârâu, răcorindu-se înainte de a băga capul sub apă şi de a lătra. Câine nebun.

— Ce face? întrebă o voce.

Thibault se întoarse şi îl văzu pe Ben stând la marginea luminişului.

— Habar nu am, dădu el din umeri. Latră la peşti, presupun.

Puştiul îşi împinse ochelarii în sus pe nas.

— Face asta des?

— De fiecare dată când ajunge aici.
— E ciudat, remarcă băiatul.
— Ştiu.
Zeus observă prezența lui Ben, asigurându-se că nu exista nicio amenințare, după care îşi băgă capul în apă şi lătră din nou. Ben rămase la marginea luminişului.
Neştiind ce să mai spună, Thibault mai luă o gură din sendviş.
— Te-am văzut aici ieri, spuse Ben.
— Da?
— Te-am urmărit.
— Cred că aşa ai făcut.
— Căsuța mea din copac e acolo, spuse el, arătând cu degetul. Este ascunzătoarea mea secretă.
— E bine să ai aşa ceva, spuse Thibault, dând la o parte creanga de lângă el. Vrei să stai jos?
— Nu mă pot apropia prea mult.
— Nu?
— Mama spune că eşti un străin.
— E bine să o asculți pe mama ta.
Ben părea satisfăcut de răspunsul lui Thibault, dar nesigur în legătură cu ce să facă în continuare. Îşi mută privirea de la el la Zeus, chibzuind bine înainte de a se hotărî să se aşeze pe un buştean din apropiere, păstrând distanța dintre ei.
— Vei lucra aici? întrebă el.
— Lucrez deja aici.
— Nu. Adică, o să îți dai demisia?
— Nu intenționez, spuse el, ridicând o sprânceană. De ce?
— Pentru că ultimii doi tipi au renunțat. Nu le-a plăcut să curețe rahatul.
— Nu oricui îi place.
— Pe tine nu te deranjează?
— Nu chiar.
— Mie nu-mi place cum miroase.
Ben se strâmbă.

— Nimănui nu-i place. Eu încerc doar să-l ignor.

Ben îşi împinse din nou ochelarii în sus pe nas.

— De unde ai luat numele Zeus?

Thibault nu îşi putu ascunde un zâmbet. Uitase cât de curios poate fi un copil.

— Aşa îl chema când l-am luat.

— De ce nu l-ai schimbat într-un nume pe care ţi l-ai dorit?

— Nu ştiu. Nu m-am gândit la asta.

— Am avut şi noi un ciobănesc german. Îl chema Oliver.

— Da?

— A murit.

— Îmi pare rău.

— E în regulă, îl asigură Ben. Era bătrân.

Thibault îşi termină sendvişul, băgă ambalajul de plastic înapoi în pungă şi deschise cutia de alune pe care o luase cu el. Văzu că Ben se uită la el şi i-o întinse.

— Vrei migdale?

Ben scutură din cap.

— Nu trebuie să accept mâncare de la străini.

— Bine. Câţi ani ai?

— 10. Tu câţi ani ai?

— 28.

— Pari mai bătrân.

— Şi tu la fel.

Ben zâmbi la auzul acestor cuvinte.

— Pe mine mă cheamă Ben.

— Încântat de cunoştinţă, Ben! Eu sunt Logan Thibault.

— Chiar ai venit pe jos din Colorado?

Thibault miji ochii către el.

— Cine ţi-a spus asta?

— Am auzit-o pe mama vorbind cu Nana. Spuneau că orice om normal ar fi venit cu maşina.

— Au dreptate.

— Nu ţi-au obosit picioarele?

— La început, da. Dar după o vreme m-am obişnuit cu tot

mersul acela. Şi Zeus la fel. De fapt, cred că lui i-a plăcut plimbarea. Era mereu ceva nou de văzut şi a avut ocazia să alerge un milion de veverițe.

Ben îşi legăna picioarele înainte şi-napoi, cu o expresie serioasă pe față.

— Zeus ştie să facă aport?

— Ca un campion. Dar doar de câteva ori. După asta, se plictiseşte. De ce? Vrei să îi arunci un băț?

— Pot?

Thibault duse mâinile la gură şi îl chemă pe Zeus; câinele veni alergând din pârâu, se opri la câțiva metri distanță şi îşi scutură apa din blană. Îşi concentră apoi atenția la Thibault.

— Adu un băț!

Zeus puse instantaneu nasul pe pământ, adulmecând printre nenumăratele crengi căzute. Într-un final, alese un băț mic şi i-l aduse lui Thibault.

Thibault scutură din cap.

— Mai mare, spuse el, iar Zeus se uită la el cu ceea ce părea a fi dezamăgire înainte de a se întoarce. Lăsă jos bățul şi continuă să caute. Devine agitat când se joacă, iar dacă bățul e prea mic, îl va rupe în două, explică Thibault. Aşa face de fiecare dată.

Ben dădu din cap, solemn.

Zeus se întoarse cu un băț mai mare şi i-l duse lui Thibault. Acesta rupse câteva crenguțe rămase, făcându-l puțin mai fin, după care i-l dădu înapoi lui Zeus.

— Du-i-l lui Ben.

Zeus nu înțelese comanda şi ridică privirea, ciulind urechile. Thibault arătă către Ben.

— Ben, spuse el. Băț.

Zeus alergă spre Ben cu bățul în gură, după care îl aruncă la picioarele puştiului. Îl mirosi pe Ben, veni un pas mai aproape şi-l lăsă pe Ben să-l mângâie.

— Ştie cum mă cheamă?

— Acum ştie.

— Pentru totdeauna?

— Probabil. Acum că te-a mirosit.

— Cum poate să învețe atât de repede?

— Aşa învață el. E obişnuit să învețe rapid diverse chestii.

Zeus se strecură mai aproape şi îl linse pe Ben pe față, după care se retrase, figura lui mutându-se de la Ben la băț şi înapoi.

Thibault arătă către băț.

— Vrea să îl arunci. Aşa te roagă el.

Ben luă bățul şi păru să se gândească la următoarea mişcare.

Pot să îl arunc în apă?

— I-ar plăcea la nebunie.

Ben aruncă bățul în pârâul care curgea lin. Zeus plonjă în apă şi începu să dea din picioare. Recuperă bățul, se opri la câțiva metri de Ben pentru a se scutura, apoi se apropie şi lăsă din nou bățul jos.

— L-am dresat să se scuture înainte să se apropie prea mult. Nu-mi place să mă ud, spuse Thibault.

— E tare!

Thibault zâmbi când Ben aruncă din nou bățul.

— Ce altceva poate să facă? întrebă Ben peste umăr.

— Multe lucruri. De exemplu… ştie foarte bine să se joace de-a v-ați ascunselea. Dacă te ascunzi, te găseşte.

— Putem să facem asta o dată?

— Oricând vrei.

— Super! Este şi câine de atac?

— Da. Dar în general, e prietenos.

Thibault privi cum Ben continuă să arunce bățul. La ultima aruncare, când Zeus îl recuperă, acesta nu alergă către Ben. În schimb, merse într-o parte şi se aşeză. Ținând o labă pe băț, începu să mârâie.

— Asta înseamnă că a terminat, spuse Thibault. Ai braț bun, apropo. Joci baseball?

— Am jucat anul trecut. Dar nu ştiu dacă mai joc anul ăsta. Vreau să învăț să cânt la vioară.

— Am cântat şi eu la vioară când eram copil, remarcă

Thibault.

— Serios?

Pe fața lui Ben se putea citi surpriza.

— Şi la pian. Opt ani.

Dintr-o parte, Zeus săltă capul de la bățul lui, devenind atent. Peste un moment, Thibault auzi pe cineva care urca pe cărare, în timp ce vocea lui Elizabeth plutea printre copaci.

— Ben?

— Aici, mamă! țipă Ben.

Thibault ridică palma către Zeus.

— Este în regulă.

— Aici erai, spuse ea, păşind la vedere. Ce faci aici?

Expresia ei prietenoasă îngheță de îndată ce îl văzu pe Thibault, iar el putu citi întrebarea simplă din privirea ei: „De ce este fiul meu în pădure cu un bărbat pe care abia îl cunosc?”

Thibault nu simți nevoia să se apere. Nu făcuse nimic greşit. În schimb, dădu din cap în semn de salut.

— Hei!

— Bună! spuse ea, pe un ton prudent.

În acel moment, Ben deja alerga înspre ea.

— Ar trebui să vezi ce poate face câinele lui, mamă! E superinteligent. Chiar mai inteligent decât era Oliver.

— Minunat!

Puse brațul pe după el.

— Eşti gata să intri? Am pus mâncarea pe masă.

— Mă şi cunoaşte…

— Cine?

— Câinele. Zeus. Îmi ştie numele.

Ea îşi întoarse privirea către Thibault.

— E adevărat?

Thibault dădu din cap.

— Da.

— Ei… bine.

— Ghici ce? A cântat la vioară.

— Zeus?

— Nu, mamă. Domnul Thibault a cântat. Când era copil. El a cântat la vioară.

— Serios?

Părea speriată de idee.

Thibault dădu din cap.

— Mama era melomană. Voia să stăpânesc Şostakovici, dar eu nu eram atât de talentat. Pot cânta un Mendelssohn decent, totuşi.

Zâmbetul ei era forțat.

— Înțeleg.

În ciuda disconfortului ei aparent, Thibault râse.

— Ce? întrebă ea, amintindu-şi evident şi de întâlnirea lor precedentă.

— Nimic.

— Ce e în neregulă, mamă?

— Nimic, spuse ea. Doar că trebuia să îmi fi spus unde te duci.

— Vin aici mereu.

— Ştiu, zise ea, dar data viitoare anunță-mă, bine?

„Ca să fiu cu un ochi pe tine, dar nu mai spuse asta. Ca să ştiu că eşti în siguranță." Din nou, Thibault înțelese mesajul, chiar dacă Ben nu.

— Probabil că ar trebui să mă întorc la birou, zise el, ridicându-se de pe creangă. El strânse resturile prânzului său. Vreau să verific apa mastifului. Îi era cald şi sunt sigur că a terminat de băut din bol. Ne vedem mai târziu, Ben. Şi noi la fel. Se întoarse. Zeus! Să mergem.

Zeus sări de la locul lui şi i se alătură lui Thibault; peste un moment, se aflau la capătul potecii.

— La revedere, domnule Thibault! strigă Ben.

Thibault se întoarse, mergând cu spatele.

— Mi-a făcut plăcere să vorbesc cu tine, Ben. Şi apropo, nu sunt domnul Thibault. Doar Thibault.

Cu asta, se întoarse din nou, simțind greutatea privirii lui Elizabeth asupra sa până când ieşiră din raza ei vizuală.

CAPITOLUL 9

CLAYTON

În seara aceea, Keith Clayton stătea pe pat, fumând o țigară, oarecum bucuros că Nikki era la duş. Îi plăcea cum arăta după ce ieşea din baie, cu părul ud şi sălbatic. Imaginea aceea îl împiedica să se gândească la faptul că ar prefera ca ea să îşi strângă lucrurile şi să se ducă acasă.

Era a patra oară în ultimele cinci seri când rămânea la el. Era casieriță la Quick Stop, de unde el îşi lua Doritos, şi în ultima lună se tot întrebase dacă să o invite în oraş sau nu. Dinții ei nu erau prea grozavi, iar tenul părea ciupit de vărsat, însă avea un corp mortal, ceea ce era mai mult decât suficient, având în vedere că el avea nevoie de o mică reducere a nivelului de stres.

Faptul că o văzuse pe Beth duminica trecută, când ea îl aducea pe Ben, îi pusese capac. Îmbrăcată cu pantaloni scurți şi un tricou, ieşise pe verandă şi îi făcuse cu mâna lui Ben, aruncând un zâmbet ca al lui Farrah Fawcett. Chiar dacă îi era adresat direct lui Ben, era evident că devenea mai frumoasă cu fiecare an care trecea.

Dacă ar fi ştiut că se va întâmpla asta, poate că nu ar mai fi fost de acord cu divorțul. Aşa, plecase de acolo gândindu-se cât de frumoasă era şi ajunsese în pat cu Nikki peste câteva ore.

Chestia era că el nu voia să se împace cu Beth.

Nu exista nicio şansă să se întâmple asta. Era mult prea pisăloagă, în primul rând, şi obişnuia să comenteze când el lua o decizie care ei îi displăcea. Aflase aceste lucruri cu mult timp în urmă şi îi erau amintite de fiecare dată când o vedea. Imediat după divorț, ultimul lucru pe care dorise să îl facă

era să se gândească la ea şi, pentru mult timp, nu se gândise. Îşi trăise viaţa, se distrase de minune cu multe alte fete şi se cam gândise că nu se va uita niciodată înapoi. În afară de puşti, bineînţeles. Totuşi, cam în perioada când Ben avea 3 sau 4 ani, el auzise vorbe cum că ea începuse să iasă în oraş şi asta îl deranja. Una era ca el să iasă, alta era situaţia dacă o făcea ea. Ultimul lucru pe care şi-l dorea era ca alt tip să intervină şi să se prefacă a fi tăticul lui Ben. Dincolo de asta, realizase că nu îi plăcea ideea unui alt bărbat în pat cu Beth. Pur şi simplu nu i se părea normal. Ştia cum sunt bărbaţii şi ştia ce vor, iar Beth era în mare parte naivă în privinţa acestor lucruri, doar şi pentru faptul că el fusese primul. Cel mai probabil el, Keith Clayton, era *singurul* bărbat cu care ea fusese, iar asta era un lucru bun, din moment ce îi determina priorităţile. Se ocupa de creşterea fiului lor şi, chiar dacă Ben era cam fătălău, Beth făcea treabă bună cu el. În afară de asta, era o persoană bună şi nu merita ca vreun tip să îi frângă inima. Ea va avea mereu nevoie ca el să îi poarte de grijă. Dar seara trecută…

Se întreba dacă se îmbrăcase în acea ţinută sumară anticipând venirea lui. Nu ar fi fost ceva? Cu câteva luni în urmă, îl invitase chiar să intre până îşi aduna Ben lucrurile. Bine, ploua cu găleata, iar Nana l-a bodogănit tot timpul, dar Beth fusese plăcută şi acest lucru îl făcuse să se creadă că poate o subestimase. Avea nevoi; oricine avea nevoi. Şi ce era rău dacă el ar ajuta-o să şi le satisfacă din când în când? Nu era ca şi cum nu o mai văzuse niciodată goală şi aveau un copil împreună. Cum li se spunea în prezent? Prieteni cu beneficii? Îşi putea imagina cum ar fi fost să aibă o astfel de relaţie cu Beth. Atâta vreme cât nu vorbea prea mult şi nu îi punea în cârcă prea multe aşteptări. Stingând ţigara, se întreba cum să îi propună aşa ceva.

Spre deosebire de el, ea era singură de foarte, foarte mult timp. Diverşi tipi îi făceau curte din când în când, dar el ştia cum să-i îndepărteze. Îşi amintea discuţia pe care o avusese cu Adam cu câteva luni în urmă. Cel care purta sacou peste

tricou, de parcă era vreun armăsar de la Hollywood. Armăsar sau nu, se făcuse alb ca varul când Clayton se apropiase de geamul maşinii lui. Îl trăsese pe dreapta în timp ce el se întorcea de la a treia întâlnire cu Beth. Clayton ştia că băuseră o sticlă de vin la cină – îi urmărise de pe partea cealaltă a străzii – iar când îi făcu un etilotest cu inhalatorul pe care îl reglase pentru astfel de ocazii, tipul se făcu alb ca varul la faţă.

— Ai băut unul în plus, nu-i aşa? întrebase Clayton, răspunzând cu o expresie de îndoială exersată când tipul se jura pe toţi sfinţii că nu băuse decât un singur pahar.

Când îi pusese cătuşele, crezuse că tipul ori avea să leşine, ori avea să-şi ude pantalonii, ceea ce aproape îl făcuse să nu se mai poată abţine să izbucnească în râs.

Dar nu râsese. În schimb, completase documentele, încet, înainte de a-i ţine discursul – cel pe care îl ţinea oricui părea Beth să îi acorde atenţie. Că fuseseră căsătoriţi şi au un copil împreună şi cât de important era să înţeleagă că el avea datoria de a-i ţine în siguranţă. Şi că ultimul lucru de care avea Beth nevoie în viaţa asta era de cineva care să îi distragă atenţia de la creşterea fiului lor sau de cineva care doar să se folosească de ea. Doar pentru că divorţaseră nu însemna că încetase să îi mai pese.

Tipul primi mesajul, bineînţeles. Toţi îl înţelegeau. Nu doar din cauza familiei şi legăturilor lui Clayton, ci şi pentru că acesta le spunea că va face pierdute inhalatorul şi documentele dacă tipul promitea să o lase în pace o vreme şi îşi amintea să ţină acea conversaţie doar pentru el. Altminteri, dacă ea afla despre mica lor discuţie nu ar fi bine. Ar putea provoca probleme cu puştiul, înţelegi? Şi nu avea milă de cineva care îi crea probleme cu puştiul.

A doua zi, desigur, stătea în maşina de poliţie parcată când Adam ieşi de la muncă. Tipul se albi la vederea lui Clayton, care se juca cu inhalatorul. Ştia că înţelesese mesajul înainte de a porni maşina şi următoarea dată când îl văzu pe Adam, acesta era însoţit de o secretară roşcată care lucra în acelaşi

birou de contabilitate ca şi el. Ceea ce însemna, desigur, că avusese dreptate: tipul nu intenționase niciodată să se vadă cu Beth pe termen lung. Era doar un alt ratat care spera să prindă o bucată bună la pat.

Ei bine, nu cu Beth.

Beth ar fi făcut o criză de nervi dacă ar fi aflat ce făcuse el, dar, din fericire, nu fusese nevoit să o facă foarte des. Doar din când în când, iar lucrurile mergeau de minune.

Chiar mai bine, de fapt. Până şi toată nebunia cu fotografiatul studentelor ieşise bine. Nici aparatul, nici cardul nu apăruseră la departamentul şerifului sau la ziar în weekend. Nu avusese ocazia să discute cu ratatul acela hipiot luni dimineață din cauza unor citații pe care trebuise să le distribuie în ținut, dar aflase că tipul se cazase la Holiday Motor Court. Din nefericire sau din fericire, presupunea el, tipul plecase şi nu mai fusese văzut de-atunci. Ceea ce, probabil, însemna că trebuie să fi ajuns departe acum.

Per total, era bine. Foarte bine. Îi plăcea în mod deosebit ideea pe care o avusese în legătură cu Beth – chestia cu prietenii cu beneficii. Nu ar fi ceva? Îşi prinse mâinile la ceafă şi se lăsă pe perne exact când Nikki ieşi din baie, înfăşurată în prosop, lăsând aburi în urmă. El zâmbi.

— Vino aici, Beth.

Ea îngheță.

— Numele meu este Nikki.

— Ştiu asta. Dar vreau să îți spun Beth în seara asta.

— Despre ce vorbeşti?

Ochii lui sclipiră.

— Taci din gură doar şi vino aici, bine?

După un moment de ezitare, Nikki făcu un pas nesigur înainte.

CAPITOLUL 10

BETH

Poate că îl judecase greşit, recunoscu Beth. Cel puțin din perspectiva slujbei. Pe parcursul ultimelor trei săptămâni, Logan Thibault fusese angajatul perfect. Mai mult decât atât, chiar. Nu doar că nu lipsise nicio zi, dar ajungea devreme pentru a hrăni câinii – ceea ce făcuse Nana înainte de atacul cerebral – şi rămânea până târziu pentru a mătura podeaua biroului. O dată, îl văzuse spălând şi geamul, cu soluție şi ziar mototolit. Cuştile erau mai curate ca oricând, iarba din curtea pentru dresaj era tunsă din două în două după-amiezi şi începuse chiar să organizeze dosarele clienților. Beth sfârşi prin a se simți vinovată când îi întinse primul cec. Ştia că banii abia ajungeau pentru trai. Dar când îi înmânase hârtia, el doar spuse zâmbind:

— Mulțumesc, e minunat.

Tot ce putu face fu să murmure un „Cu plăcere!" încet.

În afară de asta, nu se văzuseră prea mult unul pe celălalt. Erau în a treia săptămână de şcoală, iar Beth încă încerca să-şi intre în ritm, ceea ce presupunea ore lungi în biroul ei micuț de acasă, adaptând planuri de lecții şi corectând teme. Ben, pe de altă parte, o zbughea din maşină de cum ajungea acasă pentru a se juca împreună cu Zeus. Din ceea ce observa de la geamul ei, Ben părea să îl considere pe Zeus noul său cel mai bun prieten, iar câinele părea să simtă la fel. De îndată ce maşina lor intra pe alee, câinele începea să caute un băț cu care îl întâmpina pe Ben când se deschidea portiera. Puştiul fugea afară, iar ea urca treptele verandei, ascultându-i hohotele de râs, în timp ce ei alergau prin curte. Logan – numele părea să i se potrivească mai bine decât

Thibault, în ciuda a ceea ce spusese el la pârâu – îi urmărea şi el, cu zâmbetul pe buze, înainte de a se întoarce la ceea ce avea de făcut.

Deşi nu voia, îi plăcea zâmbetul lui şi expresia care îi apărea pe chip când era cu Ben sau cu Nana. Ştia că, uneori, războiul are un fel de a se insinua în psihicul unui soldat, îngreunându-i readaptarea la lumea civilă, dar el nu avea nicio urmă de sindrom de stres posttraumatic. Părea aproape normal – în afară de faptul că traversase țara mergând pe jos – ceea ce sugera că probabil nici nu fusese de partea cealaltă a oceanului. Nana jura că nu îl întrebase asta încă. Ceea ce era ciudat – având în vedere temperamentul Nanei –, dar asta era altă poveste. Totuşi, părea să se integreze în micuța lor afacere de familie mai bine decât îşi imaginase ea vreodată. Cu două zile în urmă, în timp ce Logan îşi termina munca, îl auzise pe Ben alergând prin casă până în camera lui, doar pentru a o zbughi din nou afară pe uşă. Când trase cu ochiul pe fereastră, realiză că Ben îşi luase mingea de baseball din cameră pentru a juca pase cu Logan în curte. Îi privi cum aruncau mingea înainte şi înapoi, în timp ce Zeus făcea tot ce îi stătea în putință pentru a ajunge la mingile ratate înaintea lui Ben.

Dacă ar fi şi fostul ei soț aici să vadă cât de fericit se joacă Ben, când nu este pus sub presiune sau criticat…

Nu era surprinsă de faptul că Logan şi Nana se înțelegeau de minune, dar frecvența cu care aceasta îl aducea în discuție după ce el pleca acasă şi comentariile ei apreciative o nelinişteau. „Ți-ar plăcea”, spunea ea sau „Mă întreb dacă l-a întâlnit pe Drake”, ceea ce era un imbold conform căruia Beth ar trebui să îl cunoască mai bine. Nana începuse chiar să-l lase să dreseze câinii, ceva ce nu permisese nici unui alt angajat până în acel moment. Din când în când, menționa ceva interesant despre trecutul lui: că dormise lângă o familie de tapiri în nordul Texasului, de exemplu, sau că visa să lucreze pentru Koobi Fora Research Project în Kenya, investigând originea omului. Când spunea astfel de lucruri,

nu avea cum să îşi nege fascinaţia pentru el şi felul lui de a fi.

Cel mai bine era că la adăpost lucrurile începeau să se liniştească. După o vară lungă şi haotică, zilele lor intraseră într-un oarecare ritm, ceea ce explica de ce Beth o privea pe Nana cu înţelegere, la auzul veştilor.

— Cum adică te duci să îţi vizitezi sora?

Nana adăugă o bucată de unt peste creveţii din faţa ei.

— Nu am apucat să o vizitez după incident şi vreau să văd ce face. E mai în vârstă decât mine, să ştii. Şi acum că tu predai şi Ben e la şcoală, nu mă pot gândi la o perioadă mai bună pentru a merge.

— Cine o să aibă grijă de câini?

— Thibault. Este deja expert, chiar şi în dresaj. Spune că ar fi mai mult decât bucuros să lucreze câteva ore în plus. Şi a mai spus şi că mă va duce la Greensboro, deci nu va trebui să îţi faci griji nici pentru asta. Am lămurit totul. S-a oferit şi să aranjeze dosarele în locul meu.

Desfăcu un crevete şi mestecă viguros.

— Conduce? întrebă Beth.

— Spune că da.

— Dar nu are carnet.

Spune că o să obţină unul de la departamentul auto. De asta a plecat mai devreme. L-am sunat pe Frank şi a spus că ar fi bucuros să îi dea testul auto astăzi.

— Nu are maşină...

— Foloseşte camioneta mea.

— Cum a ajuns acolo?

— A condus.

— Dar nu are carnet!

— Credeam că tocmai ţi-am explicat.

Nana o privi ca şi cum se prostise dintr-odată.

— Dar corul? Abia ai revenit.

— E în regulă. I-am spus deja directorului meu muzical că îmi voi vizita sora şi a spus că nu e nicio problemă. De fapt, crede că e o idee minunată. Bineînţeles, sunt în cor de mult

mai mult timp decât ea, deci nu prea putea să spună nu.

Beth dădu din cap, încercând să nu schimbe subiectul.

— Când ai început să plănuieşti asta? Vizita, vreau să spun.

Nana mai luă o muşcătură şi se prefăcu a se gândi.

— Când ea m-a sunat şi m-a rugat să merg, bineînțeles.

— Când te-a sunat? insistă Beth.

— În dimineața asta.

— În dimineața asta?

Cu colțul ochiului, Beth observă că Ben urmăreşte schimbul de replici ca un spectator la un meci de tenis. Îi aruncă o privire de avertizare înainte de a-şi întoarce atenția către Nana.

— Eşti sigură că este o idee bună?

— Ca bomboanele pe o navă de război, spuse Nana, cu un aer categoric.

— Ce înseamnă asta?

— Înseamnă, spuse Nana, că voi merge să îmi vizitez sora. A spus că se plictiseşte şi că îi e dor de mine. M-a rugat să vin, aşa că am fost de acord să merg. E atât de simplu!

— Cât timp ai de gând să lipseşti?

Beth îşi suprimă un sentiment crescând de panică.

— Cred că o săptămână.

— O săptămână?

Nana se uită la Ben.

— Cred că mama ta are omizi în urechi. Tot repetă ce spun, de parcă nu m-ar auzi.

Ben chicoti şi îşi aruncă un crevete în gură. Beth se holba la amândoi. „Câteodată, se gândi ea, să iei cina cu ăştia doi e mai rău decât să mănânci cu cei din clasa a doua la cantină."

— Dar medicamentele? întrebă ea.

Nana mai puse creveți în bol.

— Le voi lua cu mine. Pot să îmi iau pastilele acolo la fel de bine ca aici.

— Dacă ți se întâmplă ceva?

— Mai bine acolo, nu crezi?

— Cum poți să spui asta?

— Acum că a început şcoala, tu şi Ben lipsiți mai toată ziua, iar eu sunt singură acasă. Thibault nici nu ar avea idee că eu am pățit ceva. Dar la Greensboro, voi fi cu sora mea. Şi, crezi sau nu, are şi telefon şi tot ce e nevoie. Nu mai foloseşte semnale cu fum de anul trecut.

Ben chicoti din nou, dar ştia foarte bine să nu spună ceva. În schimb, rânji în direcția conținutului bolului său.

— Dar nu ai mai părăsit adăpostul de când a murit bunicul…

— Exact, o întrerupse Nana.

— Dar…

Nana se întinse peste masă şi o lua pe Beth de mână.

— Acum, ştiu că îți faci griji că nu vei avea inteligența mea sclipitoare să îți țină de urât o vreme, dar îți va da ocazia să îl cunoşti pe Thibault. Va fi aici şi în weekend, să te ajute cu adăpostul.

— Weekendul ăsta? Când pleci?

— Mâine, spuse ea.

— Mâine?

Vocea lui Beth se auzi ca un scârțâit. Nana îi făcu cu ochiul lui Ben.

— Vezi ce vreau să spun? Omizi.

După ce spălă vasele, Beth ajunse pe verandă, pentru a petrece câteva minute singură. Ştia că Nana se hotărâse şi mai ştia şi că exagerase.

Atac cerebral sau nu, Nana putea să îşi poarte singură de grijă, iar mătuşa Mimi va fi încântată să o vadă. Mai nou, mătuşa Mimi ajungea cu greu în bucătărie şi putea fi ultima şansă pe care Nana o avea să mai petreacă o săptămână cu ea.

Dar schimbarea o tulbura. Nu călătoria în sine, ci semnalul care-l trăgea mica lor dispută de la cină – începutul unui nou rol pentru anii ce urmau, unul pentru care nu se simțea complet pregătită. Era uşor să joace rolul părintelui

lui Ben. Responsabilitățile ei erau clare acolo. Dar să fie părinte pentru Nana?

Nana fusese mereu atât de plină de viață, de energie, încât până acum câteva luni era de neconceput pentru Beth că va încetini vreodată ritmul. Şi se descurca bine, chiar foarte bine, având în vedere atacul cerebral. Dar ce urma să se întâmple data următoare, când Nana va dori să facă ceva ce Beth considera că nu era în interesul ei? Ceva simplu… cum era condusul în timpul nopții, de exemplu? Nana nu mai vedea la fel de bine ca înainte şi ce se va întâmpla peste câțiva ani, când îşi va dori să meargă la magazin după muncă?

Ştia că, într-un final, va înfrunta aceste situații când va veni timpul. Dar detesta asta. Fusese destul de dificil să o țină pe Nana sub control toată vara. Şi asta când problemele de sănătate îi erau evidente chiar şi Nanei. Ce se va întâmpla când nu le va mai recunoaşte?

Gândurile ei fură întrerupte de sunetul camionetei care urca pe alee şi se oprea lângă intrarea din spate a adăpostului. Logan coborî şi ocoli către portbagajul camionetei. Ea îl privi cum aruncă un sac de treizeci de kilograme de mâncare pentru câini peste umăr şi se îndreaptă înăuntru. Când ieşi din nou, Zeus mergea lângă el, mirosindu-i mâna; Beth se gândi că îl lăsase pe Zeus înăuntru cât timp fusese în oraş.

Îi mai luă câteva minute pentru a descărca mâncarea pentru câini şi, când termină, porni către casă. Soarele începuse să apună. Ecoul vag al tunetelor se auzea în depărtare, iar Beth asculta greierii cum îşi începeau cântecul de seară. Se gândea că furtuna nu îi va ajunge; cu excepția câtorva ploi ocazionale, fusese o secetă cumplită toată vara. Dar aerul, adus de peste ocean era aromat de pin şi de sare, iar ea îşi aminti de o plajă de demult, unde văzuse raci fugind de razele de lumină ale lanternelor ținute de ea, bunicul şi Drake. Îşi reaminti chipul mamei ei, luminat de strălucirea caldă a micului foc de tabără pe care îl făcuse

tata, imaginea bezelei Nanei care lua foc în timp ce se cocea pe un băț. Era una dintre puținele amintiri pe care le avea cu părinții ei și nici măcar nu era sigură cât era de reală. Fiind atât de mică atunci când se întâmplase totul, credea că amintirile Nanei fuzionaseră cu ale ei. Îi spusese povestea acelei seri de nenumărate ori, probabil pentru că fusese ultima dată când se aflaseră împreună cu toții. Părinții lui Beth muriseră într-un accident de mașină peste câteva zile.

— Ești bine?

Pierdută în amintirile ei, Beth nu observase că Logan ajunsese la verandă. În lumina difuză, trăsăturile lui păreau mai puțin dure decât își amintea ea.

— Da, sunt bine, spuse ea, îndreptându-se și aranjându-și bluza. Mă gândeam doar.

— Am cheile de la camionetă, spuse el, cu o voce joasă. Voiam să le las înainte să plec acasă.

Când i le întinse, știa că îi poate pur și simplu mulțumi și ura noapte bună, dar – poate pentru că era încă supărată din cauza deciziei pe care o luase Nana de a pleca fără a se consulta cu ea întâi, sau poate pentru că voia să își facă o opinie proprie în legătură cu Logan – luă cheile și îi susținu intenționat privirea.

— Mulțumesc, zise ea. A fost o zi lungă, nu-i așa?

Dacă el fu surprins de invitația ei la discuție, nu o arătă.

— Nu a fost așa de rea. Și am făcut multe.

— Cum ar fi să obții dreptul de a conduce legal?

El îi oferi un zâmbet leneș.

— Printre altele.

— Ți-au făcut probleme frânele?

— Nu, după ce m-am obișnuit cu frecarea.

Beth rânji la gândul acela.

— Pariez că examinatorului i-a plăcut la nebunie.

— Sunt sigur că da. Mi-am dat seama după cum tresărea.

Ea râse și, pentru un moment, niciunul din ei nu spuse nimic. La orizont, fulgere aprindeau cerul. Trecu ceva timp până când se auziră tunetele, iar ea își dădu seama că

furtuna era încă la câțiva kilometri distanță.

În tăcerea aceea, observă că Logan o privea din nou cu o anumită expresie de déjà vu. Parcă realizând acest lucru, el întoarse rapid privirea. Beth îl urmări şi văzu că Zeus se îndrepta către pădure. Câinele era agitat, holbându-se la Logan ca şi cum ar fi vrut să întrebe: „Vrei să mergem la o plimbare?" Pentru a-şi sublinia punctul de vedere, Zeus lătră, iar Logan dădu din cap.

— Ai răbdare! strigă el.

Se întoarse din nou către Beth.

— A stat închis o vreme şi vrea să umble.

— Nu asta face acum?

— Nu, adică vrea să merg şi eu cu el. Nu mă scapă din ochi.

— Niciodată?

— Nu se poate abține. E un cioban şi crede că eu sunt turma lui.

Beth ridică din sprânceană.

— Ce turmă mică!

— Da, dar creşte. Îi place foarte mult pe Ben şi pe Nana.

— Pe mine nu? întrebă ea, prefăcându-se că se simte rănită.

Logan ridică din umeri.

— Tu nu i-ai aruncat niciodată un băț.

— Doar de asta e nevoie?

— Se lasă ieftin.

Ea râse din nou. Cumva, nu se aştepta ca el să aibă şi simțul umorului. O luă prin surprindere când acesta îi făcu un semn peste umăr.

— Vrei să te plimbi cu noi? Pentru Zeus, e aproape la fel de bine ca hârjoana cu aruncatul bățului.

— Aşa să fie? se strâmbă ea, trăgând de timp.

— Nu eu fac regulile. Eu doar ştiu care sunt. Şi mi-ar displăcea dacă te-ai simți lăsată pe dinafară.

Ea ezită puțin înainte de a accepta că el încerca doar să fie prietenos. Privi peste umăr.

— Ar trebui să îi anunț pe Ben şi pe Nana că plec.

— Poți face asta, dar nu lipsim mult. Zeus vrea doar să mergem la pârâu şi să se bălăcească puțin înainte să plecăm acasă. Altfel, se încinge. Se balansă pe călcâie, cu mâinile în buzunare. Eşti pregătită?

— Da, să mergem.

Au coborât de pe verandă şi au pornit pe poteca din pietriş. Zeus alerga în fața lor, verificând uneori dacă îl urmau. Mergeau unul lângă celălalt, dar cu îndeajuns de multă distanță între ei astfel încât să nu se atingă accidental.

— Nana mi-a spus că eşti profesoară? întrebă Logan.

Beth dădu din cap.

— La clasa a doua.

— Cum e clasa ta anul ăsta?

— Pare a fi un grup bun de copii. Până acum, cel puțin. Şi am deja şapte mame care s-au oferit voluntare, ceea ce este mereu un semn bun.

Trecând de adăpost, se apropiară de micuțul drumeag ce ducea la pârâu. Soarele căzuse sub linia copacilor, lăsând drumeagul în umbră. Cât timp mergeau, ecoul tunetului se făcu din nou auzit.

— De cât timp predai?

— De trei ani.

— Îți place?

— De cele mai multe ori, da. Lucrez cu mulți oameni minunați, deci asta face treaba mai uşoară.

— Dar?

Părea să nu fi înțeles întrebarea lui. El îşi îndesă mâinile în buzunare şi continuă.

— Există mereu un „dar” când vine vorba de slujbe. De exemplu, îmi iubesc slujba, şi colegii mei sunt de milioane, dar… doi dintre ei au plăcerea de a se îmbrăca în supereroi în weekend şi nu pot să nu mă întreb dacă nu sunt nebuni.

Ea râse.

— Nu, chiar sunt grozavi. Şi chiar iubesc să predau. Doar că din când în când există câte un elev care vine dintr-un

mediu familial dificil şi ştii că nu poți face nimic pentru el. E de-ajuns să-ți frângă inima câteodată.

Făcu câțiva paşi în tăcere.

— Dar tu? Îți place să lucrezi aici?

— Da, îmi place.

Părea sincer.

— Dar?

Dădu din cap.

— Fără dar.

— Nu e corect. Eu ți-am spus.

— Da, dar tu nu vorbeai cu nepoata şefei. Şi apropo de şefa mea, ai idee la ce oră vrea să plece mâine?

— Nu ți-a spus?

— Nu. M-am gândit că o voi întreba când las cheile.

— Nu a spus, dar sunt sigură că o să vrea să dresezi şi să plimbi câinii înainte de plecare, ca să nu devină agitați.

Ajunseseră aproape de pârâu şi Zeus se aruncă în apă, sărind şi lătrând. Logan şi Beth îl priviră cum se agită înainte ca bărbatul să o conducă spre creanga joasă. Beth se aşeză, iar el i se alătură, păstrând cu grijă spațiul dintre ei.

— La ce depărtare e Greensboro de aici? întrebă el.

— Cinci ore dus-întors. Drumul e în principal pe autostradă.

— Ai idee când se întoarce?

Beth ridică din umeri.

— Mi-a spus că peste o săptămână.

— Oh…

Logan părea să digere această informație.

„Toate puse la punct, pe dracu", se gândi Beth. Logan era şi mai în ceață decât ea.

— Am impresia că Nana nu ți-a spus prea multe despre asta.

— Doar că ea merge şi că eu voi conduce, deci aş face bine să îmi iau carnetul. A, şi că voi lucra weekendul ăsta.

— Tipic. Ascultă, în legătură cu asta… Mă descurc, dacă ai ceva de făcut…

— Nu e nicio problemă, spuse Logan. Nu am niciun plan. Şi sunt unele lucruri de care nu am apucat să mă ocup. Doar mărunţişuri care trebuie reparate.

— Cum ar fi un aer condiţionat în birou?

— Mă gândeam mai degrabă să vopsesc uşa şi să văd dacă pot să deschid geamul.

— Cel care e vopsit? Mult noroc! Bunicul meu a încercat să îl repare ani la rând. A muncit o dată o zi întreagă la el cu o lamă de ras şi a sfârşit prin a purta plasturi o săptămână. Tot nu s-a deschis.

— Nu prea îmi dai încredere, spuse Logan.

— Încerc doar să te avertizez. Şi e amuzant, pentru că bunicul meu a fost cel care l-a vopsit aşa. Şi avea un hambar plin cu tot felul de unelte pe care ţi le-ai putea imagina. Era unul dintre acei oameni care credeau că pot repara orice, dar nu mergea niciodată cum plănuia el. Era mai mult un vizionar decât un meşteşugar. Ai văzut căsuţa din copac a lui Ben şi podul suspendat?

— Din depărtare, recunoscu Logan.

— Un caz. I-a luat bunicului aproape o vară întreagă să o construiască şi, de fiecare dată când merge Ben acolo, mă înspăimânt. Cum a rezistat atât de mult fără să cadă, nu am idee. Mă sperie, dar lui Ben îi place să se refugieze acolo, mai ales când e supărat sau nervos în legătură cu ceva. Îi spune ascunzătoarea lui. Merge acolo des. Când se opri, el îi observă îngrijorarea. După doar o secundă, se întoarse către el. Oricum, bunicul era minunat. Numai suflet. Şi ne-a dăruit cea mai frumoasă copilărie pe care ţi-o poţi imagina.

— Ne-a?

— Mie şi fratelui meu. Ea privi către copac, ale cărui frunze luceau în lumina lunii. Ţi-a spus Nana ce s-a întâmplat cu părinţii mei?

El dădu din cap.

— Pe scurt. Îmi pare rău.

Ea aşteptă, întrebându-se dacă el va mai spune ceva. Dar nu mai spuse.

— Cum a fost? întrebă ea. Să traversezi țara mergând pe jos?

Logan aşteptă înainte de a răspunde:

— A fost... liniştitor. Să fiu pur şi simplu liber să merg pe unde vreau, când vreau, fără grabă să ajung undeva.

— Faci să pară terapeutic.

— A fost, presupun. Un zâmbet trist luci pe fața lui, apoi dispăru. Într-un fel.

Când spuse asta, lumina scăzută i se reflectă în ochi, făcându-i să îşi schimbe încontinuu culoarea.

— Ai găsit ce căutai? întrebă ea, serioasă.

Logan făcu o pauză.

— De fapt, am găsit.

— Şi?

— Nu ştiu încă.

Evaluă răspunsul lui, neştiind ce să înțeleagă.

— Acum nu mă înțelege greşit, dar dintr-un motiv sau altul nu te văd rămânând într-un loc foarte mult timp.

— Asta pentru că am venit pe jos din Colorado?

— Are mult de-a face cu asta.

El râse şi, pentru prima dată, Beth era conştientă de cât timp trecuse de când nu mai avusese parte de o astfel de conversație. Părea uşor şi normal. Cu Adam, conversația fusese rigidă, ca şi cum amândoi încercau prea mult. Încă nu ştia ce simțea în legătură cu Logan, dar se părea că în sfârşit se împrieteniseră. Îşi drese vocea.

— Acum, în legătură cu ziua de mâine. Mă gândeam că poate ar trebui să luați maşina mea, iar eu voi folosi camioneta pentru a merge la şcoală. Sunt puțin îngrijorată în legătură cu frânele.

— Trebuie să recunosc că mi-am pus şi eu probleme în legătură cu asta, dar sunt destul de sigur că pot să le repar. Nu până mâine, dar în weekend.

— Repari şi maşini?

— Da. Frânele nu sunt greu de reparat. Au nevoie de plăcuțe noi, dar cred că discurile sunt în regulă.

— Există ceva ce nu poți să faci? întrebă Beth, mimând doar pe jumătate uimirea.

— Da.

Ea râse.

— E bine. Dar e în regulă, voi vorbi cu Nana şi cred că nu va fi nicio problemă dacă luați maşina mea. Nu am încredere în frânele alea la viteza de pe autostradă. Şi voi verifica eu câinii când vin de la şcoală, bine? Sunt sigură că Nana nu ți-a spus nici asta. Dar o voi face eu.

El dădu din cap exact când Zeus ieşea din apă. Câinele se scutură, după care veni să o miroasă pe Beth şi să îi lângă mâinile.

— Mă place.

— Probabil doar te gustă.

— Amuzant, spuse ea, gândindu-se că era genul de comentariu pe care l-ar fi făcut Drake, ceea ce o făcu să-şi dorească să rămână singură. Se ridică în picioare. Ar trebui să mă întorc. Cu siguranță se întreabă unde sunt.

Logan observă că norii continuaseră să se adune.

— Da, şi eu. Vreau să ajung acasă înainte să înceapă să toarne. Furtuna pare să se apropie.

— Vrei să te duc cu maşina?

— Mulțumesc, dar nu, e în regulă. Îmi place să merg pe jos.

— Nu mi-aş fi dat seama niciodată, spuse ea, zâmbind uşor.

O luară înapoi spre casă şi, când ajunseră pe poteca pietruită, Beth scoase mâna din buzunarul blugilor şi făcu un semn delicat.

— Mulțumesc pentru plimbare, Logan!

Se aştepta să o corecteze ca pe Ben – să îi spună din nou că îl chema Thibault –, dar el nu o făcu. În schimb, ridică puțin bărbia şi zâmbi.

— Şi eu ție, Elizabeth!

*

Ea ştia că furtuna nu va dura mult, deşi aveau nevoie

disperată de ploaie. Fusese o vară toridă şi uscată, iar căldura părea că nu va înceta. Cât timp stătea ascultând ultimele picături de ploaie lovindu-se de acoperişul de tablă, se trezi gândindu-se la fratele ei.

Înainte ca Drake să plece, îi spusese că sunetul ploii pe acoperişul lor este sunetul de care îi va fi cel mai dor. Se întreba dacă fratele ei visa des la aceste furtuni de vară din Carolina de Nord în acel tărâm arid unde îşi găsise sfârşitul. Gândul o făcu să se simtă din nou tristă şi goală pe dinăuntru.

Nana era în camera ei, împachetând pentru călătorie, mai nerăbdătoare decât fusese de ani de zile. Ben, pe de altă parte, devenea din ce în ce mai tăcut, ceea ce însemna că se gândea că urma să petreacă o mare parte din weekend cu tatăl lui. Asta însemna, de asemenea, că ea rămânea singură acasă, pentru prima oară după multă, multă vreme. Singură, cu excepția lui Logan.

Înțelegea de ce atât Nana, cât şi Ben erau atraşi de el. Poseda o încredere în sine pe care rar o mai întâlneşti în zilele noastre. Abia după ce se întoarse în casă realiză că aflase puține lucruri despre el în plus față de ce îi spusese deja la interviul inițial. Se întreba dacă fusese mereu atât de reținut sau dacă era o urmare a timpului petrecut în Irak.

Pentru că fusese acolo, se hotărâse ea. Nu, nu o spusese, dar văzuse ceva pe fața lui când îi vorbise despre părinții ei – răspunsul lui simplu indica o familiaritate cu tragedia şi acceptarea unor elemente neaşteptate ale vieții.

Nu ştia dacă toate astea o făceau să se simtă mai bine sau mai rău în legătură cu el. La fel ca Drake, era un puşcaş marin. Dar Logan era aici, iar Drake dispăruse, şi din acel motiv, dar şi din unele mai complicate, nu era sigură că îl putea privi cu corectitudine în inima ei.

Privind stelele care se iviseră de după norii de furtună, simțea lipsa lui Drake ca pe o rană abia redeschisă. După moartea părinților, cei doi frați fuseseră nedespărțiți, chiar dormiseră în acelaşi pat timp de un an. El era doar cu an

mai mic decât ea, iar ea îşi amintea clar cum mersese cu el de mână în prima zi de grădiniță. Ca să nu-l mai vadă plângând, îi promisese că îşi va face mulți prieteni şi că îl va aştepta lângă leagăn să îl ia acasă. Spre deosebire de mulți frați, nu fuseseră niciodată rivali. Ea era cea mai mare susținătoare a lui, iar el era suporterul ei perpetuu. În liceu, se ducea la fiecare meci de fotbal, baschet şi baseball în care juca el şi îl meditase când avusese nevoie. De cealaltă parte, el fusese singurul care rămăsese neclintit în timpul schimbărilor ei bruşte de dispoziție din adolescență. Singura neînțelegere pe care o avuseseră fusese în legătură cu Keith, dar, spre deosebire de Nana, Drake îşi păstra sentimentele pentru el. Însă ştia ce simte, iar când ea şi Keith se despărțiseră, apelase la fratele ei pentru susținere, cât timp încerca să îşi găsească echilibrul în calitate de proaspătă mamă singură. Tot Drake fusese cel care, din câte ştia ea, îl împiedicase pe Keith să bată la uşa ei în mijlocul nopții în lunile imediat următoare separării. Drake era singura persoană pe care o cunoştea de care îi era frică lui Keith.

Până atunci, se maturizase. Nu fusese doar un atlet care excelase în orice sport. Se apucase de box la 12 ani. Până la 18 ani, câştigase turneul Golden Gloves din Carolina de Nord de trei ori şi se antrena în mod regulat cu trupele staționate la Fort Bragg şi Camp Lejeune. Orele petrecute acolo au fost primele care l-au făcut pe Drake să ia în considerare înrolarea.

Nu fusese niciodată un student bun şi rezistase doar un an la colegiul comunitar înainte de a se decide că nu era pentru el. Ea era singura persoană cu care discutase posibilitatea înrolării.

Beth fusese mândră de decizia lui de a-şi servi țara, inima vibrându-i de dragoste şi admirație când îl văzuse prima dată în uniformă. Deşi se speriase când fusese trimis în Kuweit şi mai târziu în Irak, nu putea să nu creadă că va reuşi să scape. Dar Drake Green nu se mai întorsese acasă.

Abia dacă îşi mai amintea zilele imediat următoare după ce

aflase că fratele ei murise şi nu îi făcea plăcere să se gândească la ele acum. Moartea lui o lăsase cu un gol pe care nu era sigură că îl va umple vreodată complet. Dar timpul îi alinase durerea. Imediat după moartea lui, nu îşi imagina că va fi vreodată posibil, dar acum nu putea nega că, atunci când se gândea la Drake, îşi amintea de obicei momentele fericite. Chiar şi când mergea la cimitir să vorbească cu el, nu mai trecea prin agonia pe care i-o trezeau la un moment dat aceste vizite. Acum, furia devenise mai visceralã decât tristeţea.

Dar acum părea real. Realiză că şi ea – că la fel ca Nana şi Ben – era atrasă de Thibault, fie şi doar pentru că se simţea în largul ei în preajma lui, ceva ce nu se mai întâmplase de când îl pierduse pe Drake.

Şi mai era ceva: doar fratele ei îi mai spusese pe numele de botez. Nici părinţii ei şi nici Nana, nici bunicul, nici vreun prieten cu care copilărise nu îi spuseseră vreodată altfel decât Beth. Nici Keith; sincer, nu era sigură dacă el ştia care este numele ei adevărat. Doar Drake îi spunea Elizabeth şi numai când erau singuri. Era secretul lor, un secret ştiut doar de ei doi şi ea nu îşi imaginase cum va suna venind de la altcineva.

Dar, cumva, Logan îl făcuse să sune exact cum trebuia.

CAPITOLUL 11

THIBAULT

În toamna anului 2007, la un an de la plecarea din Marină, Thibault aranjase o întâlnire cu Victor în Minnesota, un loc în care nu mai ajunsese niciunul din ei. Era un moment ideal pentru amândoi. Victor se căsătorise cu şase luni în urmă, iar Thibault participase la nuntă în calitate de cavaler de onoare. Acest eveniment a fost singura ocazie în care cei doi s-au revăzut după lăsarea la vatră. Când Thibault sunase pentru a-i propune această călătorie, bănuia că puțin timp petrecut departe de casă era exact ce îi trebuia lui Victor.

În prima zi, în timp ce stăteau într-o bărcuță pe lac, Victor rupse tăcerea.

— Tu ai coşmaruri? îl întrebase prietenul său.

Thibault scutură din cap.

— Nu. Tu ai?

— Da, răspunse Victor.

Aerul era rece, tipic pentru toamnă, şi o ceață difuză de dimineață plutea peste apă. Dar cerul era senin, iar Thibault ştia că temperatura va creşte, promițând o după-amiază superbă.

— La fel ca înainte? întrebă Thibault.

— Mai rău, spuse el.

Trase înapoi firul şi îi aruncă din nou.

— Văd oameni morți. Zâmbi cu jumătate de gură, oboseala regăsindu-se în ridurile de pe fața sa. Ca în filmul acela cu Bruce Willis? *Al şaselea simț?*

Thibault dădu din cap.

— Ceva de genul ăla. Se opri, sobru. În visele mele,

retrăiesc tot, momentele prin care am trecut, doar că sunt schimbări. În majoritatea viselor, sunt împuşcat şi strig după ajutor, dar nu vine nimeni şi îmi dau seama că şi ceilalți au fost împuşcați. Şi simt cum mor încetul cu încetul. Îşi frecă ochii înainte de a continua: Pe cât de dificil sună, e şi mai greu când îi văd ziua – pe cei care mor, vreau să spun. Sunt la magazin şi îi văd pe toți, stând acolo şi blocând raioanele. Sau sunt pe jos şi doctorii încearcă să le facă ceva. Dar nu scot niciodată niciun sunet. Tot ce fac e să se holbeze la mine, ca şi cum ar fi vina mea că au fost răniți sau vina mea că mor. Iar apoi clipesc sau trag adânc aer în piept şi ei dispar. Se opri. Mă face să cred că înnebunesc.

— Ai vorbit cu cineva despre asta? întrebă Thibault.

— Cu nimeni. Cu excepția soției mele, vreau să spun, dar când îi povestesc ei asemenea lucruri, se înspăimântă şi începe să plângă. Aşa că nu mai vorbesc cu ea despre asta.

Thibault nu spuse nimic.

— E însărcinată, explică Victor.

Thibault zâmbi, agățându-se de această rază de speranță.

— Felicitări!

— Mulțumesc. E băiat. Îl voi boteza Logan.

Thibault se ridică în picioare şi dădu din cap către Victor.

— Sunt onorat.

— Mă înspăimântă câteodată – gândul că voi avea un fiu. Îmi fac griji că nu voi fi un tată bun.

Privea în gol deasupra apei.

— Vei fi un tată minunat, îl asigură Thibault.

— Poate.

Thibault aşteptă.

— Nu mai am răbdare. Atâtea lucruri mă înfurie! Lucruri mici, care nu ar trebui să însemne nimic, dar, dintr-un oarecare motiv, contează. Şi, deşi încerc să-mi controlez furia, câteodată iese la suprafață. Nu am avut probleme încă, dar mă întreb cât pot să o mai ignor înainte să îmi scape de sub control. Ajustă firul lansetei sale. Ți se întâmplă şi ție asta?

— Câteodată, recunoscu Thibault.

— Dar nu foarte des?

— Nu.

— Mă gândeam eu. Am uitat că lucrurile sunt diferite pentru tine. Datorită fotografiei, vreau să spun.

Thibault scutură din cap.

— Nu este adevărat. Nu a fost uşor nici pentru mine. Nu mai pot să merg pe stradă fără să mă uit peste umăr sau fără să scanez ferestrele de deasupra pentru a mă asigura că nu ţinteşte nimeni o armă către mine. Şi jumătate din timp, e ca şi cum nu ştiu să mai discut normal cu oamenii. Nu mă regăsesc deloc în grijile lor. Cine lucrează aici şi cât câştigă şi ce este la televizor şi cine iese cu cine. Îmi vine să întreb: Cui îi pasă?

— Nu te-ai priceput niciodată să faci conversaţie, pufni Victor.

— Mulţumesc.

— Dar, dacă vorbim despre uitatul peste umăr, e normal. Şi eu fac asta.

— Da?

— Dar până acum, nicio armă.

Thibault râse în barbă.

— Lucru bun, nu-i aşa? Apoi, pentru că dorea să schimbe subiectul, întrebă: Cum e să repari acoperişuri?

— E foarte cald vara.

— Ca în Irak?

— Nu. Nicăieri nu e ca în Irak. Dar destul de fierbinte, zâmbi el. Am fost promovat. Acum sunt şef de echipă.

— Mă bucur pentru tine. Ce face Maria?

— Se face mai mare, dar e fericită. Şi este viaţa mea. Sunt atât de norocos că m-am căsătorit cu ea, spuse şi dădu din cap fericit.

— Mă bucur.

— Nu e nimic ca dragostea. Ar trebui să încerci.

Thibault ridicase din umeri.

— Poate într-o zi.

*

Elizabeth.

Văzuse ceva pe chipul ei când îi spusese Elizabeth, o emoție pe care nu o putea identifica. Numele îi capta esența mult mai bine decât simplul „Beth". Avea o eleganță care se potrivea mişcărilor ei şi, deşi nu intenționase să îi spună aşa, silabele i se rostogoliseră de pe limbă de parcă nu avusese de ales.

Pe drumul spre casă, reluă conversația lor şi îşi aminti cât de bine se simțea stând lângă ea. Era mai relaxată decât îşi imaginase, dar simțea şi că, la fel ca Nana, nu ştia ce să creadă despre el. Mai târziu, în timp ce stătea întins în pat holbându-se la tavan, se întrebă ce părere îşi făcuse despre el.

Vineri dimineața, Thibault se asigură că se ocupase de tot înainte de a o conduce pe Nana la Greensboro, cu maşina lui Elizabeth. Zeus stătea pe bancheta din spate, mai tot timpul cu capul afară din maşină şi urechile date pe spate de vânt, intrigat de fiecare miros sau peisaj nou. Thibault nu se aşteptase ca Nana să îi permită lui Zeus să vină cu ei, dar îi făcuse semn câinelui să urce la plecare.

— Pe Beth nu o va deranja. Şi, în plus, valiza mea încape în portbagaj.

Drumul înapoi către Hampton păru să treacă mai repede, iar când ajunse, aproape că se simți fericit să îl vadă pe Ben lângă casă, aruncând o minge în aer. Zeus alergă spre el în expectativă, iar puştiul aruncă mingea. Câinele goni după ea, cu urechile pe spate şi limba atârnându-i afară. Când Thibault se apropie, o zări pe Elizabeth ieşind pe verandă şi îşi dădu subit seama că era cea mai frumoasă femeie pe care o văzuse vreodată. Îmbrăcată cu o bluză de vară şi pantaloni scurți care lăsau să i se vadă formele picioarelor, le făcu un semn prietenos din mână când îi văzu. El încercă din răsputeri să nu se holbeze.

— Bună, Thibault! strigă Ben din curte.

Îl fugărea pe Zeus care sărea cu mingea în gură, mândru

de capacitatea sa de a rămâne cu doar câțiva paşi în fața lui Ben, indiferent cât de repede alerga băiatul.

— Hei, Ben! Cum a fost la şcoală?

— Plictisitor! strigă el. Cum a fost la muncă?

— Interesant!

Ben continua să alerge.

— Da, sigur!

De când Ben începuse şcoala, împărțeau acelaşi schimb de replici zilnic. Thibault dădu din cap, amuzat, exact când Elizabeth păşi de pe verandă.

— Bună, Logan!

— Bună, Elizabeth!

Ea se sprijini de balustradă, zâmbind uşor.

— Cum a fost drumul?

— Nu foarte rău.

— Trebuie să fi fost ciudat, totuşi.

— Cum aşa?

— Când a fost ultima dată când ai condus cinci ore?

El se scărpină pe ceafă.

— Nu ştiu. A trecut multă vreme.

— Nana a spus că ai fost cam agitat când ai condus. Ca şi cum nu erai în largul tău. Arătă peste umăr. Tocmai am închis telefonul. A sunat deja de două ori.

— S-a plictisit?

— Nu, prima dată a sunat să vorbească cu Ben. Să vadă cum a fost la şcoală.

— Şi?

— I-a spus că a fost plictisitor.

— Cel puțin e consecvent.

— Sigur, dar aş vrea să spună altceva. Cum ar fi: „Am învățat multe şi m-am distrat atât de mult făcând asta". Zâmbi. Visul fiecărei mame, nu-i aşa?

— Te cred pe cuvânt.

— Ți-e sete? întrebă ea. Nana a lăsat nişte limonadă într-o carafă. A făcut-o înainte să plece de dimineață.

— Mi-ar plăcea. Dar poate ar trebui să verific apa câinilor

întâi.

— S-a făcut deja. Ea se întoarse şi intră pe uşă. O ţinu deschisă pentru el. Intră. Durează un minut, bine?

El urcă treptele, se opri pentru a se şterge pe picioare şi păşi înăuntru. Privi camera, studiind mobila veche şi tablourile originale care atârnau pe pereţi. „Ca un salon rustic", se gândi el, ceea ce nu se potrivea cu ce îşi imaginase.

— Casa ta este minunată! strigă el.

— Mulţumesc, spuse ea, scoţând capul din bucătărie. Nu ai mai fost înăuntru?

— Nu.

— Eu am presupus că ai mai fost. Simte-te liber să arunci o privire.

Ea dispăru din aria vizuală, iar Thibault se plimbă prin cameră, admirând colecţia de bibelouri Hummel în sufragerie. Zâmbi. Îi plăcuseră întotdeauna chestiile acelea.

Deasupra şemineului, văzu o serie de fotografii şi se duse să le studieze. Două sau trei erau cu Ben, inclusiv una în care îi lipseau vreo doi dinţi din faţă. Lângă ele era o poză frumoasă cu Elizabeth cu pălărie şi rochiţă, stând lângă bunici, şi un portret cu Nana şi soţul ei. În colţ, văzu o poză cu un tânăr puşcaş marin în uniformă albastră, stând relaxat.

„Tânărul puşcaş marin care a pierdut fotografia în Irak?"

— Acela este Drake, spuse ea din spatele lui. Fratele meu.

Thibault se întoarse.

— Mai mic sau mai mare?

— Cu un an mai mic.

Îi întinse un pahar de limonadă fără a comenta mai departe, şi Thibault simţi că subiectul era închis. Ea făcu un pas către uşa de la intrare.

— Hai să stăm pe verandă. Am stat înăuntru toată ziua şi, în afară de asta, vreau să fiu cu ochii pe Ben. Are tendinţa să plece.

Elizabeth se aşeză pe trepte. Soarele pătrundea printre

nori, dar umbra verandei îi proteja. Ea îşi ascunse o şuviță de păr în spatele urechii.

— Scuze. Asta e tot ce pot să fac. Am încercat să o conving pe Nana să punem un leagăn, dar ea spune că e prea country.

În depărtare, Ben şi Zeus alergau prin iarbă, Ben râzând în timp ce încerca să-i ia câinelui bățul din gură. Elizabeth zâmbi.

— Mă bucur să văd că îşi consumă energia. A luat prima lecție de vioară azi, deci nu a avut timp după şcoală.

— I-a plăcut?

— I-a plăcut. Sau cel puțin aşa a spus.

Se întoarse către el.

— Ție ți-a plăcut când erai mic?

— În general, da. Până când am mai crescut, oricum.

— Lasă-mă să ghicesc. Atunci ai devenit interesat de fete şi de sport?

— Nu uita maşinile.

— Tipic, mârâi ea. Dar normal. Sunt doar bucuroasă că a fost alegerea lui. A fost mereu interesat de muzică, iar profesoara lui este o bomboană. Are toată răbdarea din lume.

— Asta e bine. Şi îi va face şi lui bine.

Ea se prefăcu a-l analiza.

— Nu ştiu de ce, dar te văd mai mult cu o chitară electrică decât cu o vioară.

— Pentru că am venit pe jos din Colorado?

— Nu uita părul.

— Am fost tuns periuță ani de zile.

— După care foarfeca ta a intrat în grevă, nu-i aşa?

— Ceva de genul ăsta.

Ea zâmbi şi se întinse după pahar. În tăcerea care urmă, Thibault admiră priveliştea. În capătul celălalt al curții, un stol de grauri ieşi dintre copaci, mişcându-se uniform înainte de a se instala din nou pe partea opusă. Nori pufoşi treceau pe deasupra, schimbându-şi forma în briza după-amiezii, iar el simți că Elizabeth îl priveşte.

— Tu nu simți tot timpul nevoia să vorbeşti, nu-i aşa?

El zâmbi.

— Nu.

— Cei mai mulți oameni nu ştiu să aprecieze tăcerea. Nu se pot abține să nu vorbească.

— Eu vorbesc. Dar mai întâi vreau să am ceva de spus.

— O să îți fie greu în Hampton. Cei mai mulți de aici ori vorbesc despre familia lor, despre vecini, despre vreme, ori despre perspectivele echipei de fotbal a liceului în campionat.

— Da?

— Devine plictisitor.

El dădu din cap.

— Văd asta. Mai luă o înghițitură, golind paharul. Deci, cum arată echipa de fotbal anul ăsta?

Ea râse.

— Exact. Se întinse după paharul lui. Mai vrei?

— Nu, e în regulă. Mulțumesc. Foarte răcoritor.

Puse paharul lângă al ei.

— Făcută în casă. Nana stoarce lămâile cu mâna ei.

El dădu din cap.

— Am observat că are un antebraț ca Popeye.

Ea atinse marginea paharului cu degetul, recunoscând în sinea ei că îi plăcea inteligența lui.

— Deci se pare că o să fim doar noi doi weekendul ăsta.

— Dar Ben?

— Merge la tatăl lui mâine. Stă acolo din două în două weekenduri.

— Da?

Ea oftă.

— Dar nu vrea să meargă. Niciodată nu vrea să meargă.

Thibault dădu din cap, studiindu-l pe Ben din depărtare.

— Nu ai nimic de spus? insistă ea.

— Nu sunt sigur ce ar trebui să spun.

— Dar dacă ai spune ceva…

— Aş spune că probabil Ben are un motiv bun.

— Iar eu aş fi spus că ai dreptate.

— Voi doi nu vă înțelegeți? întrebă Thibault cu grijă.

— De fapt, ne înțelegem bine. Nu minunat, recunosc. Dar bine. Ben şi tatăl lui nu se înțeleg. Fostul meu soț are probleme cu el, spuse ea. Cred că îşi dorea un altfel de copil.

— De ce îi laşi pe Ben să meargă, atunci?

Privirea lui se concentra pe a ei cu o intensitate absolut surprinzătoare.

— Pentru că nu am de ales.

— Mereu ai de ales.

— În cazul ăsta, nu. Ea se sprijini într-o parte, jumulind o floare de dincolo de balustradă. Tatăl are custodie comună şi, dacă aş încerca să mă lupt cu el pentru asta, hai să spunem doar că tribunalul ar decide cel mai probabil în favoarea lui. Dacă aş face ceva, Ben ar trebui să meargă acolo mai des decât merge deja.

— Nu sună corect.

— Nu este. Dar pentru moment, nu prea am ce să fac. Îi spun lui Ben să încerce să se simtă cât poate de bine.

— Am impresia că povestea e mult mai lungă.

Ea râse.

— Nici nu ai idee.

— Vrei să vorbeşti despre asta?

— Nu chiar.

Orice dorință ar fi avut Thibault să insiste fu reprimată de imaginea lui Ben venind către verandă. Era leoarcă, iar fața îi era roşie. Ochelarii îi erau uşor strâmbi. Zeus alerga în spatele lui, gâfâind greoi.

— Hei, mamă!

— Bună, scumpule. Te-ai distrat?

Zeus linse mâna lui Thibault înainte de a se prăbuşi la picioarele lui.

— Zeus e minunat! Ne-ai văzut cum ne jucam?

— Bineînțeles, spuse ea, trăgându-l pe Ben aproape. Îşi trecu mâna prin părul lui. Ai transpirat. Ar trebui să bei nişte apă.

— O să beau. Thibault şi Zeus rămân la cină?

— Nu am discutat despre asta.

Ben îşi împinse ochelarii în sus pe nas, fără să îşi dea seama că ramele i se strâmbaseră.

— Mâncăm tacos, îl anunță el pe Thibault. Sunt delicioşi. Mama face singură salsa şi tot.

— Sunt sigur că sunt minunați, spuse Thibault, pe un ton neutru.

— O să vorbim despre asta, bine? Ea scutură iarba de pe tricoul lui. Acum du-te. Bea nişte apă. Şi nu uita să te speli.

— Vreau să mă joc de-a v-ați-ascunselea cu Zeus, scânci Ben. Thibault a spus că pot.

— După cum am spus, o să vorbim despre asta, spuse Elizabeth.

— Poate să intre şi Zeus cu mine? Şi lui îi este sete.

— Hai să îl lăsăm aici afară, bine? O să îi aducem nişte apă. Ce s-a întâmplat cu ochelarii tăi?

Ignorând protestele lui Ben, îi dădu jos.

— Durează doar o secundă. Ea îndoi rama, îşi examină opera şi îi mai îndoi o dată înainte să îi dea înapoi. Încearcă-i acum.

Ochii lui Ben săgetară către Thibault când îşi puse ochelarii la loc; el se prefăcu a nu observa. În schimb, îl mângâia pe Zeus, care stătea alături liniştit. Elizabeth se lăsă pe spate pentru a vedea mai bine.

— Perfect, spuse ea.

— Bine, cedă Ben.

Urcă treptele, deschise uşa de plasă şi o lăsă să se închidă cu un zgomot puternic. Când băiatul dispăru, Elizabeth se întoarse către Thibault.

— L-am făcut să se ruşineze.

— Aşa fac mamele.

— Mulțumesc, spuse ea, fără a-şi ascunde sarcasmul. Acum, ce e povestea asta despre Zeus şi de-a v-ați-ascunselea?

— Oh, i-am spus despre asta când eram jos, la pârâu. Mă întreba ce poate să facă Zeus şi am menționat jocul ăsta. Dar

nu trebuie să o facem în seara asta.

— Nu, e în regulă, spuse ea, luând paharul de limonadă. Roti cuburile de gheață în pahar, înainte de a se întoarce către el. Vrei să rămâi la cină?

Îi întâlni privirea.

— Da, spuse el. Mi-ar face mare plăcere.

— Sunt doar tacos, accentuă ea.

— Am auzit. Şi mulţumesc. Tacos e perfect. Zâmbi şi se ridică. Dar acum, lasă-mă să îi dau tipului ăstuia nişte apă. Şi probabil că îi este şi foame. Te superi dacă iau nişte mâncare de la adăpost?

— Bineînţeles că nu. E destulă. Cineva tocmai a descărcat nişte saci ieri.

— Cine putea fi?

— Nu ştiu. Un călător cu părul lung, cred.

— Mie mi s-a părut că era un veteran cu diplomă de facultate.

— Acelaşi lucru. Ridicând paharele, se ridică şi ea. Mă duc să mă asigur că Ben s-a spălat. Are tendinţa să uite. Ne vedem peste câteva minute.

La adăpost, Thibault îi umplu bolul lui Zeus cu apă şi mâncare, apoi se aşeză întruna dintre cuştile goale, aşteptând. Zeus nu se grăbi, bând puţin, apoi ciugulind câteva bucăţi de mâncare, uitându-se din când în când la Thibault ca şi cum l-ar fi întrebat: „De ce te uiţi la mine?” Thibault nu spuse nimic; ştia că orice comentariu l-ar încetini pe Zeus şi mai mult.

În schimb, verifică şi celelalte cuşti, chiar dacă Elizabeth spusese că făcuse ea asta, asigurându-se că niciun câine nu stătea rău cu apa. Nu era cazul. Şi nici nu se agitaseră mult. Lucru bun. Stinse lumina în birou şi încuie uşa înainte de a se întoarce în casă. Zeus îl urma, adulmecând.

La uşă, îi făcu semn câinelui să se aşeze şi să aştepte, după care deschise uşa de plasă.

— Hei?

— Intră, sunt în bucătărie.

Thibault păşi înăuntru şi înaintă spre bucătărie. Elizabeth îşi pusese un şorţ şi era lângă aragaz, călind carne tocată de vită. Pe tejghea, lângă ea, era o sticlă deschisă de Michelob Light.

— Unde este Ben? întrebă Thibault.

— E la duş. Trebuie să coboare în câteva minute.

Adăugă condimente pentru taco şi apă amestecului, apoi îşi clăti mâinile. După ce le şterse de şorţ, se întinse după bere.

— Vrei şi tu una? Mereu beau o bere în serile în care mâncăm taco.

— Aş vrea una.

Scoase o sticlă din frigider şi i-o întinse.

— E slabă. E tot ce am.

— Mulţumesc.

El se sprijini de tejghea şi cercetă din priviri bucătăria. Într-un fel, îi amintea de casa pe care tocmai o închiriase. Dulapurile originale ale casei, chiuveta din oţel inoxidabil, aparatele învechite şi un mic loc de luat masa sub o fereastră, dar toate într-o condiţie mai bună, simţindu-se o mână de femeie, pe ici, pe colo. Flori într-o vază, fructe într-un bol, ferestre spălate. Ca acasă.

Din frigider, Elizabeth scoase nişte salată şi roşii, apoi o bucată de brânză cedar şi le puse pe dulap. Luă apoi ardei verzi şi ceapă, mută totul pe tocător, apoi scoase un cuţit şi răzătoarea pentru brânză dintr-un sertar al dulapului. Începu să taie şi să toace ceapa, cu mişcări rapide şi fluide.

— Ai nevoie de ajutor?

Ea îi aruncă o privire sceptică.

— Nu îmi spune că pe lângă faptul că dresezi câini, repari maşini şi eşti muzician, eşti şi un maestru bucătar.

— Nu aş merge chiar atât de departe. Dar mă descurc într-o bucătărie. Gătesc în fiecare seară.

— A, da? Ce ai mâncat aseară?

— Un sendviş cu carne de curcan şi pâine de secară. Cu un castravete murat.

— Şi cu o seară înainte?

— Un sendviş cu carne de curcan şi pâine de secară. Fără castravete murat.

Ea chicoti.

— Care a fost ultima mâncare caldă pe care ai gătit-o?

El se prefăcu că încearcă să-şi amintească.

— Păi… fasole cu cârnați. Luni.

Ea se prefăcu uimită.

— Îmi retrag cuvintele. Te pricepi să razi brânza?

— În asta, chiar m-aş considera maestru.

— Bine, spuse ea. Este un bol în dulap, acolo, sub blender. Şi nu trebuie să razi toată bucata. Ben mănâncă de obicei doi taco, iar eu doar unul. Tot ce e în plus este pentru tine.

Thibault puse berea pe tejghea şi scoase bolul din dulap. Se duse la chiuvetă ca să se spele pe mâini, apoi despachetă bucata de brânză. În tot acest timp, îi arunca pe furiş priviri lui Elizabeth. După ce termină cu ceapa, ea trecu la ardeiul gras. Apoi urmă roşia. Cuțitul dansa sigur, cu mişcări precise.

— Faci asta atât de repede!

Ea răspunse fără să întrerupă ritmul mişcărilor.

— Era o vreme când visam să-mi deschid propriul restaurant.

— Când?

— Când aveam 15 ani. De ziua mea, chiar am cerut un cuțit Ginsu.

— Te referi la cel căruia i se făcea reclamă la televiziunea națională, seara târziu? Cu care tipul din reclamă tăia o cutie de aluminiu?

Ea dădu din cap.

— Ăla e.

— L-ai primit?

— Este cuțitul pe care îl folosesc acum.

El zâmbi.

— Nu cunosc pe nimeni care chiar să recunoască faptul că a cumpărat aşa ceva.

— Acum cunoşti, spuse ea, aruncându-i o privire rapidă. Visam să deschid un local grozav în Charleston sau Savannah şi să am propriile cărţi de bucate şi spectacole de televiziune. Nebunie, ştiu. Dar, oricum, mi-am petrecut vara exersând tocatul. Tocam orice puteam, cât de repede puteam, până când am devenit la fel de rapidă ca tipul din reclamă. Erau boluri de plastic pline de dovlecei şi morcovi, şi păstârnac pe care le culeseserăm din grădină. O înnebuneam pe Nana, din moment ce asta însemna că trebuia să mâncăm tocăniţă de vară cam în fiecare zi.

— Ce este tocănița de vară?

— Orice amestec de legume care se poate servi cu tăieței sau orez.

El zâmbi şi dădu la o parte o grămăjoară de brânză rasă.

— Apoi ce s-a întâmplat?

— S-a terminat vara şi am rămas fără legume.

— Ah, spuse el, întrebându-se cum poate arăta o femeie atât de bine purtând un şorţ.

— Bine, spuse ea, scoțând încă o oală de sub aragaz. Iasă-mă să fac salsa.

Turnă înăuntru o cană mare de sos de roşii, apoi adăugă ceapa şi ardeii, şi puțin tabasco, sare şi piper. Le amestecă şi lăsă focul mediu.

— Rețetă proprie?

— A Nanei. Lui Ben nu îi plac mâncărurile prea condimentate, deci ea a inventat combinația asta.

După ce termină cu brânza, Thibault o împachetă la loc.

— Altceva?

— Nu mai durează mult. Trebuie doar să mai tai nişte salată, şi e gata. A, şi să încălzesc lipiile în cuptor. O să las carnea şi salsa să fiarbă puțin la foc mic.

— Ce zici dacă mă ocup eu de lipii?

Ea îi întinse o foaie de plăcintă şi aprinse cuptorul.

— Doar împrăştie-le puțin. Trei pentru noi şi oricâte vrei pentru tine. Dar nu le pune încă. Mai avem câteva minute. Lui Ben îi plac proaspăt scoase din cuptor. Thibault făcu

ceea ce îi ceruse, iar ea termină în acelaşi timp. Ea puse trei farfurii pe masă. Îşi luă sticla de bere şi se îndreptă spre uşă. Ieşi de acolo. Vreau să-ți arăt ceva.

Thibault o urmă afară, apoi se opri brusc, văzând imaginea care se contura de partea cealaltă a verandei acoperite. Încadrate de un gard-viu, potecuțe pavate ocoleau câteva ronduri marcate cu cărămidă, fiecare cu arbustul lui; în mijlocul curții, ca punct de atracție, se afla o fântână în trei trepte care alimenta un iaz cu peşti.

— Vai, murmură el. E superb!

— Şi habar nu aveai că e acolo, nu-i aşa? E destul de spectaculos, dar ar trebui să vezi asta primăvara. În fiecare an, eu şi Nana plantăm câteva mii de lalele, margarete şi crini, iar ele încep să înflorească exact după azalee şi arbuşti. Din martie până în iulie, grădina asta este unul dintre cele mai frumoase locuri din lume. Şi acolo? În spatele acelui gard, mai jos? Ea arătă spre dreapta. Acolo se află ilustra noastră grădină de legume şi ierburi aromatice.

— Nana nu a spus niciodată că grădinăreşte.

— Nu îi stă în fire. Era ceva ce făcea cu bunicul, într-un fel, micul lor secret. Pentru că adăpostul e chiar aici, au vrut să facă din asta un fel de oază unde să poată uita de afacere, de câini, de stăpânii lor… chiar şi de angajați. Bineînțeles, eu şi Drake, apoi eu şi Ben am contribuit, dar, în mare parte, e al lor. Era proiectul la care bunicul chiar excela. După ce a murit, Nana a decis să îl continue, în amintirea lui.

— Este incredibil, spuse el.

— Este, nu-i aşa? Era atât de minunat când eram copii! Dacă nu plantam bulbi, nu aveam voie să ne jucăm acolo. Toate petrecerile de ziua noastră erau organizate pe peluza din față, care separă casa de adăpost. Ceea ce însemna că, de fiecare dată, cu două zile înainte, trebuia să luăm tot rahatul, ca să nu calce cineva accidental în el.

— Văd de ce ar strica asta o petrecere…

— Hei! strigă o voce din bucătărie. Unde sunteți?

Elizabeth se întoarse la auzul vocii lui Ben.

— Aici, scumpule. Îi arăt domnului Thibault curtea din spate.

Ben păşi afară, îmbrăcat cu un tricou negru şi pantaloni de camuflaj.

— Unde e Zeus? Sunt gata să mă găsească.

— Hai să mâncăm mai întâi. Facem asta după cină.

— Mamă…

— O să fie mai bine când e întuneric, oricum, interveni Thibault. Astfel te vei putea ascunde cu adevărat. Şi va fi mai amuzant şi pentru Zeus.

— Ce vrei să faci până atunci?

— Bunica ta mi-a spus că joci şah.

Ben îl privi sceptic.

— Ştii să joci şah?

— Poate nu la fel de bine ca tine, dar ştiu cum se joacă.

— Bine. Se scărpină pe braţ. Hei, unde ai spus că era Zeus?

— Pe veranda din faţă.

— Pot să mă duc să mă joc cu el?

— Va trebui să pui masa mai întâi, îl instrui Elizabeth. Şi vei avea doar două minute la dispoziţie. Cina e aproape gata.

— Bine, spuse el, întorcându-se. Mulţumesc.

În timp ce el alerga afară, ea se aplecă pe lângă Thibault şi îşi duse mâinile la gură.

— Nu uita de masă!

Ben se opri brusc din ţopăit. Deschise un sertar şi luă trei furculiţe, apoi le aruncă pe masă ca un dealer din Vegas, urmate de farfuriile pe care Elizabeth le pusese deoparte mai devreme. Cu totul, îi luă mai puţin de zece secunde – şi masa dovedea asta – înainte de a dispărea. Când dispăru, Elizabeth dădu din cap.

— Până să ajungă Zeus aici, Ben era un copil tăcut şi liniştit după şcoală. Obişnuia să citească şi să înveţe, acum tot ce vrea să facă este să alerge după câinele tău.

Thibault făcu o faţă vinovată.

— Îmi pare rău.

— Să nu îți pară. Crede-mă, îmi place un pic de... calm la fel de mult ca oricărei alte mame, dar e minunat să-l văd atât de fericit.

— De ce nu-i iei un câine?

— O să-i iau. Dar cu timpul. De îndată ce văd cum merg lucrurile cu Nana. Luă o gură de bere şi arătă către casă. Hai să vedem ce face mâncarea. Cred că e aproape gata.

Înapoi înăuntru, Elizabeth băgă foaia de plăcintă în cuptor şi amestecă salsa şi carnea înainte de a le turna pe amândouă în boluri. Când le aduse la masă, alături de şervețele de hârtie, Thibault aranjă tacâmurile şi farfuriile şi luă brânza, salata şi roşiile. Când Elizabeth îşi puse berea pe masă, Thibault fu din nou şocat de frumusețea ei naturală.

— Vrei să-l chemi tu pe Ben sau îl chem eu?

Thibault se forță să îşi desprindă privirea de la ea.

— Îl chem eu pe Ben, spuse el.

Băiatul stătea pe veranda din față, mângâind un Zeus gâfâitor, de la frunte până la coadă, dintr-o singură mişcare.

— L-ai obosit, observă Thibault.

— Alerg destul de repede, aprobă Ben.

— Eşti gata să mănânci? Cina e pe masă.

Ben se ridică, iar Zeus ridică şi el capul.

— Stai aici, spuse Thibault.

Urechile lui Zeus se lăsară pe spate ca şi cum ar fi fost pedepsit. Dar îşi puse capul la loc jos, în timp ce Ben şi Thibault intrau în casă.

Elizabeth se aşezase deja la masă. De îndată ce Ben şi Thibault îşi ocupară locurile, băiatul începu să îşi umple taco-ul cu carne tocată condimentată de vită.

— Vreau să îmi spui mai multe despre călătoria ta de-a lungul țării, îl îndemnă Elizabeth.

— Da, şi eu, interveni Ben, luând o lingură de salsa.

Thibault se întinse după şervet şi şi-l puse în poală.

— Ce vreți să ştiți?

Ea îşi împături şervețelul.

— De ce nu începi cu începutul?

Pentru un moment, Thibault luă în considerare adevărul: că totul începuse cu o fotografie găsită în deşertul Kuweitului. Dar nu le putea spune despre asta. În schimb, începu prin a descrie o dimineaţă rece de martie, când îşi aruncase rucsacul peste umăr şi pornise la drum. Le spuse despre lucrurile pe care le văzuse – de dragul lui Ben, se asigură că descrisese toată viaţa sălbatică pe care o întâlnise – şi vorbi despre oamenii mai interesanţi pe care îi cunoscuse. Elizabeth păru să observe că nu era obişnuit să vorbească atât de mult despre el, aşa că îl descosea cu întrebări de fiecare dată când părea să rămână fără cuvinte. După aceea, îl întrebă mai multe despre facultate şi fu amuzată când Ben realiză că omul cu care stătea la masă *chiar scosese din pământ schelete umane.* Ben puse şi el câteva întrebări: „Ai fraţi sau surori?" „Nu." „Ai făcut sport?" „Da, dar am fost mediocru, nu am excelat." „Care este echipa ta de fotbal preferată?" „The Denver Broncos, bineînţeles."

Cât timp Ben şi Thibault sporovăiau, Elizabeth le urmărea schimbul de replici cu amuzament şi interes.

De-a lungul serii, lumina soarelui care intra pe fereastră îşi schimbă poziţia şi intensitatea, lăsând bucătăria în umbră. Terminară de mâncat şi, după ce se scuză, Ben se duse alături de Zeus pe verandă. Thibault o ajută pe Elizabeth să strângă masa, acoperind resturile şi punând farfuriile şi tacâmurile în maşina de spălat vase. Încălcând propria regulă, Elizabeth deschise a doua sticlă de bere şi îi mai oferi una şi lui Thibault, înainte de a evada din căldura bucătăriei şi a ieşi.

Pe verandă, aerul era simţitor mai răcoros şi o briză făcea frunzele copacilor să danseze uşor. Ben şi Zeus se jucau din nou şi râsetele puştiului pluteau, suspendate în aer. Elizabeth se sprijini de balustradă, privindu-şi fiul, în timp ce Thibault se forţa să se uite în direcţia ei. Niciunul din ei nu simţea nevoia să vorbească, iar el luă o gură mare şi înceată de bere, întrebându-se încotro se îndreptau toate astea.

CAPITOLUL 12

BETH

La căderea nopții, Beth stătea pe veranda din spatele casei, privindu-l pe Logan cum se concentra asupra tablei de şah din fața lui, gândindu-se: „Îmi place de el”. Gândul, când îl conştientiză, îi păru surprinzător, dar firesc.

Ben şi Logan erau la al doilea joc de şah, iar Logan nu se grăbea cu următoarea mişcare. Ben câştigase uşor prima partidă şi ea văzuse surprinderea din ochii lui Logan. Nu se supărase că pierduse, chiar îl întrebase pe Ben unde greşise. Reconstituiseră poziția precedentă a pieselor pe tablă, iar Ben îi arătă lui Logan seria de erori pe care o făcuse, mai întâi cu tura şi regina, iar la final, cu regele.

— Măi să fie! spusese Logan, apoi îi zâmbise lui Ben. Bravo!

Ea nici nu voia să îşi imagineze cum ar fi reacționat Keith dacă pierdea. De fapt, nu trebuia să-şi imagineze. Jucaseră o dată, în urmă cu doi ani, iar când Ben câştigase, Keith dărâmase la propriu tabla de joc înainte de a ieşi din cameră ca o furtună. Peste câteva minute, când Ben încă aduna piesele din spatele mobilei, Keith, reîntors în cameră, în loc să îşi ceară scuze, spusese că şahul este o pierdere de vreme şi că ar fi mai bine ca Ben să facă ceva important, cum ar fi să învețe sau să exerseze aruncările, din moment ce „aruncă la fel de bine ca un om orb”.

Chiar l-ar fi strâns de gât pe omul ăla câteodată.

Însă, cu Logan, lucrurile erau diferite. Beth observă că acesta avea iar probleme. Nu îşi dădea seama uitându-se pe tabla de şah – intrigile care îi separau pe jucătorii buni de şah de cei extraordinari o depăşeau – dar când Ben îşi studia

mai degrabă adversarul decât piesele însemna de obicei că sfârşitul e aproape, chiar dacă Logan nu părea să realizeze încă.

Ceea ce îi plăcea cel mai mult la scena aceea era că, în ciuda concentrării pe care o necesită jocul, Logan şi Ben totuşi reuşeau să... vorbească. Despre şcoală şi despre profesorii lui Ben, şi despre cum era Zeus când era cățeluş şi pentru că Logan părea sincer interesat, Ben dezvălui câteva lucruri care o surprinseră: unul dintre băieții din clasa lui îi furase sendvişul de două ori şi că era îndrăgostit de o fată pe care o chema Cici. Logan nu oferea sfaturi; în schimb, îl întreba pe puşti ce credea că ar trebui să facă. Bazându-se pe experiența ei cu bărbații, cei mai mulți presupun că, dacă vorbeşti cu ei despre o problemă sau o dilemă, te aştepți de la ei să ofere o părere, chiar şi atunci când tot ce vrei este ca ei să te asculte.

Reticența naturală a lui Logan părea să îi lase lui Ben loc să se exprime. Era evident că Logan se simțea în largul lui cu Ben. Nu încerca să îl impresioneze pe Ben sau pe ea arătându-i cât de bine se poate înțelege cu copilul.

Deşi ieşise în oraş sporadic în ultimii ani, descoperise că majoritatea pretendenților ei ori se prefăceau că Ben nu exista şi îi adresau doar câteva cuvinte, ori exagerau când vorbeau cu el, încercând să-i arate cât sunt ei de minunați, fiind mult prea prietenoşi cu fiul ei. De la o vârstă fragedă, Ben ştiuse să citească cu uşurință ambele comportamente. Şi ea la fel, bineînțeles! Iar acesta era un criteriu care punea capăt relației. Ei bine, atunci când nu încheiau ei relația cu ea.

Era evident că lui Ben îi plăcea la nebunie să petreacă timp cu Logan şi, mai mult, simțea că şi lui Logan îi face plăcere. În tăcere, acesta continuă să se holbeze la tabla de şah, degetul odihnindu-i-se momentan pe rege, înainte de a se muta pe pion. Sprânceana lui Ben se ridică foarte puțin. Beth nu ştia dacă puştiul considera mişcarea bună sau proastă, dar Logan mută pionul înainte.

Ben făcu următoarea mişcare aproape imediat, ceea ce era un semn rău pentru Logan. Peste câteva minute, acesta realiză că, indiferent ce mutare ar face, regele lui nu avea cum să scape. Scutură din cap.

— M-ai prins.

— Da, confirmă Ben. Te-am prins.

— Credeam că joc mai bine.

— Ai jucat, spuse Ben.

— Până când?

— Până ai făcut a doua mutare.

Logan râse.

— Umor de şahist?

— Avem multe glume ca asta, spuse Ben, evident mândru, arătând către curte. E destul de întuneric?

— Da, aşa cred. Eşti gata de joacă, Zeus?

Urechile lui Zeus se ciuliră şi acesta se ridică. Când Logan şi Ben porniră, Zeus se puse şi el în mişcare.

— Vii, mamă?

Beth se ridică din scaun.

— Sunt chiar în spatele tău.

Bâjbâiră prin întuneric până în fața casei. Beth se opri în dreptul treptelor.

— Poate că ar trebui să iau o lanternă.

— Trişezi! se plânse Ben.

— Nu pentru câine. Pentru tine. Ca să nu te pierzi.

— Nu o să se piardă, o asigură Logan. Zeus o să îl găsească.

— Uşor de spus, când nu e fiul tău.

— Voi fi în regulă, adăugă Ben.

Ea se uită când la Ben, când la Logan, dând din cap. Nu era complet convinsă, dar Logan nu părea deloc îngrijorat.

— Bine, spuse ea, oftând. Vreau una pentru mine atunci. E în regulă?

— Bine, aprobă Ben. Ce trebuie să fac?

— Ascunde-te, spuse Logan. Iar eu îl voi trimite pe Zeus să te găsească.

— Oriunde vreau?

— De ce nu te ascunzi într-acolo? spuse Logan, arătând cu degetul către o zonă împădurită de la vest de pârâu, pe partea opusă aleii care ducea la adăpost. Nu vreau să cazi în pârâu din greşeală. Şi, în plus, mirosul tău va fi proaspăt în partea aia. Aminteşte-ți, te jucai aici înainte de cină. Acum, de îndată ce te găseşte, să îl urmezi afară, bine? Aşa nu te vei pierde.

Ben privi către pădure.

— Bine. De unde ştiu că nu se uită?

— O să îl duc înăuntru şi număr până la o sută înainte să-i dau drumul.

— Şi nu îl laşi să tragă cu ochiul?

— Promit!

Logan îşi concentră atenția la Zeus.

— Hai, spuse el. Merse la uşă şi o deschise înainte de a se opri. Este în regulă dacă îl las să intre?

Beth încuviință din cap.

— E în regulă.

Logan îi făcu semn lui Zeus să intre şi să se întindă, apoi închise uşa.

— Bun, eşti gata.

Ben începu să alerge spre pădure în timp ce Logan începu să numere cu voce tare. În mijlocul sprintului, Ben strigă peste umăr:

— Numără mai rar!

Silueta lui se stinse treptat în întuneric şi, chiar înainte să ajungă la copaci, dispăru din vedere.

Beth îşi încrucişă brațele.

— Trebuie să spun că nu am un sentiment bun în legătură cu asta.

— De ce?

— Fiul meu care se ascunde în pădure noaptea? Păi, oare de ce?

— O să fie bine. Zeus îl va găsi în două sau trei minute. Cel mult.

— Ai foarte multă încredere în câinele tău.

Logan zâmbi şi, pentru un moment, rămaseră pe verandă, bucurându-se de seară. Aerul, cald şi umed, dar fără a mai fi încins, mirosea ca pământul: un amestec de pin şi stejar, şi pământ, o aromă care îi amintea fără excepție lui Beth că, deşi restul lumii părea să se schimbe constant, locul acela rămânea mereu aparent neschimbat.

Era conştientă de faptul că Logan o observase întreaga seară, încercând din greu să nu se holbeze la ea, şi ştia că şi ea făcuse la fel cu el. Îşi dăduse seama că îi plăcea felul în care o făcea să se simtă atitudinea lui Logan. Era mulțumită că o găsea atrăgătoare, dar îi plăcea că admirația lui nu implica acea grabă şi dorință oarbă pe care o simțea când bărbații se holbau la ea. În schimb, el părea mulțumit să îi stea alături şi, dintr-un oarecare motiv, era exact ceea ce ea avea nevoie.

— Mă bucur că ai rămas la cină, zise ea, neştiind ce altceva să spună. Ben se simte minunat.

— Şi eu mă bucur.

— Te-ai descurcat de minune cu el acolo. Când ați jucat şah, adică.

— Nu e greu.

— Nu ai crede asta, nu-i aşa?

El ezita.

— Vorbim din nou despre fostul tău soț?

— Sunt atât de previzibilă? Ea se sprijini de un stâlp. Ai dreptate, totuşi. Chiar vorbeam despre fostul meu soț. Tembelul.

El se sprijini de stâlpul opus, cu fața la ea.

— Şi?

— Şi aş vrea doar ca lucrurile să fie altfel.

El ezită şi ea ştiu că se gândeşte dacă era sau nu bine să spună ceva. În final, rămase tăcut.

— Nu l-ai plăcea, îi zise ea. De fapt, cred că nici el nu te-ar plăcea.

— Nu?

— Nu, şi consideră-te norocos. Nu pierzi nimic.

El o privi fix, fără să spună nimic, amintindu-şi probabil modul în care îl oprise mai devreme, presupuse ea. Dădu la o parte câteva fire de păr care-i veneau în ochi, întrebându-se dacă să continue.

— Vrei să auzi povestea?

— Doar dacă vrei să mi-o spui, rosti el.

Simți cum gândurile îi alunecară din prezent către trecut şi oftă.

— E cea mai veche poveste din lume... Eu eram o tocilară în ultimul an de liceu, el era cu vreo doi ani mai mare ca mine, dar mergeam la aceeaşi biserică, aşa că ştiam exact cine era. Am început să ieşim cu câteva luni înainte de absolvirea mea. Familia lui e avută, iar el ieşise mereu cu fetele cele mai populare şi cred că am fost prinsă în această fantezie. Am trecut cu vederea nişte probleme evidente, am inventat scuze pentru alții şi următorul lucru pe care îl ştiu este că am rămas însărcinată. Dintr-odată, viața mea... s-a schimbat pur şi simplu, ştii? Nu aveam să mai merg la facultate toamna aceea, nici măcar nu aveam idee cum e să fiu mamă, mai mult – o mamă singură; nu-mi puteam imagina cum o să mă descurc cu toate. Ultimul lucra la care mă aşteptam era ca el să mă ceară în căsătorie. Dar, din orice motiv, a făcut-o, iar eu am spus da şi, chiar dacă voiam să cred că totul va merge de la sine şi am făcut tot ce am putut să o conving pe Nana că ştiam ce fac, cred că amândoi ne-am dat seama că era o greşeală înainte ca tuşul să se usuce pe certificatul de căsătorie. Nu aveam practic nimic în comun. Oricum, ne certam încontinuu şi am sfârşit prin a ne separa imediat după ce s-a născut Ben. Apoi, m-am pierdut complet.

Logan îşi puse mâinile laolaltă.

— Dar asta nu te-a oprit.

— Să mă oprească din ce?

— Din a merge într-un final la facultate şi a deveni profesoară. Şi din a-ți da seama cum este să fi o mamă

singură, zâmbi el. Şi să o scoţi cumva la capăt.

Ea îi întoarse zâmbetul, recunoscătoare.

— Cu ajutorul Nanei.

— Dacă de asta a fost nevoie.

El îşi puse un picior peste celălalt, părând să o studieze, înainte de a pufni:

— Tocilară, ha?

— În liceu? O, da. Eram clar o tocilară.

— Mi se pare greu de crezut.

— Crezi ce vrei.

— Şi cum a fost la facultate?

— Cu Ben, vrei să spui? Nu a fost uşor. Dar aveam deja nişte credite din activităţi suplimentare, ceea ce mi-a dat un avantaj, apoi am luat cursuri la colegiul comunitar cât timp Ben era încă în scutece. Aveam cursuri doar două sau trei zile pe săptămână în timp ce Nana avea grijă de Ben şi veneam acasă şi învăţam când nu eram „mami". Acelaşi lucru s-a întâmplat când m-am transferat la UNC Wilmington, care era îndeajuns de aproape încât să merg la şcoală şi să ajung înapoi aici, seara. Mi-a luat şase ani ca să obţin diploma şi certificatul, dar nu voiam să profit de Nana şi nici să-i dau motive fostului meu soţ să obţină custodia completă. Şi atunci ar fi încercat, doar pentru că putea.

— Pare un tip fermecător.

Ea se strâmbă.

— Nici nu ştii.

— Vrei să-l bat?

Ea râse.

— E amuzant. A existat o vreme când ţi-aş fi acceptat oferta, dar nu mai e cazul. E doar... imatur. Crede că orice femeie pe care o cunoaşte este nebună după el, se enervează din mărunţişuri şi dă vina pe alţii când lucrurile nu merg bine. Are 31 de ani şi merge pe 16, dacă ştii la ce mă refer. Deodată, simţi că Logan o priveşte. Dar de-ajuns despre el. Povesteşte-mi ceva despre tine.

— Cum ar fi?

— Orice. Nu ştiu. De ce ai studiat antropologia?

El reflectă.

— Personalitatea a fost cauza, cred.

— Ce înseamnă asta?

— Nu voiam să studiez ceva practic, ca afacerile sau ingineria, şi, spre finalul primului an, am început să vorbesc cu alți studenți la arte liberale. Cei mai interesanți pe care i-am cunoscut au fost studenții la Antropologie. Voiam să fiu interesant.

— Glumeşti!

— Nu. Cel puțin, de asta am luat primele cursuri introductive. După aia, am realizat că antropologia este un amestec grozav între istorie, supoziție şi mister, toate atrăgându-mă. Am fost prins.

— Dar petrecerile frăților?

— Nu erau stilul meu.

— Meciurile de fotbal?

— Nu.

— Ai crezut vreodată că ai ratat experiența care ar fi trebuit să fie facultatea?

— Nu.

— Nici eu, aprobă ea. Nu după ce l-am născut pe Ben, oricum.

El dădu din cap, apoi arătă către pădure.

— Ăăă... crezi că ar trebui să-l trimitem pe Zeus să îl găsească pe Ben acum?

— Oh, Dumnezeule! strigă ea, pe un ton uşor panicat. Da. Poate să-l găsească, nu-i aşa? Cât timp a trecut?

— Nu mult. Cinci minute, poate. Lasă-mă să-l aduc pe Zeus. Şi nu-ti face griji. Nu durează mult.

Logan merse la uşă şi o deschise. Zeus ieşi țopăind afară, dând din coadă, apoi coborî scările. Ridică imediat un picior lângă verandă, apoi urcă din nou scările unde era Logan.

— Unde e Ben? întrebă Logan.

Urechile lui Zeus se ciuliră. Logan arătă cu degetul în direcția în care fugise Ben.

— Găseşte-l pe Ben!

Zeus se întoarse şi începu să alerge în cercuri largi, cu nasul lipit de pământ. În câteva secunde, luă urma şi dispăru în întuneric.

— Ar trebui să mergem după el? întrebă Beth.

— Vrei?

— Da.

— Atunci să mergem.

Abia ajunseseră la linia copacilor, când ea îl auzi pe Zeus scoțând un lătrat jucăuş. Imediat după asta, vocea lui Ben se auzi chicotind vesel. Când ea se întoarse către Logan, acesta ridică din umeri.

— Nu minţeai, nu-i aşa? întrebă ea. Cât a durat? Două minute?

— Nu i-a fost greu. Ştiam că Ben nu va fi prea departe.

— Care e cea mai mare distanță pe care a căutat ceva?

— A ținut o urmă de căprioară o dată pentru, nu ştiu, doisprezece kilometri? Ceva de genul ăsta, oricum. Şi mai putea continua, dar se sfârşea în gardul cuiva. Asta se întâmpla în Tennessee.

— De ce ați urmărit căprioara?

— Ca să ne antrenăm. Este un câine deştept. Îi place să învețe şi îi place să îşi folosească abilitățile. În acel moment, Zeus ieşi alergând dintre copaci, avându-l pe Ben cu un pas în urma lui. Din acest motiv, e la fel de amuzant pentru el cât este şi pentru Ben.

— A fost uimitor, striga Ben. A venit chiar la mine. Nu scoteam niciun sunet!

— Vrei să te mai ascunzi o dată?

— Pot? imploră Ben.

— Dacă e de-acord mama ta.

Ben se întoarse către mama sa, iar aceasta îşi ridică brațele.

— Dă-i drumul.

— Bine, bagă-l înăuntru din nou. Şi mă voi ascunde cu adevărat de data asta, declară Ben.

— S-a făcut, spuse Logan.

*

A doua oară când Ben se ascunse, Zeus îl găsi într-un copac. A treia oară, când Ben încerca să îşi refacă paşii într-o tentativă de a-l păcăli, Zeus îl găsi la o jumătate de kilometru distanţă, în casa lui din copacul de lângă pârâu. Beth nu era încântată de această ultimă alegere; platforma şi podul instabil păreau mult mai periculoase noaptea, dar până atunci Ben obosise oricum şi era gata să renunţe.

Logan îi urmă înapoi spre casă. După ce-i ură noapte bună unui Ben epuizat, se întoarse către Beth şi îşi drese vocea.

— Vreau să-ţi mulţumesc pentru o seară minunată, dar cred că ar trebui să mă îndrept spre casă, spuse el.

În ciuda faptului că era aproape ora zece, o parte din ea nu voia ca el să plece încă.

— Ai nevoie să te duc cu maşina? se oferi ea. Ben adoarme în două minute şi te duc bucuroasă acasă.

— Apreciez intenţia, dar sunt în regulă. Îmi place să merg pe jos.

— Ştiu. Nu ştiu multe despre tine, dar ştiu asta, zâmbi ea. Ne vedem mâine, da?

— Voi fi aici la şapte.

— Pot să hrănesc eu câinii dacă preferi să vii mai târziu.

— Nu e nicio problemă. Şi, în plus, mi-ar plăcea să-l văd pe Ben înainte să plece. Şi sunt sigur că şi Zeus o să vrea. Săracul, probabil că nici nu o să ştie ce să facă dacă nu o să fie Ben aici să-l alerge.

— Bine, atunci…

Ea îşi încrucişă braţele, dintr-odată dezamăgită de plecarea lui Logan.

— E în regulă dacă împrumut mâine camioneta? Trebuie să ajung în oraş să iau câteva lucruri, să repar frânele. Dacă nu, merg pe jos.

Ea zâmbi.

— Da, ştiu. Dar nu e o problemă. Trebuie să-l las pe Ben şi să fac nişte cumpărături, dar, dacă nu te văd, pun cheile sub

covoraşul de sub scaunul şoferului.

— Bine, spuse el.

O privi în ochi.

— Noapte bună, Elizabeth!

— Noapte bună, Logan!

Imediat ce acesta plecă, Beth merse să-l verifice pe Ben şi îl mai sărută o dată pe obraz, înainte de a se retrage în camera ei. Reluă în minte seara în timp ce se dezbrăca, gândindu-se la misterul lui Logan Thibault.

Era diferit de toţi bărbaţii pe care-i întâlnise până atunci, se gândi, apoi se dojeni imediat pentru că fusese atât de evidentă. „Bineînţeles că este diferit", îşi spuse. De-abia îl cunoscuse. Nu mai petrecuse timp cu el până atunci. Chiar şi aşa, îşi zise că era îndeajuns de matură pentru a recunoaşte adevărul când îl vedea.

Logan era diferit. Dumnezeu ştie că nu semăna deloc cu Keith. De fapt, niciun bărbat cu care ieşise de la divorţ încoace nu era ca el. Majoritatea acelor bărbaţi fuseseră destul de uşor de citit; indiferent cât de politicoşi şi fermecători sau duri şi nerafinaţi puteau fi, aveau un singur scop, acela de a ajunge în patul ei. „Rahat masculin", aşa îi descria Nana. Iar Nana, ştia ea, nu greşea.

Dar cu Logan... ei bine, aici era problema. Habar nu avea ce voia de la ea. Ştia că o găsea atrăgătoare şi părea să se bucure de compania ei. Dar, în afară de asta, nu avea nici cea mai vagă idee care erau intenţiile lui, din moment ce părea să se bucure şi de compania lui Ben. Într-un fel, se gândi Beth, se purta cu ea aşa cum o făceau anumiţi bărbaţi căsătoriţi pe care îi cunoştea: „Eşti frumoasă şi eşti interesantă, dar sunt deja luat".

Îi trecu prin minte că poate chiar era luat. Poate că avea o prietenă în Colorado sau poate că abia se despărţise de iubirea vieţii lui şi încă se refăcea. Gândindu-se la discuţie, îşi dădu seama că, deşi el descrisese ce văzuse şi ce făcuse în drumul său prin ţară, ea încă nu avea idee de ce plecase la drum şi de ce se hotărâse să se oprească în Hampton. Istoria

lui nu era misterioasă cât era ascunsă, ceea ce era ciudat. Dacă ştia ceva despre bărbaţi, era că le plăcea să vorbească despre ei: despre slujba lor, despre hobby-uri, despre realizările trecute, despre motivaţiile lor. Logan nu făcea aşa ceva.

Ciudat.

Dădu din cap, gândindu-se că probabil îşi face prea multe gânduri. Nu era ca şi cum ieşiseră în oraş, până la urmă. Fusese mai mult ca o adunare a unor prieteni – taco, şah şi conversaţie. Un eveniment în familie.

Îşi puse pijamalele şi luă o revistă de pe noptieră. Răsfoi absentă paginile înainte să stingă lumina. Dar, când închise ochii, îşi aminti cum colţurile gurii lui se curbau uşor de câte ori ea spunea ceva ce el găsea amuzant sau felul în care sprâncenele lui se uneau când se concentra la ceva. Multă vreme, se perpeli şi se întoarse de pe o parte pe alta, incapabilă să adoarmă, întrebându-se dacă poate, doar poate, Logan era treaz şi se gândea şi el la ea.

CAPITOLUL 13

THIBAULT

Thibault privea cum Victor arunca lanseta în apa rece din Minnesota. Era o dimineață de sâmbătă lipsită de nori. Aerul era nemişcat, apa oglindind cerul senin. Ajunseseră devreme, dorind să apuce să pescuiască înainte ca lacul să se umple cu Jet Ski-uri şi bărci cu motor. Era ultima lor zi de vacanță; amândoi urmau să plece de-acolo cu avionul a doua zi. Pentru ultima seară, plănuiseră să mănânce la un restaurant despre care auziseră că era cel mai bun.

— Cred că vei putea să o găseşti pe femeia asta, anunță Victor, fără nicio problemă.

Thibault îşi monta şi el firul.

— Pe cine?

— Pe femeia din fotografie care îți aduce noroc.

Thibault miji ochii către prietenul său.

— Despre ce vorbeşti?

— Când o vei căuta. Cred că o vei găsi.

Thibault îşi studie cârligul cu atenție, apoi îl aruncă din nou.

— Nu o voi căuta.

— Aşa spui acum. Dar o vei face.

Thibault scutură din cap.

— Nu, nu o voi face. Şi, chiar dacă aş vrea să o fac, nu aş avea cum.

— Vei găsi o metodă.

Victor părea mândru de siguranța lui.

Thibault îşi privea fix prietenul.

— De ce vorbim despre asta?

— Pentru că, spuse Victor răspicat, povestea nu s-a

încheiat.

— Crede-mă, s-a terminat.

— Ştiu că aşa crezi tu. Dar nu s-a terminat.

Thibault aflase cu ceva timp în urmă că, dacă Victor era interesat de un subiect, va continua să îl exploateze până când i se dădea dreptate. Pentru că nu ăsta era felul în care Thibault dorea să îşi petreacă ultima zi, se gândi că poate era mai bine să termine cu subiectul fotografiei, o dată pentru totdeauna.

— Bine, spuse el, oftând. De ce nu s-a terminat?

Victor ridică din umeri.

— Pentru că nu există echilibru.

Nu există echilibru, repetă Thibault, pe un ton sec.

— Da, spuse Victor. Exact. Vezi?

— Nu.

Victor suspină, văzând reacţia lui Thibault.

— Să spunem că un om vine şi îţi pune acoperiş pe casă. Omul munceşte din greu şi, la final, este plătit. Doar atunci se termină. Dar în cazul ăsta, cu fotografia, este ca şi cum acoperişul ar fi fost pus, dar proprietarul nu a plătit. Până când plata nu se face, totul este în dezechilibru.

— Vrei să spui că îi datorez femeii acesteia ceva?

Vocea lui Thibault era sceptică.

— Da. Fotografia te-a ţinut în siguranţă şi ţi-a adus noroc. Dar până când plata nu este făcută, nu se termină.

Thibault se întinse după o cutie de suc din cutia frigorifică. Îi întinse una şi lui Victor.

— Îţi dai seama că vorbeşti ca un nebun, nu-i aşa?

Victor acceptă cutia dând din cap.

— Pentru unii, poate că aşa pare. Dar într-un final o vei căuta. Există un scop mai înalt în toate astea. Este destinul tău.

— Destinul meu.

Da.

— Ce înseamnă asta?

— Nu ştiu. Dar vei şti tu, când vei ajunge acolo.

Thibault tăcu, dorindu-şi ca Victor să nu fi adus niciodată în discuţie subiectul. În tăcerea aceea, Victor îşi studia prietenul.

— Poate, speculă el, sunteţi destinaţi să fiţi împreună.

— Nu sunt îndrăgostit de ea, Victor.

— Nu?

— Nu, zise el.

— Şi totuşi, observă Victor, te gândeşti deseori la ea.

La asta, Thibault nu răspunse nimic, pentru că nu era nimic de spus.

*

Sâmbătă dimineaţa, Thibault ajunse devreme şi se duse direct să lucreze la cuşti, hrănind, dresând şi curăţând, ca de obicei. Cât timp lucra el, Ben se juca împreună cu Zeus, până când Beth îl chemă înăuntru să se pregătească de plecare. Ea îi făcu semn cu mâna din locul ei de pe verandă, dar, chiar şi de la distanţă, se vedea că era supărată.

Beth intrase înapoi în casă până când ieşi el cu câinii; de obicei, îi plimba în grupuri de câte trei, cu Zeus după el. Departe de casă, îi lăsa liberi din lese, dar ei tindeau să îl urmeze, indiferent de direcţia în care mergea. Îi plăcea să varieze ruta; astfel, patrupedele nu se îndepărtau prea mult. La fel ca oamenii, câinii se plictisesc dacă fac acelaşi lucru în fiecare zi. De regulă, plimbările durau în jur de treizeci de minute per grup. După grupul al treilea, observă că maşina lui Elizabeth dispăruse şi presupuse că îl ducea pe Ben la tatăl său.

Nu îl plăcea pe tatăl lui Ben, în principal pentru că nici Ben, nici Elizabeth nu îl plăceau. Tipul părea să fie un adevărat nemernic, dar nu putea să facă mai mult decât să o asculte când avea ceva de spus despre el. Nu ştia îndeajuns cât să îi ofere sfaturi şi, chiar dacă ar fi ştiut, ea nu îi ceruse ajutorul. Oricum ar fi fost, nu era treaba lui.

Dar care era treaba lui, atunci? De ce era acolo? Deşi încercă să se opună, mintea lui se întoarse la conversaţia cu Victor şi ştiu că era aici din motivul pe care i-l dăduse în

acea dimineață, pe lac. Şi, bineînțeles, din cauza celor întâmplate ulterior.

Încercă să-şi îndepărteze amintirea. Nu avea de gând să treacă prin asta. Nu din nou.

Thibault strigă câinii şi se întoarse, îndreptându-se către adăpost. După ce duse animalele la locurile lor, merse să exploreze depozitul. Când aprinse luminile din depozit, rămase cu privirea la pereți şi rafturi, uluit. Bunicul lui Elizabeth nu avea doar câteva unelte – locul semăna cu un magazin de bricolaj aglomerat. Intră, cercetând rafturile şi cotrobăind prin dulapurile cu sertare suspendate şi mormanele de obiecte de pe masa de lucru. Alese într-un final un set de chei şi un cric, pe care le duse afară, la camionetă. După cum promisese Elizabeth, cheile erau sub covoraş. Thibault coborî aleea, îndreptându-se către magazinul de piese auto pe care îşi amintea vag că îl văzuse aproape de centru.

Piesele erau în stoc – plăcuțe de frână noi, cleşti şi vaselină rezistentă la temperaturi înalte – şi se întoarse acasă în mai puțin de jumătate de oră. Puse cricul la locul potrivit şi ridică maşina, după care îndepărtă primul cauciuc. Scoase pistonul cu cleştele, elimină vechea plăcuță, verifică discurile de frână şi puse o plăcuță nouă înainte de a înlocui roata şi a repeta procesul cu celelalte.

Termina cu a treia plăcuță de frână, când auzi maşina lui Elizabeth sosind şi oprind lângă bătrâna camionetă. Privi peste umăr exact când ea cobora, dându-şi seama că lipsise ore întregi.

— Cum merge? întrebă ea.

— Aproape am terminat.

— Serios?

Părea uluită.

— Sunt doar nişte plăcuțe de frână. Nu e mare lucru.

— Sunt sigură că asta ar spune şi un chirurg. E doar un apendice.

— Vrei să înveți? întrebă Thibault, uitându-se la silueta ei

care se profila pe fundalul cerului.

— Cât durează?

— Nu mult, spuse el, ridicând din umeri. Zece minute?

— Serios? repetă ea. Bine. Lasă-mă doar să duc cumpărăturile înăuntru.

— Ai nevoie de ajutor?

— Nu, sunt doar două pungi.

Puse al treilea cauciuc şi termină de înşurubat janta înainte de a se muta la ultima roată. Slăbi şurubul exact când Elizabeth ajunse înapoi. Când se aşeză în genunchi lângă el, simți mirosul loțiunii cu nucă de cocos cu care se dăduse ea de dimineață.

— Mai întâi, dai jos cauciucul... începu el şi o conduse apoi metodic prin tot procesul, asigurându-se că ea înțelegea fiecare pas. Când coborî cricul şi începu să adune uneltele, ea îşi scutură capul.

— Pare aproape prea uşor. Cred că aş putea să o fac şi eu.

— Probabil.

— Atunci, de ce costă atât de mult?

— Nu ştiu.

— Nu mi-am ales bine meseria, spuse ea, ridicându-şi şi adunându-şi părul într-o coadă lejeră. Dar îți mulțumesc că te-ai ocupat de ele. Voiam să le repar de ceva vreme.

— Nici o problemă.

— Ți-e foame? Am luat nişte curcan proaspăt pentru sendvişuri. Şi nişte castraveți murați.

— Sună delicios, spuse el.

Luară prânzul pe veranda din spate, care dădea în grădină. Elizabeth părea în continuare tulburată, dar discutară puțin despre cum era să creşti într-un orăşel din Sud, unde toată lumea ştia totul despre toată lumea. Unele poveşti erau amuzante, dar Thibault spuse că prefera o existență mai discretă.

— De ce nu mă surprinde? întrebă ea.

După aceea, Thibault se întoarse la muncă, în timp ce Elizabeth petrecu după-amiaza curățând casa. Spre

deosebire de bunicul ei, Thibault reuşi să deschidă fereastra de la birou care fusese vopsită, deşi fu mai dificil decât schimbatul plăcuţelor de frână. Nu reuşi să o facă uşor de manevrat nici după asta, oricât de mult se străduise. La final, vopsi rama.

Apoi, urmă o zi normală de lucru. Când termină treaba la adăpost, era aproape ora cinci şi ar fi putut foarte bine să plece acasă.

În schimb, începu să lucreze din nou la dosare, din dorinţa de a-şi scurta munca de a doua zi, care avea să fie lungă. Se instală acolo pentru următoarele două ore, făcând ceea ce el numea progrese – dar cine îşi putea da seama, totuşi? – şi nu o auzi pe Elizabeth apropiindu-se. În schimb, îl văzu pe Zeus ridicându-se în picioare şi pornind spre intrare.

— Mă mir că eşti încă aici, spuse ea, din dreptul uşii. Am văzut lumina aprinsă şi am crezut că ai uitat să o stingi.

— Nu aş uita.

Ea arătă către teancul de dosare de pe biroul lui.

— Nici nu îţi pot spune cât mă bucur că faci asta. Nana a încercat toată vara să mă convingă să organizez dosarele, dar eu nu am făcut altceva decât să tot amân.

— Ce noroc pe mine, glumi el.

— Nu, ce noroc pe mine. Aproape că mă simt vinovată din cauza asta.

— Te-aş crede, dacă nu ar fi rânjetul ăla. Ai primit ceva veşti de la Ben sau Nana?

— De la amândoi, spuse ea. Nana se simte minunat, Ben – mizerabil. Nu că mi-ar fi zis. Am simţit din vocea lui.

— Îmi pare rău, spuse el, serios.

Ea ridică tensionată din umeri înainte să apuce clanţa uşii. O roti în ambele direcţii, aparent interesată de mecanism. Într-un final, oftă.

— Vrei să mă ajuţi să fac nişte îngheţată?

— Poftim?

El puse jos dosarul la care lucra.

— Îmi place la nebunie îngheţata de casă. Când e cald

afară, nu e nimic mai bun, dar nu e amuzant să o faci dacă nu e cineva cu tine.

— Nu cred că am mâncat vreodată înghețată de casă…

— Atunci nu ştii ce pierzi. Deci, mă ajuți?

Entuziasmul ei copilăresc era aproape contagios.

— Da, bine, aprobă el. Pare distractiv.

— Lasă-mă să fug la magazin să iau ce-mi trebuie. Mă întorc în câteva minute.

— Nu ar fi mai simplu doar să cumperi nişte înghețată?

Ochii ei luciră de plăcere.

— Dar nu e acelaşi lucru! Vei vedea. Mă întorc în câteva minute, bine?

Zis şi făcut. Thibault avu timp doar să facă ordine în birou şi să verifice câinii o ultimă dată înainte de a o auzi întorcându-se pe alee. O întâmpină în momentul în care cobora din maşină.

— Te superi dacă aduci punga de gheață spartă? întrebă ea. E pe scaunul din spate.

El o urmă în bucătărie cu punga de gheață, iar ea făcu semn către frigider în timp ce punea o cutie de frişcă lichidă pe dulap.

— Îmi aduci aparatul de făcut înghețată? Este în cămară. Raftul de sus, în stânga.

Thibault ieşi din cămară cu un aparat de făcut înghețată manual, care părea să aibă cel puțin cincizeci de ani.

— Ăsta e?

— Da, ăla e.

— Mai funcționează? se întrebă el cu voce tare.

— Perfect. Uimitor, nu-i aşa? Nana l-a primit ca dar de nuntă, dar noi încă îl folosim. Face înghețată delicioasă.

Puse aparatul pe dulap şi rămase lângă ea.

— Ce pot să fac?

— Dacă vrei tu să ții, fac eu amestecul.

— Sigur că da, spuse el.

Ea scoase un mixer electric şi un bol, apoi o cană de măsurat. Din dulapul de mirodenii alese zahăr, făină şi

esență de vanilie. Adăugă trei căni de zahăr şi una de fainã în bol şi amestecă manual, după care puse bolul sub mixer. Mai sparse trei ouă, puse frişca lichidă şi trei linguriţe de esenţă de vanilie, înainte de a da drumul mixerului. La final, stropi cu puţin lapte şi turnă totul într-un recipient, pe care îl fixă în aparatul de făcut îngheţată şi îl împrejmui cu gheaţă pisată şi sare grunjoasă.

— Sunt gata, anunţă ea, întinzându-i-l. Ea luă restul de gheaţă şi sarea. Hai în verandă. Trebuie să o faci pe verandă, altfel nu iese la fel.

— Ah, spuse Thibault.

Se aşeză lângă el pe trepte, oarecum mai aproape decât ziua precedentă. Îndesând recipientul între picioare, Thibault începu să rotească manivela, surprins de cât de uşor se mişca.

— Mulţumesc că faci asta, zise ea. Chiar am nevoie de o îngheţată. A fost una din zilele acelea.

— Da?

Ea se întoarse către Thibault cu un zâmbet şiret pe buze.

— Te pricepi foarte bine la asta.

— La ce?

— La a spune „Da?” când cineva face un comentariu. E de-ajuns cât să facă omul să vorbească în continuare, iar tu nu pari prea personal sau indiscret.

— Da?

Ea chicoti.

— Da, repetă ea. Dar majoritatea oamenilor ar spune ceva de genul „Ce s-a întâmplat?” sau „De ce?”

— În regulă. Ce s-a întâmplat? De ce a fost una din acele zile?

Ea pufni cu dezgust.

— Of, este vorba doar despre faptul că Ben era foarte morocănos azi-dimineaţă când îşi făcea bagajul şi am ajuns să urlu la el pentru că dura prea mult. De regulă, tatălui său nu îi place când întârzie, dar astăzi? Ei bine, astăzi era ca şi cum uitase că vine Ben. Cred că am bătut la uşă două

minute înainte ca el să o deschidă într-un final şi mi-am dat seama că abia se dăduse jos din pat. Dacă ştiam că doarme până târziu, nu l-aş mai fi zorit atâta pe Ben. Încă mă simt vinovată pentru asta. Şi, bineînțeles, când ieşeam din parcare, l-am văzut deja ducând gunoiul pe care leneşul de taică-său nu se obosise să îl scoată. Apoi, bineînțeles, mi-am petrecut toată ziua făcând curat, ceea ce nu a fost atât de rău, în primele două ore. Dar, până la urmă, chiar aveam nevoie de înghețată.

— Nu pare să fi fost o sâmbătă relaxantă.

— Nu a fost, spuse ea, printre dinți, iar el îşi dădu seama că ea încerca să se hotărască dacă să vorbească mai departe. Era mai mult, altceva o deranja. Beth trase adânc aer în piept şi oftă. E ziua fratelui meu astăzi, adăugă ea, cu un vag tremur în voce. Acolo m-am dus, după ce l-am lăsat pe Ben. Am dus flori la cimitir.

Thibault simți cum i se pune un nod în gât, amintindu-şi fotografia de deasupra şemineului. Deşi bănuia că fratele ei fusese ucis, era prima dată când Nana sau Elizabeth confirma asta. Înțelese imediat de ce ea nu voia să fie singură în seara asta.

— Îmi pare rău, spuse el, vorbind serios.

— Şi mie, zise ea. Ți-ar fi plăcut. Toată lumea îl plăcea.

— Sunt sigur.

Ea îşi răsuci mâinile în poală.

— Nana a uitat. Bineînțeles, şi-a adus aminte în după-amiaza asta şi a sunat să îmi spună cât de rău îi părea că nu poate fi aici. Practic, plângea, dar i-am spus că este în regulă. Că nu era mare lucru.

— Este mare lucru. Era fratele tău şi îți lipseşte.

Un zâmbet trist apăru pe fața ei, apoi dispăru.

— Îmi aminteşti de el, spuse ea, cu voce joasă. Nu atât ca apariție, cât ca fel de a fi. Am observat asta prima dată când ai intrat în birou, să aplici pentru slujbă. E ca şi cum ați fost făcuți din acelaşi aluat. Cred că e o chestie a puşcaşilor marini, nu-i aşa?

— Poate, răspunse el. Am cunoscut toate tipurile.

— Sunt sigură.

Se opri, trăgându-şi genunchii la piept şi înfăşurându-şi brațele în jurul lor.

— Ți-a plăcut? Să fi în Marină?

— Câteodată.

— Dar nu tot timpul?

— Nu.

— Lui Drake îi plăcea foarte mult. Îi plăcea totul în Marină, de fapt.

Deşi părea hipnotizată de mişcarea manivelei, Thibault îşi dădea seama că era pierdută în amintiri.

— Îmi amintesc când a început invazia. Cu Camp Lejeune la mai puțin de o oră depărtare, a fost tevatură mare. Mi-a fost frică pentru el, mai ales când am auzit zvonuri despre arme chimice şi atacuri sinucigaşe, dar vrei să ştii de ce îşi făcea el griji? Înainte de invazie, vreau să spun?

— De ce?

— O fotografie. O idioată de fotografie veche. Îți vine să crezi?

Cuvintele neaşteptate făcură inima lui Thibault să îi bubuie dintr-odată în piept, dar se forță să pară calm.

— Îmi făcuse o poză când venise la târg anul acela, spuse ea, continuând. Era ultimul weekend pe care l-am petrecut împreună înainte ca el să se înroleze şi, după ce am făcut drumurile obişnuite, ne-am despărțit de grup ca să fim singuri. Îmi amintesc că am stat cu el lângă un pin gigantic şi am vorbit ore întregi, în timp ce priveam roata mare. Era una dintre acelea mari, toată luminată, şi-i auzeam pe copii cum chiuie şi țipă în timp ce roata se învârtea, şi se învârtea, sub un cer perfect de vară. Am vorbit despre mama şi tata şi ne întrebam cum ar fi fost ei atunci, dacă ar fi avut păr grizonant şi dacă am fi rămas în Hampton sau ne-am fi mutat. Şi îmi amintesc cum priveam cerul. Dintr-odată, a trecut o stea căzătoare şi nu mă puteam gândi decât că ne puteau auzi cumva.

Se opri, pierdută în amintiri, înainte de a continua:

— A laminat fotografia şi a păstrat-o cu el în timpul antrenamentului de bază. După ce ajunsese în Irak, îmi scrisese un e-mail şi îmi spusese că o pierduse. Mă întreba dacă mai pot să îi trimit una. Mi se părea o nebunie, dar eu nu eram acolo şi nu ştiam prin ce trece, aşa că am spus că o să-i trimit alta. Dar nu am apucat să o fac imediat. Nu mă întreba de ce. Era ca şi cum aveam un fel de blocaj mental în legătură cu trimiterea pozei. Adică, puneam filmul în geantă, dar, de fiecare dată când treceam pe lângă studioul foto, uitam să o developez. Şi, peste noapte, a început invazia. Am ajuns, într-un final să o trimit, dar scrisoarea s-a întors nedeschisă. Drake murise în prima săptămână după invazie.

Ea îl privea fix, peste genunchi.

— Cinci zile. Atât a rezistat. Şi eu nu i-am trimis singurul lucru pe care îl voia de la mine. Ştii cum mă face să mă simt?

Thibault simțea că i se face rău.

— Nu ştiu ce să spun.

— Nu e nimic de spus, zise ea. Este doar unul dintre acele lucruri teribil, imposibil de triste. Şi acum... azi, mă gândeam că dispare, pur şi simplu. Nana nu şi-a amintit, Ben nu şi-a amintit. Cel puțin pe Ben pot să-l înțeleg. Nu avea nici cinci ani când Drake a fost ucis şi ştii cum sunt amintirile de la vârsta aia. Doar câteva rămân. Dar Drake era atât de bun cu el, pentru că el chiar se simțea bine cu Ben, spuse ea, ridicând din umeri. Cam la fel ca tine.

Thibault îşi dori să nu fi spus asta. Nu avea ce căuta aici...

— Nu am vrut să te angajez, continuă ea, fără să aibă habar de cât de tulburat era Thibault. Ştiai asta?

— Da.

— Dar nu pentru că ai venit pe jos din Colorado. Asta era doar un aspect, ci în principal pentru că ai fost în Marină.

El dădu din cap şi ea se întinse spre aparatul de făcut înghețată.

— Probabil are nevoie de mai multă gheață, spuse ea. Deschise capacul, mai adăugă gheață, după care i-l întinse

înapoi. De ce eşti aici? întrebă ea într-un final.

Deşi ştia ce voia ea să spună, se prefăcu a nu avea habar.

— Pentru că m-ai rugat tu să rămân.

— Vreau să spun, de ce eşti aici, în Hampton? Şi vreau adevărul de data asta.

El căută explicația corectă.

— Pare un loc frumos şi, până acum, aşa a fost.

Îşi dădea seama din expresia ei că se aştepta la mai mult. Când el nu mai adăugă nimic, se încruntă.

— Are legătură cu timpul petrecut în Irak, nu-i aşa?

Tăcerea îl dădu de gol.

— Cât timp ai stat acolo? întrebă ea.

El se mişcă pe scaun. Nu voia să vorbească despre asta, dar nu avea de ales.

— Care dintre drumuri?

— De câte ori ai mers?

— De trei ori.

— Ai văzut multe scene de luptă?

— Da.

— Dar ai reuşit să scapi?

— Da.

Buzele ei se strânseră, ca şi cum era pe punctul de a izbucni în lacrimi.

— De ce tu, şi fratele meu, nu?

Întoarse manivela de patru ori înainte de a răspunde cu ceea ce ştia că este o minciună.

— Nu ştiu.

Când Elizabeth se ridică să aducă boluri şi linguri pentru înghețată, Thibault abia rezistă imboldului de a-l chema pe Zeus şi a pleca pur şi simplu, chiar atunci, pentru a se întoarce acasă, în Colorado.

Nu se putea abține să nu se gândească la fotografia din buzunarul lui, fotografia pe care o pierduse Drake. Thibault o găsise, Drake murise, iar acum el era aici, în casa în care crescuse Drake, petrecând timp cu sora pe care acesta o lăsase în urmă.

La suprafață, totul părea foarte puțin probabil. Încercând să lupte cu uscăciunea care îi cuprinsese dintr-odată gâtul, se concentră pe acele lucruri despre care ştia că sunt adevărate. Fotografia era doar atât: o poză cu Elizabeth făcută de fratele ei. Nu există talismane norocoase. Thibault supraviețuise misiunilor în Irak, dar la fel făcuse majoritatea soldaților trimişi acolo. Şi majoritatea colegilor săi de pluton, inclusiv Victor. Dar unii muriseră, printre care şi Drake, şi deşi era tragic, nu avea nimic de-a face cu fotografia. Aşa era războiul. Iar el, el era aici pentru că luase decizia să o caute pe femeia din fotografie. Nu avea nimic de-a face cu destinul sau cu magia.

Dar el o căutase din cauza lui Victor…

Clipi de câteva ori şi îşi aminti că nu crezuse nimic din ce îi spusese Victor.

Lucrurile în care credea Victor erau numai superstiții. Nu avea cum să fie adevărat. Cel puțin, nu în totalitate.

Zeus păru să simtă cât era de neliniştit şi îşi ridică ochii spre el. Cu urechile ciulite, scânci uşor şi urcă scările, apoi linse mâna lui Thibault. El îi mângâie botul şi câinele începu să-l lingă pe față.

— Ce fac aici? şopti Thibault. De ce am venit?

În timp ce aştepta un răspuns care nu urma să vină niciodată, auzi uşa de plasă închizându-se în spatele lui.

— Vorbeşti singur sau cu câinele tău? întrebă Elizabeth.

— Ambele, spuse el.

Se aşeză lângă el şi îi întinse o linguriță.

— Ce spuneai?

— Nimic important, zise el.

Îi făcu semn lui Zeus să se întindă, iar câinele se înghesui pe o treaptă, într-o tentativă de a rămâne aproape de amândoi.

Elizabeth deschise aparatul şi puse înghețată în fiecare bol.

— Sper să îți placă, spuse ea, întinzându-i bolul.

Ea băgă apoi lingura înăuntru şi gustă, înainte de a se

întoarce spre el, cu o expresie sinceră pe față.

— Vreau să îmi cer scuze, spuse ea.

— Pentru ce?

— Pentru ce am spus înainte… Când te-am întrebat de ce tu ai scăpat şi fratele meu nu.

— Este o întrebare corectă.

El dădu din cap, simțindu-se stingherit sub privirea ei insistentă.

— Nu, nu este, zise ea. Şi a fost greşit să te întreb. Aşa că îmi pare rău.

— Este în regulă, spuse el.

Beth mai luă o lingură, ezitând înainte de a continua:

— Îți aminteşti când ți-am spus că nu voiam să te angajez pentru că fuseseşi în Marină?

El dădu din cap.

— Nu este din motivul la care probabil că te gândeşti. Nu este pentru că îmi aminteşti de Drake. Este din cauza felului în care a murit Drake. Bătu cu lingurița de marginea bolului. Drake a fost ucis de gloanțe americane.

Thibault îşi întoarse privirea când ea începu să vorbească din nou:

— Bineînțeles, nu am ştiut asta de la început. Ne-au dus mult timp cu zăhărelul. „Investigația continuă" sau „Verificăm toate detaliile problemei", lucruri de genul ăsta. A durat luni întregi să aflăm cum a murit şi nici măcar atunci nu am aflat cu adevărat cine este responsabil.

Se chinui să găsească vorbele potrivite.

— Pur şi simplu… nu părea corect, ştii? Adică, ştiu că a fost un accident, ştiu că oricine ar fi făcut-o nu a vrut să îl omoare, dar, dacă aşa ceva s-ar întâmpla aici, în Statele Unite, cineva ar fi acuzat de omor. Dar, pentru că s-a întâmplat în Irak, nimeni nu vrea ca adevărul să iasă la suprafață. Şi nu va ieşi niciodată.

— De ce îmi spui toate astea? întrebă încet Thibault.

— Pentru că, spuse ea, acesta este adevăratul motiv pentru care nu voiam să te angajez. După ce am aflat ce s-a

întâmplat, aveam impresia că de fiecare dată când vedeam un puşcaş marin mă voi întreba: „Oare el a fost cel care l-a ucis pe Drake? Sau acoperă pe cineva care a făcut-o?" Ştiu că nu a fost corect, ştiu că a fost greşit, dar nu m-am putut abține. Şi, după o vreme, furia pe care am simțit-o a devenit pur şi simplu parte din mine, ca şi cum era singura metodă pe care o găsiserăm să combat durerea. Nu îmi plăcea cine deveniserăm, dar eram blocată în acest cerc vicios de întrebări şi vinovăție. Apoi, din senin, ai apărut tu în birou şi ai cerut de lucru. Iar Nana, chiar dacă ştia exact ce simțeam – sau poate tocmai din cauza asta – a decis să te angajeze.

Puse bolul deoparte.

— De asta nu am avut multe să îți spun în primele două săptămâni. Nu ştiam ce aş putea zice. M-am gândit că nu trebuia să spun nimic, din moment ce mai mult ca sigur plecai peste câteva zile, ca toți alții. Dar nu ai plecat. În schimb, munceşti mult şi stai până târziu, te porți minunat cu Nana şi cu fiul meu... şi, dintr-odată, nu mai eşti un puşcaş marin, eşti un bărbat. Se opri ca şi cum ar fi fost pierdută în gânduri, apoi îl împinse cu genunchiul. Şi nu doar atât, dar eşti un bărbat care permite femeilor emotive să abereze, fără a le spune să se oprească.

El o împinse înapoi cu genunchiul pentru a o asigura că era în regulă.

— E ziua lui Drake.

— Da, este, spuse ea, ridicând bolul. Pentru fratele meu mai mic, Drake! spuse ea.

Thibault ciocni bolul de al ei.

— Pentru Drake! rosti şi el, ca un ecou.

Zeus scânci şi îi privi insistent. În ciuda tensiunii, ea se întinse şi îl ciufuli.

— Tu nu ai nevoie de toast. Ăsta este momentul lui Drake.

El îşi înclină capul nedumerit, iar ea râse.

— Bla, bla, bla. Nu înțelege un cuvânt din ce îi spun.

— Adevărat, dar şi-a dat seama că eşti supărată. De asta a rămas aproape.

— E chiar uimitor. Nu cred că am văzut vreodată un câine atât de intuitiv şi de bine dresat. Şi Nana a spus acelaşi lucru şi, crede-mă, asta înseamnă mult.

— Mulțumesc, zise el. Gene bune.

— Bine, spuse ea. E rândul tău să vorbeşti. Ştii cam tot ce e de ştiut despre mine.

— Ce vrei să ştii?

Ea ridică bolul şi mai luă puțină înghețată în linguriță înainte de a întreba:

— Ai fost vreodată îndrăgostit?

Când el ridică sprâncenele uimit de nonşalanța cu care rostise cuvintele, ea îi făcu semn să treacă peste.

— Nici sa nu te gândeşti că sunt prea indiscretă. Nu după tot ce ți-am spus. Scuipă tot.

— O dată, recunoscu el.

— Recent?

— Nu. Cu ani în urmă. Când eram în facultate.

— Cum era ea?

El păru să caute cuvântul potrivit.

— Normală, spuse el.

Ea nu zise nimic, dar expresia ei îl anunța că voia mai mult.

— Bine, continuă el. Era feministă şi îi plăceau sandalele Birkenstocks şi fustele țărăneşti. Ura fardurile. Scria editoriale pentru ziarul studențesc şi susținea cauzele oricărui grup social din lume, cu excepția bărbaților albi şi a bogaților. A, şi era vegetariană.

Ea îl analiză temeinic.

— Nu ştiu de ce, dar nu te văd cu o astfel de persoană.

— Nici eu nu mă vedeam. Şi nici ea. Nu pe termen lung, oricum. Dar o vreme, a fost surprinzător de uşor de trecut peste diferențele evidente. Şi aşa am făcut.

— Cât a durat?

— Puțin mai mult de un an.

— Mai vorbeşti cu ea?

El scutură din cap.

— Niciodată.

— Şi asta e?

— În afară de câteva iubiri fulgerătoare de liceu, asta e. Dar ține cont că în ultimii cinci ani nu prea am avut timp de relații.

— Da, presupun că nu.

Zeus se ridică şi privi fix aleea, cu urechile ciulite. În alertă. Dură un moment, dar Thibault auzi sunetul vag al unui motor, în depărtare, o lumină puternică pătrunse printre copaci, începând să se îngusteze. Cineva parca o maşină. Elizabeth se încruntă confuză până când o berlină luă colțul şi se îndreptă spre casă. Chiar dacă luminile de pe verandă nu ajungeau pe alee, Thibault recunoscu maşina şi îşi îndreptă spatele. Era ori şeriful, ori unul din subordonații lui.

Elizabeth recunoscu, de asemenea, maşina.

— Asta nu e de bine, spuse ea.

— Ce crezi că vor?

Se ridică în picioare.

— Nu sunt ei, e un el. Fostul meu soț. Porni în jos pe scări şi îi făcu semn. Rămâi aici. Mă ocup eu de asta.

Thibault îi făcu semn lui Zeus să stea în timp ce maşina oprea lângă a lui Beth, în capătul îndepărtat al casei. Prin tufe, văzu cum uşa din dreapta se deschide şi Ben coboară, târându-şi rucsacul. Porni către mama lui, cu capul plecat. Când se deschise şi uşa şoferului, ajutorul de şerif Keith Clayton coborî.

Zeus mârâi înfundat, alert şi pregătit, aşteptând comanda lui Thibault să atace. Elizabeth îl privi surprinsă pe Zeus, până când Ben păşi în lumină. Thibault observă că puştiului îi lipseau ochelarii şi văzu vânătăile albastre şi negre din jurul ochiului lui în acelaşi timp cu Elizabeth.

— Ce s-a întâmplat? strigă ea, grăbindu-se către fiul ei.

Se aşează în genunchi ca să vadă mai bine.

— Ce ai făcut?

— Nu e nimic, răspunse Clayton, apropiindu-se de ei. E

doar o vânătaie.

Ben se întoarse cu spatele, nevrând ca ea să vadă.

— Dar ochelarii? spuse Elizabeth, încercând în continuare să înțeleagă. L-ai lovit?

— Nu, nu l-am lovit. Iisuse! Nu l-aş lovi. Cine crezi că sunt?

Elizabeth părea să nu îl audă şi se concentră pe fiul ei.

— Eşti în regulă? Of, arată rău! Ce s-a întâmplat, scumpule? Ți s-au rupt ochelarii?

Ea ştia că nu va spune nimic până când Clayton nu pleca. Îi ridică bărbia şi văzu că vasele de sânge din ochi i se spărseseră, înroşindu-i-l.

— Cât de puternic ai aruncat? întrebă ea, oripilată.

— Nu foarte tare. E doar o vânătaie. Ochiul este în regulă şi am reuşit să lipim ochelarii.

— E mai mult decât o vânătaie! spuse Elizabeth, cu vocea ridicată, abia controlându-se.

— Nu te mai purta ca şi cum ar fi vina mea! lătră Clayton.

— Este vina ta!

— El este cel care a ratat-o! Jucam doar pase cu mingea. A fost un accident, pentru numele lui Dumnezeu! Nu-i aşa, Ben? Ne distram, nu-i aşa?

Ben se uita fix în pământ.

— Da, mormăi el.

— Spune-i ce s-a întâmplat Spune-i că nu a fost vina mea. Hai!

Puştiul se mută de pe un picior pe altul.

— Jucam pase cu mingea. Am ratat mingea şi m-a lovit în ochi. El ridică ochelarii, lipiți grosolan pe margine şi deasupra nasului cu bandă adezivă. Tata mi-a reparat ochelarii.

Clayton ridică palmele.

— Vezi? Nu e mare lucru. Se întâmplă tot timpul. Face parte din joc.

— Când s-a întâmplat asta? întrebă Elizabeth.

— Cu câteva ore în urmă.

— Şi nu m-ai sunat?

— Nu. L-am dus la Urgență.

— La Urgență?

— Unde altundeva trebuia să-l duc? Ştiam că nu îl pot aduce aici înainte să îi fac un control, aşa că asta am făcut. Am procedat ca orice părinte responsabil, la fel cum ai făcut şi tu când a căzut din leagăn şi şi-a rupt brațul. Şi, dacă îți aminteşti, eu nu am urlat nebuneşte la tine, aşa cum nu țip la tine când îl laşi să se joace în căsuța din copac. Chestia aia e o capcană a morții.

Ea părea prea şocată ca să poată vorbi, iar el dădu din cap dezgustat.

— Oricum, voia să vină acasă.

— Bine, spuse ea, încă luptându-se cu cuvintele. Îşi încleştă maxilarul. Îl alungă dintr-un gest pe Clayton. Cum o fi. Du-te. Am eu grijă de el de-acum.

Cu brațul pe după Ben, dădu să-l conducă şi, în acel moment, Clayton îl văzu pe Thibault pe verandă, privindu-l. Făcu ochii mari înainte de a se încrunta furios. Porni către verandă.

— Ce cauți aici? întrebă el.

Thibault se uita la el, fără să se mişte. Mârâitul lui Zeus deveni mai amenințător.

— Ce caută el aici, Beth?

— Pleacă, Keith! vorbim despre asta mâine.

Ea se întoarse cu spatele.

— Nu pleca de lângă mine, scuipă el, întinzându-se să o apuce de braț. Îți pun doar o întrebare.

În acel moment, Zeus sări, iar picioarele din spate începură să-i tremure. Pentru prima dată, Clayton păru să observe câinele, care îşi arăta colții şi avea blana zburlită pe spate.

— Dacă aş fi în locul tău, i-aş da drumul, spuse Thibault. Vocea lui era uniformă şi calmă, mai mult ca o sugestie decât ca un ordin. Chiar acum.

Privind câinele, Clayton îi dădu drumul imediat. În timp ce

Elizabeth şi Ben se grăbeau către verandă, Keith îşi îndreptă privirea către Thibault. Zeus înaintă puțin, continuând să mârâie.

— Cred că e mai bine să pleci, spuse Thibault, cu vocea joasă.

Clayton se gândi un moment, apoi se întoarse şi o luă înapoi.

Thibault îl auzi înjurând printre dinți, în timp ce se îndrepta către maşină, apoi ascultă portiera deschizându-se şi închizându-se după el.

Se întinse pentru a-l mângâia pe Zeus.

— Bun băiat, şopti el.

Clayton dădu cu spatele, făcu o întoarcere în trei mişcări stângace, după care plecă, împrăştiind pietriş. Farurile lui dispărură din vedere şi abia atunci blana de pe spatele lui Zeus îşi reveni la normal. Începu să dea din coadă la vederea lui Ben.

— Bună, Zeus! spuse Ben.

Zeus îl privi pe Thibault pentru a cere voie.

— E în regulă, spuse Thibault, lăsându-l liber.

Zeus alergă spre Ben ca şi cum ar fi spus: „Mă bucur atât de mult că eşti acasă!" Încercă să îl lingă, iar Ben începu să-l mângâie.

— Ți-a fost dor de mine, nu-i aşa? spuse Ben, mulțumit. Şi mie mi-a fost dor de tine…

— Vino aici, scumpule, îl rugă Elizabeth, împingându-l din nou. Hai să mergem înăuntru să punem nişte gheață pe ochi. Şi vreau să te văd la lumină.

În timp ce ei deschideau uşa de plasă, Thibault se ridică în picioare.

— Hei, Thibault! spuse Ben, făcând cu mâna.

— Bună, Ben!

— Pot să mă joc cu Zeus mâine?

— Dacă este de acord mama ta, eu n-am nimic împotrivă.

Thibault o privi pe Elizabeth şi îşi dădu seama că voia să fie singură cu fiul ei.

— Ar trebui să plec, zise el, ridicându-se în picioare. Se face târziu, iar eu trebuie să mă trezesc devreme.

— Mulțumesc, spuse ea. Apreciez asta. Şi îmi pare rău pentru tot.

— Nu are de ce să-ți pară rău.

El coborî pe alee, apoi se întoarse către casă. Reuşea să desluşească mişcări în spatele draperiilor din living.

Privind umbrele celor două siluete din fereastră, simți pentru prima dată că înțelegea motivul pentru care venise.

CAPITOLUL 14

CLAYTON

Dintre toate locurile din lume, trebuia să-l găsească pe acel tip acasă la Beth. Care erau şansele? Destul de mici, cu siguranță.

Îl ura. Nu, uită asta. Voia să îl distrugă. Nu doar din cauză că-i furase aparatul foto şi îi tăiase cauciucurile, deşi pentru asta ar fi meritat să fie închis într-o celulă cu nişte dependenți de amfetamină. Şi nici pentru că Thigh-bolt îl avea la mână cu cardul aparatului. Era pentru că tipul, acelaşi tip care îşi bătuse joc o dată de el, îl făcuse să arate ca o meduză tremurândă în fața lui Beth.

„Dacă aş fi în locul tău, i-aş da drumul" – era destul de rău. Dar după asta? Oh, atunci greşise serios. „Chiar acum"... „Cred că ar fi mai bine dacă ai pleca"... Toate spuse pe acea voce serioasă, liniştită şi pe tonul de nu-mă-supăra, ton pe care şi Clayton îl folosea cu criminalii. Şi el chiar aşa reacționase, se retrăsese ca un câine vagabond cu coada între picioare, ceea ce înrăutățea toată situația.

În mod normal, nu ar fi acceptat o asemenea atitudine nici măcar pentru o secundă, chiar şi cu Beth şi Ben de față. Nimeni nu îi dădea lui ordine şi ar fi putut să-i arate tipului că făcuse cea mai mare greşeală a vieții sale. Dar nu putuse! Asta era. Nu cu animalul prin preajmă, care se uita la pantalonii lui ca şi cum vedea un aperitiv la bufetul de duminică. În întuneric, javra aia arăta ca un lup turbat şi nu putea decât să îşi amintească poveştile pe care i le spusese Kenny Moore despre Panther.

Dar ce dracu' căuta el cu Beth, oricum? Cum se întâmplase asta? Era ca un fel de plan cosmic diabolic

destinat să îi ruineze ceea ce fusese o zi destul de proastă – care începuse cu morocănosul de Ben care apăruse la prânz şi începuse să se plângă de la bun început că trebuia să scoată gunoiul.

Era un tip răbdător, dar se săturase de atitudinea puştiului. Se săturase cu adevărat, de aceea nu se oprise doar la gunoi. Îl pusese să curețe şi bucătăria, şi băile, gândindu-se că îi va arăta cum trebuie să se poarte şi cât contează să ai o atitudine aproape decentă. Puterea gândirii pozitive şi toate astea. Şi, în plus, toată lumea ştie că, dacă mamele răsfață, tații ar trebui să îi învețe pe copii că nimic în viață nu este gratis, nu-i aşa? Iar puştiul se descurca de minune cu menajul, ca întotdeauna, aşa că, pentru Clayton, toată povestea era încheiată. Era momentul pentru o pauză, aşa că îl scosese pe Ben afară să joace pase cu mingea. Ce puşti nu şi-ar dori să joace pase cu tatăl lui într-o după-amiază frumoasă de sâmbătă?

Ben.

„Sunt obosit. Mi-e foarte cald, tată. Chiar trebuie?" Un şir de comentarii stupide, până când au ajuns într-un final afară unde copilul se închide complet în el şi nu mai spune nimic. Mai rău, indiferent de câte ori i-ar fi spus Clayton să se uite după blestemata de minge, puştiul o tot rata. Pentru că nici măcar nu încerca. O făcea intenționat, fără îndoială.

Dar voia să alerge după minge după ce o rata? Bineînțeles că nu. Nu puştiul lui. Era prea ocupat să se plângă şi să joace ca un orb.

Până la urmă, îl enervase. El încerca să se distreze cu fiul lui, dar acesta i se împotrivea şi, ei bine, da, poate că aruncase mingea puțin cam tare ultima dată. Dar ce a urmat nu a fost vina lui. Dacă puştiul ar fi fost atent, mingea nu i-ar fi ricoşat din mănuşă şi Ben nu ar fi sfârşit prin a urla ca un bebeluş, de parcă murea sau cam aşa ceva. Ca şi cum era primul copil din istoria lumii care se alesese cu o vânătaie jucându-se cu mingea.

Dar toate astea erau irelevante. Puştiul se rănise. Nu era

ceva serios, iar vânătăile vor dispărea în două săptămâni. Într-un an, Ben ori va uita complet, ori se va lăuda în fața prietenilor că a făcut o vânătaie jucând baseball.

Beth, pe de altă parte, nu va uita niciodată. Va ține supărarea în ea multă vreme, chiar dacă fusese mai mult vina lui Ben decât a lui. Nu înțelegea adevărul simplu că băieții își aminteau rănile sportive cu mândrie.

Știa că Beth va reacționa exagerat în seara asta, dar nu o învinovățea neapărat. Așa sunt mamele, iar Clayton era pregătit. Credea că se descurcase destul de bine, până la final, când îl văzuse pe tipul cu câinele stând pe verandă ca şi cum era proprietarul casei. Logan Thigh-bolt.

Își amintise numele imediat, bineînțeles. Îl căutase câteva zile, fără noroc, şi, în mare, uitase, gândindu-se că tipul plecase din oraş. Nu avea cum să nu fi văzut nimeni un bărbat cu câinele după el, nu-i aşa? Motiv pentru care renunțase să mai întrebe lumea dacă îl văzuse. Stupid.

Dar ce era de făcut acum? Ce va face el în legătură cu această… nouă turnură a evenimentelor?

Se va ocupa de Logan Thigh-bolt – de asta era sigur dar nu voia să mai fie prins pe picior greşit. Ceea ce însemna că, înainte de a face ceva, avea nevoie de informații. Unde locuia tipul, unde lucra, unde îi plăcea să își petreacă timpul. Unde îl putea găsi singur.

Era mai complicat decât părea, mai ales că era şi câinele. Avea sentimentul ciudat că el şi Thigh-bolt erau foarte rar, aproape niciodată, separați. Dar se gândise ce să facă şi în legătură cu asta.

Evident, avea nevoie să ştie ce se întâmplă între Beth şi Thigh-bolt Nu auzise să se mai fi văzut cu cineva de la Adam tocilarul. Era greu de crezut că Beth se vedea cu Thigh-bolt, având în vedere că el întotdeauna afla ce făcea Beth. Sincer, nici nu își putea imagina ce ar vedea la cineva ca Thigh-bolt, oricum. Ea făcuse o facultate; ultimul lucru pe care şi-l dorea era un ratat care tocmai apăruse în oraş. Tipul nici măcar nu avea maşină.

Dar Thigh-bolt era cu ea într-o seară de sâmbătă şi asta evident însemna ceva. Undeva, ceva nu avea sens. Se gândi la asta, întrebându-se dacă nu cumva tipul lucra acolo... Oricum ar fi fost, îi va da de cap, iar când o va face, domnul Logan Thigh-bolt va sfârşi prin a detesta ziua când îşi făcuse apariția în oraşul lui Clayton.

CAPITOLUL 15

BETH

Duminica următoare fu cea mai călduroasă zi din acea vară, cu umiditate ridicată şi temperaturi record. Unele lacuri începuseră să sece în Piedmont, cetăţenii din Raleigh îşi raţionalizau apa, iar în partea estică a statului, holdele începeau să se usuce sub arşiţa nesfârşită. Pe parcursul ultimelor trei săptămâni, pădurea devenise o cutie de chibrituri, aşteptând să fie aprinsă de o ţigară aruncată aiurea sau de un fulger, ambele scenarii părând inevitabile. Singura întrebare era când şi unde exact va începe incendiul.

Când nu erau în cuştile lor, câinii se simţeau mizerabil. Chiar şi Logan simţea efectele căldurii. Scurtă sesiunile de dresaj cu cinci minute fiecare, iar când plimba câinii, destinaţia lui era mereu pârâul, unde aceştia puteau intra în apă să se răcorească. Zeus intrase şi ieşise din pârâu de nenumărate ori şi, deşi Ben încercase să-l provoace la un joc cu aruncatul bâtului de îndată ce se întoarse de la biserică, Zeus fu doar pe jumătate interesat. În schimb, puştiul instală un ventilator pe veranda din faţă, îndreptând briza către Zeus, şi se aşeză lângă câine pentru a citi *Cine l-a ucis pe Roger Ackroyd,* una dintre puţinele cărţi de Agatha Christie pe care nu o terminase. Făcu o scurtă pauză pentru a-l vizita pe Logan, înainte de a-şi continua lectura.

Era genul de după-amiază tihnită de duminică de care Beth se bucura de obicei, doar că de fiecare dată când vedea vânătaia de pe faţa lui Ben şi ochelarii lui reparaţi grosolan se înfuria gândindu-se la ce făcuse Keith. Ea va trebui să se ducă la optician luni pentru a repara ochelarii. În ciuda spuselor sale, Clayton aruncase mingea mult prea puternic,

iar ea se întreba ce fel de tată i-ar face asta unui copil de 10 ani.

Oameni precum Keith Clayton, evident.

Una era că făcuse greşeala să se mărite cu el, dar cu totul altceva era să se confrunte cu această greşeală pentru tot restul vieții. Relația dintre Ben şi tatăl lui părea să se înrăutățească, nu să se îmbunătățească. Desigur, copilul avea nevoie de un model masculin în viață şi Keith era tatăl lui, dar…

Îşi scutură capul. O parte din ea voia doar să îl ia pe Ben şi să se mute de acolo. Să se stabilească într-o altă parte a țării şi să o ia de la capăt. Era uşor să îşi imagineze că, dacă avea pur şi simplu curaj să o facă, problemele ei ar dispărea. Dar, în realitate, lucrurile nu stăteau aşa. Avea curaj; celelalte elemente făceau scenariul imposibil. Chiar dacă Nana ar fi fost îndeajuns de sănătoasă să se descurce cu toate singură – şi nu era Keith ar fi găsit-o, indiferent unde s-ar fi dus. Bunicul lui va insista, iar tribunalele, inclusiv judecătorul Clayton, vor interveni. Cel mai probabil, în absența ei, Keith ar primi custodie completă. Unchiul lui Keith se va ocupa; asta fusese amenințarea sugerată de la divorț încoace, o amenințare pe care trebuia să o ia în serios având în vedere regiunea în care locuia. Poate că ar fi avut o şansă la apel, dar cât ar dura asta? Douăsprezece luni? Optsprezece luni? Nu avea de gând să rişte să îl piardă pe Ben. Şi ultimul lucru pe care îl voia era ca fiul ei să petreacă mai mult timp cu Keith.

Adevărul era că Clayton nu dorea custodia completă şi, de-a lungul anilor, stabiliseră o soluție tacită: Keith avea să stea cu Ben cât de rar posibil, dar îndeajuns cât să-l mulțumească pe bătrân.

Nu era corect fața de niciunul dintre ei să-l folosească pe copil ca pe un pion, dar ce altceva putea face ea? Nu voia să rişte să îl piardă. Keith ar fi făcut orice ca să nu îşi piardă venitul, iar bunicul lui îl voia pe Ben aproape.

Oamenilor le place să îşi imagineze că sunt liberi să îşi

construiască propria viață, dar Beth aflase că alegerea era câteodată iluzorie. Cel puțin în Hampton, oricum, unde familia Clayton conducea totul. Bătrânul era întotdeauna politicos când se întâlneau cu el la biserică şi, deşi voia să cumpere pământul Nanei de ani de zile, nu le făcuse viața dificilă. Până acum. Dar într-o lume în alb şi negru, nu exista dubiu că cei din familia Clayton, inclusiv bunicul, erau stăpânii griurilor şi îşi foloseau puterea după bunul plac. Fiecare dintre ei crescuse cu ideea că era cumva special – uns, chiar –, motiv pentru care ea fusese surprinsă când văzuse cât de rapid părăsise Keith casa cu o seară în urmă.

Se bucurase că Logan şi Zeus erau acolo. Logan se adaptase situației perfect, iar ea aprecia faptul că nu rămăsese prin preajmă după aceea. Ştiuse că voia să fie singură cu Ben şi acceptase asta cu uşurința cu care îl trimisese la plimbare pe Keith.

„În toate privințele, Logan era calm şi chibzuit", se gândi ea. Când vorbiseră despre Drake, el nu întorsese discuția către el sau către cum îl făcea să se simtă, nici nu oferise sfaturi. Era unul dintre motivele pentru care avea încredere în el şi sfârşise prin a-i spune atât de multe despre ea. Nu fusese tocmai în apele ei din cauză că era ziua lui Drake, dar în realitate ştia exact ce făcea. Ea fusese cea care îi ceruse să rămână, în primul rând, şi presupunea că undeva în adâncul ei îşi dorise să-i împărtăşească acele lucruri.

— Hei, mamă?

Beth se întoarse către Ben. Ochiul lui arăta încă groaznic, dar ea se prefăcu a nu observa.

— Ce este, puiule?

— Avem saci de gunoi? Şi paie?

— Bineînțeles că avem. De ce?

— Thibault a spus că îmi arată cum să fac un zmeu şi că îl putem ridica atunci când e gata.

— Sună distractiv.

— A spus că obişnuia să facă din astea când era copil şi că zburau minunat.

Ea zâmbi.

— Doar de asta ai nevoie? Saci de gunoi şi paie?

— Am găsit deja un fir de pescuit. Şi bandă adezivă. Erau în garajul bunicului.

Ea îl văzu pe Logan îndreptându-se către ei, din partea opusă a curții. Ben îl observă în acelaşi timp.

— Hei, Thibault? strigă el. Eşti gata să facem zmeul?

— Veneam să te întreb pe tine asta, strigă Logan.

— Aproape. Trebuie să mai iau doar paiele şi sacii de gunoi.

Logan îi făcu semn cu mâna că înțelesese. În timp ce se apropia, Beth îi remarcă umerii largi şi talia subțire. Nu era prima dată când îi observa corpul, dar astăzi părea ca şi cum s-ar fi... holbat. Se întoarse, punând o mână pe umărul lui Ben, simțindu-se dintr-odată ridicolă.

— Sacii de gunoi sunt sub chiuvetă, iar paiele sunt în cămară, lângă prăjiturele. Vrei să le iei tu sau să le iau eu?

— Le iau eu, spuse el. Apoi, către Logan: Mă întorc într-o secundă.

Logan ajunse la trepte exact când Ben dispăru înăuntru.

— Faceți un zmeu? întrebă ea, atât surprinsă, cât şi impresionată.

— A spus că s-a plictisit.

— Chiar ştii cum se face?

— Nu e atât de greu pe cât sună. Vrei să ne ajuți?

— Nu, spuse ea. De aproape, ea observă cum sudoarea făcea ca tricoul să i se lipească de piept şi îşi mută rapid privirea. O să vă las pe voi să faceți asta. Este mai mult un proiect pentru băieți. Dar voi aduce limonadă. Iar după aceea, dacă ți-e foame, eşti bine-venit să rămâi la masă. Nimic pretențios – Ben a avut chef de hotdogi şi macaroane cu brânză.

Logan dădu din cap.

— Mi-ar plăcea.

Ben ieşi pe uşă, cu sacii într-o mână şi paiele în alta. Fața lui, în ciuda vânătăilor şi a ochelarilor strâmbi, era veselă.

— Le-am luat! spuse el. Eşti gata?

Logan continua să îi susțină privirea lui Beth mai mult decât ar fi fost nevoie, iar Beth îşi simți gâtul roşind înainte de a se întoarce. Logan îi zâmbi lui Ben.

— În orice moment.

*

Beth se trezi apoi studiindu-l pe Logan, în timp ce acesta lucra la zmeu alături de Ben. Stăteau la măsuța de picnic de lângă stejarul mare, cu Zeus la picioare, iar vântul aducea ocazional sunetul vocii lor – Logan spunându-i lui Ben ce să facă în continuare şi Ben întrebând dacă ceea ce făcuse era corect. Era clar că le făcea plăcere să lucreze la micul lor proiect; Ben vorbea încontinuu, făcând din când în când o greşeală, pe care Logan o corecta ulterior cu bandă adezivă.

Cât timp trecuse de când nu mai roşise atunci când era privită de vreun bărbat? Se întreba cât din noua sa conştiință de sine avea legătură cu faptul că Nana era plecată. În ultimele două seri, simțise că este pe cont propriu pentru prima dată în viața ei. Până la urmă, se mutase din casa Nanei în a lui Keith, apoi înapoi şi nu mai plecase de atunci. Şi, deşi îi plăcea compania Nanei şi îi plăcea stabilitatea, nu era chiar cum îşi imaginase că va decurge viața sa de adult. Visase o dată să aibă propria casă, dar nu se ivise momentul potrivit. După Keith, avusese nevoie de ajutorul Nanei pentru a-l creşte pe Ben; când puştiul era îndeajuns de mare, fratele şi bunicul ei muriseră, iar Beth avusese nevoie de sprijinul Nanei la fel de mult pe cât avusese Nana de al ei. Şi apoi? Exact când se gândise că era în sfârşit pregătită, să aibă o casă a ei, Nana suferise un atac cerebral şi nu putuse sub nicio formă să o lase singură pe femeia care o crescuse.

Dar în acest moment, avea o imagine neaşteptată a felului cum ar fi arătat viața ei în alte circumstanțe. Acum, când graurii zburau deasupra ei din copac în copac, stătea pe veranda unei case, de altfel goale, urmărind o scenă care o făcea să creadă că totul poate fi bine în lume. Chiar şi de la

depărtare, îl vedea pe Ben concentrându-se în timp ce Logan îi arăta cum să adauge ultimele detalii la zmeu. Din când în când, Logan se apleca în față şi îi arăta ce să facă – prin gesturi răbdătoare şi sigure – dar lăsându-l pe Ben să se distreze cel mai mult. Faptul că el părea să lucreze pur şi simplu la proiect, corectând greşelile lui Ben fără frustrare sau furie, o făcea să se simtă năpădită de un val de afecțiune şi recunoştință pentru el. Încă se mai mira de frumusețea peisajului când îi văzu mutându-se în mijlocul curții. Logan ținea zmeul deasupra capului, iar Ben desfăşura firul de pescuit. Când puştiul începu să alerge, Logan îl urmă, permițând zmeului să prindă vânt înainte de a-i da drumul. Se opri apoi şi privi spre cer, în timp ce zmeul începu să plutească deasupra lor. Iar când Logan bătu din palme văzând cât de fericit era Ben, Beth realiză măruntul adevăr că, uneori, cele mai simple lucruri pot fi extraordinare, doar făcându-le cu cine trebuie.

*

Nana sunase în seara aceea pentru a anunța că voia să vină acasă vinerea următoare. În lipsa ei, Logan cină în fiecare seară împreună cu Beth şi Ben. În majoritatea serilor, Ben era cel care îl implora pe Logan să rămână, dar până miercuri devenise evident pentru Beth că Logan nu era doar bucuros să petreacă timp cu ei, ci de-a dreptul încântat să îl lase pe Ben să facă toate aranjamentele necesare. Poate că, se gândea ea ocazional, Logan era la fel de lipsit de experiență cu intimitatea ca şi ea.

După cină, de obicei făceau la o plimbare. Ben şi Zeus alergau înainte pe poteca ce duce la pârâu, iar ea şi Logan, în urma lor. O dată, s-au dus în oraş ca să admire South River, şi au stat o vreme sub podul care îl traversa. Câteodată vorbeau despre nimicuri – dacă se întâmplase ceva interesant la muncă sau despre progresele pe care le făcea Logan cu reorganizarea dosarelor; alte dăți, părea mulțumit doar să meargă alături de ea, fără să spună prea multe. Deoarece Logan era atât de obişnuit cu tăcerea, se simțea şi ea

surprinzător de relaxată.

Dar se întâmpla ceva între ei, şi ea ştia asta. Se simțea atrasă de el. La şcoală, cu o clasă plină de elevi roind în jurul ei, se trezea uneori întrebându-se ce făcea el în acel moment. Uşor, uşor, admise că abia aştepta să ajungă acasă, pentru că asta însemna că îl va vedea pe el.

Joi seara, se urcară toți în camioneta Nanei şi merseră în oraş să mănânce o pizza. Zeus îi însoțise în spate, cu capul aplecat într-o parte şi urechile în vânt. Pe cât de ciudat părea, Beth avea sentimentul că mergea la o întâlnire, chiar dacă împreună cu un însoțitor de 10 ani.

Luigi's Pizza se afla pe o străduță lăturalnică liniştită din centru, înghesuită între un magazin de antichități şi o firmă de avocatură. Cu podele de cărămidă, mese de picnic şi pereți de lemn, locul avea ceva extrem de familiar, parțial pentru că Luigi nu mai modernizase decorul de când Beth era fetiță. În spatele restaurantului, oferta de jocuri video a lui Luigi data de la începutul anilor '80: Ms. Pac-Man, Millipede şi Asteroizi. Jocurile erau la fel de populare acum pe cât erau şi atunci, probabil datorită lipsei unui centru de jocuri video în oraş.

Beth iubea locul acela. Luigi şi soția sa, Maria, amândoi având peste 60 de ani, nu doar că lucrau şapte zile pe săptămână, dar locuiau în apartamentul de deasupra restaurantului. Fără copii, erau ca nişte părinți pentru majoritatea adolescenților din oraş şi primeau pe oricine cu un fel de prietenie necondiționată care făcea ca localul să fie întotdeauna plin.

În seara aceea, era populat de clienți obişnuiți: familii cu copii, doi bărbați care tocmai îşi terminaseră programul de la biroul de avocatură de alături, câteva cupluri în vârstă şi grupuri de adolescenți. Maria se lumină la față când îi văzu pe Beth şi Ben intrând. Era scundă şi rotundă, cu părul negru şi zâmbetul cald şi sincer. Porni către ei, întinzându-se după meniuri pe drum.

— Bună, Beth. Bună, Ben! În timp ce trecea pe lângă

bucătărie, băgă capul înăuntru pentru un moment. Luigi! Hai puțin. Au venit Beth şi Ben!

Era ceva ce făcea de fiecare dată când venea Beth şi, deşi ea ştia că întâmpină pe oricine cu aceeaşi căldură, asta o făcea totuşi să se simtă specială.

Luigi țâşni din bucătărie. Ca de obicei, şorțul pe care îl purta era acoperit de făină şi întins la maximum peste burta lui masivă. Din moment ce el prepara pizza şi restaurantul era mereu plin, nu apucă să le facă decât un semn cu mâna.

— Mă bucur să vă văd! strigă el. Mulțumesc că ați venit!

Maria puse o mână afectuoasă pe umărul lui Ben.

— Te-ai făcut atât de înalt, Ben! Eşti un tânăr bărbat acum. Iar tu eşti la fel de frumoasă ca o zi de primăvară, Beth.

— Mulțumesc, Maria, spuse Beth. Ce faci?

— La fel. Mereu ocupată. Tu? Încă predai, nu-i aşa?

— Încă predau, confirmă ea.

După o clipă, expresia de pe chipul Mariei deveni serioasă, iar Beth parcă auzea următoarea ei întrebare. În oraşele mici, nimic nu rămânea secret.

— Şi ce face Nana?

— E mai bine. E pe picioarele ei acum.

— Da, am auzit că este în vizită la sora ei.

— De unde ați auzit asta?

Beth nu îşi putea ascunde surprinderea.

— Cine ştie, ridică ea din umeri. Oamenii vorbesc, eu aud. În acel moment, Maria păru să îl observe pe Logan. Şi el cine este?

— El este prietenul meu, Logan Thibault, spuse Beth, dorind să nu roşească.

— Eşti nou? Nu te-am mai văzut pe-aici.

Ochii Mariei îl măsurară din cap până-n picioare cu o curiozitate sinceră.

— Abia m-am mutat în oraş.

— Ei bine, eşti cu doi dintre clienții mei preferați, spuse ea, făcându-le semn să înainteze. Haideți. Vă duc într-un

separeu.

Maria îi conduse, punând meniurile pe masă, în timp ce ei se strecurau la locurile lor.

— Ceaiuri dulci pentru toată lumea?

— Ar fi minunat, Maria, aprobă Beth. De îndată ce Maria se îndepărtă, ea îl privi pe Logan. Face cel mai bun ceai din zonă. Sper că nu te superi.

— Sună bine.

— Pot să iau şi eu nişte monede? întrebă Ben. Vreau să mă duc la jocurile video.

— M-am gândit eu că o să vrei, spuse Beth, băgând mâna în poşetă. Am luat câteva din borcanul cu mărunţiş, înainte să plecăm. Distrează-te, îl îndemnă ea. Şi să nu pleci cu vreun străin.

— Am 10 ani, făcu el, exasperat. Nu 5.

Ea îl privi pe Ben cum merge către aparatele de joc, amuzată de răspunsul lui. Câteodată, vorbea de parcă era la liceu.

— Locul ăsta are multă personalitate, comentă Logan.

— Şi mâncarea este fantastică. Pizza Chicago e extraordinară. Ce fel de pizza vrei?

El îşi scărpină bărbia.

— Hmmm… cu mult usturoi şi cu anşoa, spuse el.

Ea strâmbă din nas.

— Serios?

— Glumesc doar. Ia ce comanzi în mod normal. Nu am pretenţii.

— Lui Ben îi place cu pepperoni.

— Atunci să fie pepperoni.

Ea îl privi jucăuşă.

— Ţi-a spus cineva vreodată că eşti un om foarte tolerant?

— Nu în ultima vreme, spuse el. Dar, dacă mă gândesc mai bine, nici nu am avut multă lume cu care să vorbesc cât timp am mers.

— Nu te-ai simţit singur?

— Nu cu Zeus. Ştie să asculte.

— Dar nu poate participa la conversație.

— Nu. Dar nici nu se plângea de drum. Majoritatea oamenilor ar fi făcut-o.

— Eu nu m-aş fi plâns.

Beth îşi aruncă o şuviță de păr pe după umăr.

Logan nu spuse nimic.

— Vorbesc serios, protestă ea. Puteam să traversez țara cu uşurință.

Logan tăcea.

— Bine, ai dreptate. Probabil că m-aş fi plâns o dată sau de două ori.

El râse înainte de a arunca o privire prin restaurant.

— Câți oameni cunoşti de-aici?

Uitându-se în jur, ea se gândi la întrebare.

— I-am văzut pe majoritatea prin oraş de-a lungul timpului, dar oameni pe care chiar îi cunosc? Poate treizeci.

El estimă că asta însemna cam jumătate dintre clienți.

— Cum e?

— Vrei să spui, acolo unde toată lumea cunoaşte pe toată lumea? Presupun că depinde de câte greşeli majore faci, din moment ce despre asta ajung oamenii să vorbească în general. Aventuri, slujbe pierdute, abuz de droguri sau de alcool, accidente auto. Dar, dacă eşti ca mine, pe de altă parte, ceva la fel de pur ca zăpada adusă de vânt, nu este atât de greu.

El rânji.

— Trebuie să fie frumos să fi tu.

— Oh, este. Crede-mă. Hai să spunem doar că eşti norocos că stai la masa mea.

— De asta, spuse el, nu mă îndoiesc.

Maria aduse băuturile. Când plecă, ridică din sprâncene îndeajuns cât să o facă pe Beth să înțeleagă că îl plăcea pe Logan şi că se aştepta să afle mai târziu ce se întâmplă între ei, dacă ar fi fost cazul.

Beth luă o gură de ceai, Logan la fel.

— Ce crezi?

— Este, cu siguranță, dulce, spuse Logan. Dar e gustos.

Beth dădu din cap înainte de a şterge picăturile de pe paharul ei cu un şervețel de hârtie. Îl împături apoi şi îl puse deoparte.

— Cât vei rămâne în Hampton? întrebă ea.

— Ce vrei să spui?

— Nu eşti de-aici, ai o diplomă de facultate, ai o slujbă pe care majoritatea oamenilor o urăsc şi pentru care eşti plătit foarte puțin. Cred că întrebarea mea este corectă.

— Nu intenționez să îmi dau demisia, spuse el.

— Nu asta am întrebat. Te-am întrebat cât timp vei rămâne în Hampton. Sincer.

Vocea ei nu ezitase deloc, iar Logan îşi putea imagina cu uşurință cum liniştea ea o sală de clasă.

— Sincer? Nu ştiu. Şi spun asta pentru că am învățat în ultimii cinci ani să nu mai iau nimic de bun.

— Asta poate fi adevărat, dar, din nou, nu îmi răspunde la întrebare.

El păru să sesizeze dezamăgirea din vocea ei şi se strădui să răspundă.

— Ce zici de asta? spuse el într-un final. Până acum, îmi place aici. Îmi place slujba mea, cred că Nana este extraordinară, îmi place să petrec timp cu Ben şi, în acest moment, nu am nici cea mai mică intenție să părăsesc oraşul în viitorul apropiat. Asta îți răspunde la întrebare?

Ea se bucură, anticipa auzind cuvintele şi văzând felul în care privirea lui se plimba pe chipul ei în timp ce vorbea. Se aplecă în față.

— Am observat că ai lăsat ceva important în afara acelei liste cu lucruri care îți plac.

— Da?

— Da. Pe mine.

Ea îi studie expresia pentru a-i vedea reacția, cu buzele curbate într-un zâmbet chinuit.

— Poate am uitat, spuse el, răspunzând cu cel mai vag zâmbet.

— Nu cred.

— Sunt timid?

— Mai încearcă!

El îşi scutură capul.

— Am rămas fără variante.

Ea îi făcu cu ochiul.

— O să te las să te gândeşti şi poate găseşti ceva. Şi mai putem vorbi despre asta din nou mai târziu.

— Destul de corect. Când?

Ea îşi puse mâinile pe pahar, simțindu-se neaşteptat de agitată în legătură cu ce va spune în continuare.

— Ai planuri sâmbătă seara?

Dacă era surprins de întrebare, ea nu îşi dădu seama.

— Sâmbăta seara să fie.

Logan ridică paharul de ceai cu gheață şi bău câteva guri mari, fără să îşi ia o clipă privirea de la ea. Niciunul nu îl observase pe Ben care se întorcea la masă.

— Ați comandat pizza?

*

Stând întinsă în pat în seara aceea, Beth se holba la tavan şi se întreba: „Ce Dumnezeu a fost în mintea mea?”

Erau atât de multe motive pentru care ar fi trebuit să evite ceea ce tocmai făcuse! Nu ştia prea multe despre el şi trecutul lui. Încă ascundea motivul pentru care venise în Hampton, ceea ce însemna nu numai că nu avea încredere în ea, ci că nici ea nu putea avea încredere totală în el. Nu numai asta, dar lucra la adăpost – pentru Nana – şi pe lângă casă.

Ce se va întâmpla dacă nu merge? Dacă el avea… *aşteptări* pe care ea nu era dispusă să le îndeplinească? Va mai veni la muncă luni? Va rămâne Nana singură? Va trebui să demisioneze din slujba de profesoară şi să o ajute pe Nana cu adăpostul?

Erau multe probleme în perspectivă şi cu cât se gândea mai mult, cu atât era mai convinsă că făcuse o greşeală teribilă. Şi totuşi… se săturase să fie singură. Îl iubea pe Ben

şi o iubea pe Nana, dar faptul că petrecuse cu Logan aceste câteva zile îi amintise ce pierdea. Îi plăceau plimbările pe care le făceau după cină, îi plăcea felul în care o privea şi îi plăcea în mod special felul în care se purta cu Ben.

Mai mult decât atât, i se părea ridicol de uşor să îşi imagineze viaţa alături de Logan. Ştia că nu îl cunoştea îndeajuns încât să facă o asemenea apreciere, dar nu se putea abţine. Putea fi el Alesul?

Nu va merge atât de departe. Este uşor să idealizezi pe cineva pe care abia îl cunoşti.

Se ridică şi-şi umflă perna de câteva ori înainte de a se aşeza la loc. Ei bine, vor vedea ce se va întâmpla în continuare. Ea avea speranţe, nu putea nega asta, dar acolo se sfârşea totul. Îl plăcea, dar cu siguranţă nu îl iubea. Nu încă, oricum.

CAPITOLUL 16

THIBAULT

Sâmbătă seara, Thibault stătea pe canapea, întrebându-se dacă făcea ceea ce trebuie.

Într-un alt loc şi într-o altă perioadă de timp, s-ar fi gândit de două ori înainte. Se simțea atras de Elizabeth, cu siguranță. Îi plăceau inteligența şi felul ei deschis de a fi, iar minunatul ei simț al umorului şi, desigur, înfățişarea ei îl făceau să se întrebe cum de rămăsese singură atâta timp.

Dar nu era alt loc sau altă perioadă de timp şi nu era nimic normal în toată povestea asta. Purtase cu el fotografia ei mai bine de cinci ani. Străbătuse toată țara ca s-o găsească. Venise în Hampton şi-şi luase o slujbă ca să fie aproape de ea. Se împrietenise cu bunica şi fiul ei şi apoi cu ea. Acum, câteva minute îi despărțeau de prima lor întâlnire.

Venise cu un motiv. Acceptase asta de la plecarea din Colorado. Acceptase că Victor avusese dreptate. Totuşi, nu era încă sigur că întâlnirea şi apropierea de ea erau motivul. Nu era sigur nici că nu erau.

Singurul lucru pe care îl ştia cu siguranță era că abia aştepta să petreacă seara cu Beth. Cu o zi înainte, în drum spre Nana, se gândise la asta intens. Prima jumătate de oră din drumul înapoi către Hampton, Nana vorbise despre tot felul de nimicuri, de la politică la starea de sănătate a surorii sale. Apoi, se întorsese spre el cu un zâmbet atotcunoscător.

— Deci vei ieşi în oraş cu nepoata şefei, nu-i aşa?

Thibault se mişcă în scaunul său.

— Ți-a spus.

— Bineînțeles că mi-a spus. Dar chiar dacă nu îmi spunea, ştiam că va veni momentul. Doi oameni tineri, atrăgători şi

singuri? Ştiam că se va întâmpla de îndată ce te-am angajat.

Thibault nu spuse nimic, iar când Nana vorbi din nou, vocea ei era plină de melancolie.

— E la fel de dulce ca un pepene zaharisit. Îmi fac griji pentru ea câteodată.

— Ştiu, spuse Thibault.

Asta fusese conversația lor, dar îi dăduse de înțeles că primise binecuvântarea Nanei, ceea ce era important, având în vedere rolul ei în viața lui Elizabeth.

Acum, în prag de seară, o vedea pe Elizabeth intrând cu maşina pe alee, înaintând încet printre hârtoape. Nu îi spusese nimic despre locul în care mergeau, doar să se îmbrace lejer. El ieşi pe verandă când ea opri motorul în fața casei. Zeus îl urmă, curios. Când Elizabeth coborî din maşină în lumina slabă a verandei, nu putu decât să o privească fix.

La fel ca el, Beth purta blugi, dar bluza de culoare crem pe care o alesese îi punea în evidență pielea bronzată. Părul ei de culoarea mierii atingea linia gâtului bluzei fără mâneci şi el observă că se dăduse discret cu rimel. Arăta bine ca de obicei, dar avea şi ceva misterios.

Zeus lipăi în jos pe scări, dând din coadă şi hămăind. Se puse lângă ea.

— Hei, Zeus. Ți-a fost dor de mine? Abia a trecut o zi. Îl mângâie pe spate, iar câinele lătră vesel înainte de a-i linge mâinile. Asta da întâmpinare, spuse ea, ridicând ochii către Logan. Ce faci? Am întârziat?

El încercă să pară nonşalant.

— Sunt bine, răspunse el. Şi ai ajuns la timp. Mă bucur că ai venit!

— Ai crezut că nu voi veni?

— Locul ăsta e destul de greu de găsit.

— Nu şi dacă ai locuit aici o viață întreagă. Arătă către casă. Deci aici stai?

— Aici.

— E drăguț, spuse ea.

— Este cum te aşteptai?

— În mare. Ceva solid. Eficient. Destul de retras.

El notă dublul sens al cuvintelor ei cu un zâmbet, după care se întoarse către Zeus şi îi ordonă să rămână pe verandă. Apoi coborî scările către Beth.

— Îi va fi bine afară?

— Da. Nu se va mişca de aici.

— O să lipsim ore întregi.

— Ştiu.

— Uimitor!

— Aşa pare. Dar câinii nu prea au simțul timpului. Într-un minut, nu îşi va mai aminti nimic în afară de faptul că trebuie să stea. Dar nu va mai şti de ce.

— Cum de ai învățat atât de multe despre câini şi dresaj? întrebă Elizabeth, curioasă.

— Din cărți, în principal.

— Citeşti?

El păru amuzat.

— Da. Eşti surprinsă?

— Sunt. E greu să citeşti când străbați țara pe jos.

— Nu şi dacă nu le păstrezi după ce le termini.

Ajunseră la maşină şi când Thibault porni către uşa şoferului pentru a-i deschide portiera, ea îşi scutură capul.

— Poate că te-am invitat în oraş, dar te voi pune să conduci.

— Şi eu care credeam că ies cu o femeie emancipată, protestă el.

— Sunt o femeie emancipată. Dar tu vei conduce. Şi vei plăti şi nota.

El râse în timp ce o conducea pe partea cealaltă a maşinii. De îndată ce Thibault se instală la volan, Beth trase cu ochiul către verandă. Zeus părea confuz în legătură cu ce se întâmpla şi îl auzi lătrând din nou.

— Pare trist.

— Probabil că este. Ne despărțim rareori.

— Om rău, îl dojeni ea.

El zâmbi la auzul tonului jucăuş al vocii ei şi începu să dea

cu spatele.

— Să mă îndrept spre centru?

— Nu, spuse ea. Ieşim din oraş în seara asta. Du-te către autostrada principală şi mergi spre coastă. Nu mergem la plajă, dar ştiu un loc bun pe drum. Te anunț când ne apropiem de următoarea ieşire.

Thibault făcu după cum i se spusese, conducând pe drumuri liniştite, prin penumbra crescândă. Ajunseră la autostradă în câteva minute şi, în timp ce maşina prindea viteză, copacii din lateral începură să devină difuzi. Umbre se întindeau pe drum, întunecând interiorul maşinii.

— Vorbeşte-mi despre Zeus, îl îndemnă ea.

— Ce vrei să ştii?

— Orice vrei să-mi spui. Ceva ce nu ştiu.

Putea să fi zis: „L-am cumpărat pentru că o femeie dintr-o fotografie avea un ciobănesc german", dar nu o făcu. În schimb, spuse:

— L-am cumpărat pe Zeus din Germania. Am zburat acolo şi l-am ales chiar eu.

— Serios?

El dădu din cap.

— Ciobănescul în Germania este ca vulturul pleşuv în America. Este un simbol de mândrie națională, iar crescătorii îşi iau munca foarte în serios. Voiam un câine de rasă puternic şi, dacă asta îți doreşti, în Germania găseşti cei mai buni câini. Zeus se trage dintr-o lungă serie de competitori şi campioni Schutzhund.

— Poftim?

— În Schutzhund, câinii nu sunt testați doar pentru obedienţă, ci şi pentru căutare ori protecție. Iar competiția este acerbă. De obicei, durează două zile şi, ca regulă, câştigătorii sunt cei mai inteligenți şi dresabili câini din lume. Şi, din moment ce Zeus se trage dintr-un lung şir de competitori şi de campioni, el a fost crescut pentru ambele lucruri.

— Şi tu te-ai ocupat de dresaj, spuse ea, impresionată.

— De când avea 6 luni. Cât am mers din Colorado, am lucrat cu el în fiecare zi.

— Este un animal incredibil. Poți să i-l dai oricând lui Ben, să ştii. Probabil că s-ar bucura.

Thibault nu spuse nimic.

Ea îi observă expresia şi veni mai aproape de el.

— Glumeam. Nu ți-aş lua câinele.

Thibault îi simți căldura trupului.

— Dacă nu te deranjează întrebarea, cum a reacționat Ben când i-ai spus că ieşi cu mine în seara asta? întrebă el.

— A fost de acord. El şi Nana plănuiau deja să se uite la filme. Vorbiseră la telefon să aibă o seară cu filme săptămâna asta. Au stabilit o întâlnire şi tot ce implică asta.

— Fac asta des?

— O făceau tot timpul, dar acum este prima dată de când a făcut atacul cerebral. Ştiu că Ben era foarte nerăbdător. Nana face floricele şi de obicei îl lasă să stea treaz până foarte târziu.

— Spre deosebire de mama lui, bineînțeles.

— Bineînțeles, zâmbi ea. Ce ai făcut astăzi?

— Am făcut una-alta prin casă. Curat, spălat, cumpărături, chestii de genul ăsta.

Ea ridică o sprânceană.

— Sunt impresionată. Eşti un animal cu adevărat domestic. Poți să faci o monedă să sară pe pat după ce îl faci?

— Bineînțeles.

— Va trebui să îl înveți pe Ben cum să facă asta.

— Dacă vrei.

Afară, primele stele începeau să apară, iar farurile maşinii măturau curbele drumului.

— Unde mergem mai exact? întrebă Thibault.

— Îți plac racii?

— Îi ador.

— E un început bun. Dar să dansezi shag?

— Nici măcar nu ştiu ce este asta.

— Ei bine, să spunem doar că va trebui să înveți repede. Patruzeci de minute mai târziu, Thibault oprea maşina în fața unui loc care părea să fi fost un depozit la un moment dat. Elizabeth îl condusese în zona industrială din centrul oraşului Wilmington şi parcaseră în fața unei clădiri cu trei etaje şi cu o fațadă învechită din lemn. Erau puține elemente care o diferențiau de clădirile alăturate, în afară de cele aproape o sută de maşini parcate în față şi un trotuar de lemn care ocolea clădirea, mărginit de nişte ghirlande ieftine de lumini pentru Crăciun.

— Cum se numeşte locul ăsta?

— Shagging for Crabs.

— Original. Dar am probleme în a vizualiza acest loc ca o mare atracție turistică.

— Nu este – este doar pentru localnici. Unul dintre prietenii mei din facultate mi-a spus despre el şi am vrut mereu să merg.

— Nu ai fost niciodată aici?

— Nu, spuse ea. Dar am auzit că e foarte amuzant.

Spunând asta, porni pe drumul care scârțâia. Drept în față, râul strălucea, ca şi cum ar fi fost luminat de dedesubt. Sunetul muzicii dinăuntru crescu. Când deschiseră uşa, muzica îi lovi ca un val, iar mirosul de raci şi unt umplu aerul. Thibault se opri pentru a privi în jurul său.

Interiorul clădirii masive era nefinisat şi fără decorațiuni. Jumătatea din față era plină cu mese de picnic, acoperite cu fețe de masă din plastic alb cu roşu, care păreau prinse cu capse. Era aglomerație şi foarte mult zgomot, iar Thibault vedea chelnerițe care descărcau găleți de raci peste tot Mici carafe cu unt topit stăteau în mijloc şi boluri mai mici în fața mesenilor. Toată lumea purta şervete de plastic, rupea raci din gălețile comune şi mânca doar cu degetele. Berea părea să fie băutura casei.

În fața lor, pe partea dinspre râu, se afla un bar lung – dacă se putea numi aşa. Nu erau altceva decât nişte scânduri aşezate pe butoaie de lemn. Oameni se învârteau

pe-acolo frenetic. Pe partea opusă, se afla ceea ce părea a fi bucătăria. Ce îi atrase cel mai mult privirea era scena, localizată pe partea cealaltă a clădirii, unde Thibault văzu o trupă care cânta *My Girl* a trupei Temptations. Cel puțin o sută de oameni dansau în fața scenei, urmând pașii unui dans necunoscut lui.

— Uau! strigă el peste gălăgie.

O femeie slabă, de vreo 40 de ani, cu părul roșu și purtând un șorț se apropia de ei.

— Bună, spuse ea, glumeț. Mâncare sau dans?

— Ambele, răspunse Elizabeth.

— Numele mici?

Ei se uitară unul la celălalt.

— Elizabeth… spuse el.

— Și Logan, termină ea.

Femeia notă numele lor pe o bucată de hârtie.

— Acum, ultima întrebare. Vreți un loc mai animat sau mai retras?

Elizabeth părea pierdută.

— Mă scuzați?

Femeia sparse un balon de gumă.

— Nu ați mai fost aici, nu-i așa?

— Nu.

— Să vă explic ce se întâmplă pe-aici: va trebui să împărțiți o masă. Așa se face. Toată lumea împarte. Acum, puteți cere fie un loc mai animat – ceea ce înseamnă că vreți o masă cu multă energie – fie puteți cere un colț mai retras, care este de obicei ceva mai liniștit. Acum, nu pot garanta cum va fi masa voastră, bineînțeles. Eu doar vă întreb. Deci, ce să fie? Distracție sau liniște?

Elizabeth și Thibault se uitară unul la altul și ajunseră la aceeași concluzie.

— Distracție, spuseră ei la unison.

Ajunseră la o masă cu șase studenți la UNC Wilmington. Chelnerița îi prezentă ca fiind Matt, Sarah, Tim, Allison, Megan și Steve, iar studenții ridicară fiecare sticlele pe rând

şi spuseră toţi o dată:

— Bună, Elizabeth! Bună, Logan! Avem raci!

Thibault ascunse un râset la adresa jocului de cuvinte – racii (crabs) erau un jargon pentru ceva indescriptibil, preluat în timpul contactului sexual, care era evident şi gluma –, dar fu lăsat fără suflare când văzu că ei se uitau în mod special la el.

Chelneriţa şopti:

— Tu ar trebui să spui: „Vrem raci, mai ales dacă putem să îi luăm de la voi".

De data asta, chiar râse, alături de Elizabeth, înainte de a spune cuvintele, intrând în ritualul pe care toată lumea îl putea observa aici.

Se aşezară unul în faţa celuilalt. Elizabeth ajunse să stea lângă Steve – care nu ascundea faptul că o găsea extrem de frumoasă în timp ce Logan stătea lângă Megan, care nu părea deloc interesată de el, pentru că îl plăcea mai mult pe Matt.

O chelneriţă rotofeie şi grăbită trecu pe lângă ei abia oprindu-se pentru a striga:

— Mai aduc raci?

— Tu poţi să ne dai raci oricând, răspunseră studenţii în cor.

Peste tot în jurul lor, Thibault auzea aceeaşi replică din nou şi din nou. Răspunsul alternativ: „Nu pot să cred că mi-ai dat raci!" părea să însemne că nu mai era nevoie. Îi aducea aminte de *The Rocky Horror Picture Show,* unde concurenţii obişnuiţi ştiau toate răspunsurile oficiale, iar nou-veniţii le învăţau pe loc.

Mâncarea era extraordinară. Meniul conţinea un singur fel, preparat într-un singur mod, iar fiecare găleată venea cu şerveţele suplimentare. Bucăţi de raci erau aruncate în mijlocul mesei – o tradiţie – şi, din când în când, adolescenţi cu şorţuri veneau să le strângă.

După cum li se promisese, studenţii erau spirituali. Un şir continuu de poante, destul de mult interes inofensiv pentru

Elizabeth şi două beri de căciulă, care plusau la spiritul jovial. După cină, Thibault şi Elizabeth merseră la toaletă ca să se spele. Când ieşi, ea îşi puse braţul pe după al lui.

— Eşti gata să dansezi? întrebă ea, sugestiv.

— Nu sunt sigur. Cum se face?

— Să înveţi să dansezi shag este ca şi cum ai învăţa să fi din Sud. Înseamnă să înveţi să te relaxezi în timp ce asculţi oceanul şi simţi muzica.

— Să înţeleg că tu ai mai făcut asta.

— O dată sau de două ori, spuse ea, cu falsă modestie.

— Şi mă vei învăţa?

— Voi fi partenera ta. Dar lecţia începe la nouă.

— Lecţia?

— În fiecare sâmbătă seara. De asta este atât de aglomerat. Se oferă o lecţie pentru începători cât timp clienţii obişnuiţi iau o pauză, iar noi vom fi acolo. Începe la nouă.

— Cât e ceasul?

Ea îşi privi ceasul.

— E timpul ca tu să înveţi să dansezi shag.

Elizabeth era o dansatoare mult mai bună decât sugerase, ceea ce îl făcu, din fericire, şi pe el mai bun pe ringul de dans. Dar cea mai bună parte din dansul cu ea era senzaţia aproape electrică pe care o simţea de câte ori se atingeau şi mirosul ei de fiecare dată când o învârtea în braţele sale, un amestec de căldură şi parfum. Părul ei devenea sălbatic în aerul umed, iar pielea îi lucea de sudoare, făcând-o să pară naturală şi neîmblânzită. Din când în când, îi arunca o privire, în timp ce se îndepărta, cu buzele curbate într-un zâmbet plin de siguranţă, ca şi cum ştia exact ce efect avea asupra lui.

În momentul în care trupa decise să ia o pauză, primul lui impuls fu să părăsească ringul o dată cu ceilalţi, dar Elizabeth îl opri când primele acorduri înregistrate din melodia *Unforgettable* interpretată de Nat King Cole începură să se audă din difuzoare. Ea ridică privirea către Thibault şi într-o clipă bărbatul ştiu ce trebuia să facă.

Fără să vorbească, îşi puse o mână pe spatele ei şi se întinse să o ia de braţ, aşezându-l într-un anumit fel. O privi în ochi şi o trase aproape şi, foarte încet, începură să se mişte pe muzică, rotindu-se în cercuri lente.

Thibault abia dacă era conştient că veniseră alături de ei pe ringul de dans şi alte cupluri. În timp ce muzica se auzea în fundal, Elizabeth se lipi de el atât de mult încât îi putea simţi fiecare respiraţie înceată şi languroasă. Închise ochii când ea puse capul pe umărul lui şi, dintr-odată, nu mai exista nimic în jurul lor. Nici melodia, nici locul, nici celelalte cupluri. Doar acest moment, doar ea. El se abandonă senzaţiei pe care i-o oferea trupul ei lipit de al lui şi se mişcară încet în cercuri mici pe podeaua acoperită de rumeguş, pierduţi într-o lume care părea creată doar pentru ei doi.

În timp ce conduceau spre casă pe drumurile întunecate, Thibault o luă de mână şi simţi cum degetul ei îi mângâie uşor pielea, în liniştea din maşină.

Când opri pe aleea lui, cu puţin timp înainte de ora unsprezece, Zeus încă zăcea pe verandă şi ridică încet capul în momentul în care Thibault opri motorul. El se întoarse cu faţa către Elizabeth.

— M-am simţit minunat în seara asta, murmură.

Se aştepta ca şi ea să spună acelaşi lucru, dar Beth îl surprinse cu răspunsul ei.

— Nu mă inviţi înăuntru? sugeră ea.

— Ba da, spuse el simplu.

Zeus se ridică în momentul în care Thibault îi deschise portiera lui Elizabeth şi rămase pe loc cât timp aceasta coborî din maşină. Începu apoi să dea din coadă.

— Bună, Zeus! strigă Elizabeth.

— Vino aici, strigă Thibault, iar câinele sări de pe verandă şi alergă către ei.

Începu să zburde în jurul lor, lătrând, cu botul rânjit, cerându-le parcă puţină atenţie.

— I-a fost dor de noi, spuse Beth, aplecându-se mai mult.

Nu-i aşa, băieţel mare? Când se lăsă mai jos, Zeus o linse pe faţă. Ridicându-se, Beth strâmbă din nas, înainte de a se şterge. A fost greţos.

— Nu şi pentru el, spuse Thibault. Făcu semn către casă. Eşti gata? Te avertizez că nu trebuie să te aştepţi la prea mult.

— Ai o bere în frigider?

— Da.

— Atunci nu îţi face griji.

Urcară treptele. Thibault deschise uşa şi aprinse lumina. Un singur lampadar arunca o lumină slabă peste un fotoliu aşezat lângă fereastră.

În centrul camerei se afla o măsuţă de cafea decorată doar cu două lumânări; o canapea de dimensiuni medii se afla în faţa ei. Atât canapeaua, cât şi fotoliul erau acoperite cu nişte cuverturi albastru marin asortate şi, în spatele lor, se vedea un raft cu câteva cărţi. Un suport de ziare gol şi un alt lampadar completau mobila minimalistă.

Totuşi, era curat Thibault se asigurase de asta mai devreme. Podelele de pin fuseseră spălate, ferestrele la fel, praful fusese şters în cameră. Ura aglomeraţia şi detesta mizeria. Praful interminabil din Irak nu făcuse altceva decât să îi alimenteze tendinţele obsesive pentru curăţenie.

Elizabeth privi totul înainte de a păşi în living.

— Îmi place, spuse ea. De unde ai luat mobila?

— Era aici, spuse el.

— Ceea ce explică, de altfel, cuverturile.

— Exact.

— Fără televizor?

— Da.

— Fără radio?

— Da.

— Ce faci când eşti aici?

— Dorm.

— Şi?

— Citesc.

— Romane?

— Nu, spuse el, apoi se răzgândi. De fapt, şi vreo două romane. Dar în principal biografii şi istorie.

— Fără volume de antropologie?

— Am o carte de Richard Leakey, zise el. Dar nu prea îmi plac cărțile greoaie de antropologie postmodernistă care par să fie în vogă zilele astea şi, oricum, asemenea cărți nu se găsesc cu uşurință în Hampton.

Ea ocoli mobila, trecându-şi degetele peste cuverturi.

— Despre ce a scris?

— Cine? Leakey?

Ea zâmbi.

— Da. Leakey.

El îşi strânse buzele, punându-şi ordine în gânduri.

— Antropologia tradițională este în principal interesată de cinci segmente: când a început omul să evolueze, când a început să meargă drept, de ce erau atât de multe specii hominide, de ce şi cum au evoluat acele specii şi ce înseamnă toate astea pentru istoria revoluționară a omului modern. Cartea lui Leakey vorbeşte în principal despre ultimele patru, cu accent deosebit pe felul în care fabricarea de unelte şi de arme a influențat evoluția lui *Homo sapiens*.

Ea nu îşi putea ascunde amuzamentul, dar el îşi dădea seama că era impresionată.

— Ce zici de berea aia? întrebă ea.

— Mă întorc imediat, spuse el. Fă-te comodă.

Se întoarse cu două sticle şi o cutie de chibrituri. Elizabeth stătea în mijlocul canapelei; el îi întinse una din sticle şi se aşeză lângă ea, aruncând chibriturile pe masă.

Ea le ridică imediat şi aprinse unul, privind cum micuța flacără prinde viață. Cu o mişcare fluidă, o duse lângă fitile, aprinse ambele lumânări, apoi stinse chibritul.

— Sper că nu te superi. Îmi place mirosul de lumânări.

— Deloc.

Se ridică de pe canapea şi închise lampadarul – camera fiind acum luminată doar de licăritul cald al lumânărilor,

apoi se aşează mai aproape de ea, revenind pe canapea şi privind-o cum fixa flacăra, cu faţa pe jumătate în întuneric. El luă o gură de bere, întrebându-se la ce se gândea ea.

— Ştii cât de mult a trecut de când n-am mai fost singură cu un bărbat într-o cameră luminată de lumânări? spuse ea, întorcându-şi faţa spre a lui.

— Nu, zise el.

— Este o întrebare-capcană. Răspunsul este: niciodată. Părea uluită de ideea în sine. Nu e ciudat? Am fost căsătorită, am un copil, am avut diverse întâlniri şi nu s-a întâmplat niciodată asta. Ezită, apoi continuă: Şi, dacă vrei să ştii, este pentru prima dată când sunt singură cu un bărbat la el acasă, după divorţ. Părea aproape ruşinată. Spune-mi ceva, zise ea, cu faţa la câţiva centimetri de a lui. M-ai fi invitat înăuntru dacă nu m-aş fi invitat singură? întrebă ea. Răspunde sincer. O să îmi dau seama dacă minţi.

El învârti sticla în mâini.

— Nu sunt sigur.

— De ce nu? insistă ea. Ce anume la mine…

— Nu are de-a face cu tine, o întrerupse el. Are mai mult de-a face cu Nana şi cu ce ar crede ea.

— Pentru că este şefa ta?

— Pentru că este bunica ta. Pentru că o respect. Dar, mai ales pentru că te respect pe tine. M-am simţit minunat în seara asta. În ultimii cinci ani, nu m-am simţit atât de bine cu nimeni.

— Şi tot nu m-ai fi invitat înăuntru.

Elizabeth părea contrariată.

— Nu am spus asta. Am spus că nu ştiu sigur.

— Ceea ce înseamnă nu.

— Ceea ce înseamnă că încercam să găsesc o metodă de a te invita înăuntru fără să te ofensez, dar tu mi-ai luat-o înainte. Dar, dacă ceea ce întrebi de fapt este dacă voiam să te invit înăuntru, răspunsul este da, voiam.

El îi atinse genunchiul.

— De unde vin toate astea?

— Hai să spunem doar că nu am avut prea mult noroc la întâlniri.

El ştia că era bine să tacă. Atunci când îşi ridică braţul, ea se sprijini de el.

— Nu m-a deranjat la început, spuse ea, într-un final. Adică, am fost atât de ocupată cu Ben şi cu şcoala, încât nu i-am dat foarte multă atenţie. Dar mai târziu, când a continuat să se întâmple, am început să îmi pun întrebări. Am început să îmi pun întrebări despre mine. Şi îmi pun tot felul de întrebări tâmpite. Am făcut eu ceva greşit? Nu am acordat destulă atenţie? Am mirosit ciudat? Încercă să zâmbească, dar nu putu să-şi ascundă complet tristeţea şi îndoiala. Cum spuneam, tâmpenii. Pentru că, din când în când, întâlneam un tip şi credeam că ne înţelegem grozav şi, dintr-odată, nu mai auzeam nimic de la el. Nu numai că nu mai suna, dar, dacă se întâmpla să dau peste el mai târziu, se comporta mereu ca şi cum aveam ciumă. Nu am înţeles. Încă nu înţeleg. Şi mă deranjează. M-a rănit. Cu timpul, a devenit din ce în ce mai greu să dau vina pe ei şi am ajuns într-un final la concluzia că era ceva în neregulă cu mine. Poate că eram pur şi simplu destinată să îmi trăiesc viaţa singură.

— Nu este nimic în neregulă cu tine, spuse el, strângând-o liniştitor de braţ.

— Dă-mi o şansă. Sunt sigură că vei găsi ceva.

Thibault auzea durerea mascată de glumele ei.

— Nu, spuse el. Nu cred că voi găsi.

— Eşti dulce.

— Sunt sincer.

Ea zâmbi şi luă o gură de bere.

— Majoritatea timpului.

— Nu crezi că sunt sincer?

Ea ridică din umeri.

— Cum spuneam. Majoritatea timpului.

— Ce vrea să însemne asta?

Ea puse sticla de bere pe masă şi îşi adună gândurile.

— Cred că eşti un tip nemaipomenit. Eşti inteligent, munceşti mult, eşti bun şi te porți incredibil cu Ben. Ştiu asta sau cel puțin cred că ştiu, pentru că o văd. Dar ceea ce nu spui mă face să îmi pun întrebări în legătură cu tine. Îmi spun că te cunosc, iar apoi, când mă gândesc, îmi dau seama că nu e aşa. Cum erai la facultate? Nu ştiu. Ce s-a întâmplat după? Nu ştiu. Ştiu că ai fost în Irak şi ştiu că ai venit pe jos din Colorado, dar nu ştiu de ce. Când te întreb, îmi spui doar că Hampton pare un loc frumos. Eşti un absolvent inteligent al unei facultăți, dar te mulțumeşti să munceşti pentru salariul minim. Când te întreb, îmi spui că îți plac câinii. Îşi trecu mâna prin păr. Chestia este că am impresia că spui adevărul. Doar că nu îl spui pe tot. Şi partea pe care o laşi pe dinafară este partea care m-ar ajuta să înțeleg cine eşti.

Ascultând-o, Thibault încercă să nu se gândească la ce nu-i spunea. Ştia că nu îi putea spune totul; nu îi va putea spune niciodată totul. Nu avea cum să înțeleagă, şi totuşi… voia ca ea să ştie cine era el de fapt. Mai mult ca orice, îşi dădu seama că îşi dorea ca ea să îl accepte.

— Nu vorbesc despre Irak pentru că nu îmi place să îmi amintesc timpul petrecut acolo, explică el.

Ea dădu din cap.

— Nu trebuie să îmi spui dacă preferi să nu…

— Vreau, zise el, pe o voce joasă. Ştiu că ai citit ziarele, deci probabil ai o imagine în minte despre cum era. Dar nu era cum îți imaginezi şi chiar nu am cum să-ți arăt realitatea. Este ceva ce trebuia să fi experimentat. Adică, majoritatea timpului nu era nici pe departe pe atât de rău pe cât probabil crezi. Destul de mult timp – majoritatea timpului – era bine. Mie îmi era mai uşor decât altora, din moment ce nu aveam o soție sau copii. Aveam prieteni, aveam obiceiuri. De cele mai multe ori, lăsam zilele să treacă, pur şi simplu. Dar câteodată, era rău. Foarte rău. Îndeajuns de rău încât să îmi doresc să uit că am fost vreodată acolo.

Ea tăcu înainte de a trage adânc aer în piept.

— Şi eşti aici în Hampton din cauza a ce s-a întâmplat în

Irak?

El se juca cu eticheta sticlei de bere, dezlipind uşor colţul şi râcâind sticla cu unghia.

— Într-un fel, spuse el.

Ea îi simţi ezitarea şi-i puse mâna pe braţ. Căldura ei părea să elibereze ceva înăuntrul lui.

— Victor a fost cel mai bun prieten al meu în Irak, începu Thibault. A fost cu mine la fiecare dintre cele trei misiuni. Unitatea noastră a suferit multe pierderi şi, într-un final, eram pregătit să las totul în urmă. Şi am reuşit, în mare, dar pentru Victor nu a fost la fel de uşor. Nu se putea abţine să nu se gândească la asta. După ce am ieşit, a mers fiecare pe drumul lui, încercând să-şi continue viaţa. El s-a dus acasă în California, eu m-am întors în Colorado, dar încă aveam nevoie unul de altul, ştii? Vorbeam la telefon, ne trimiteam e-mailuri în care amândoi ne prefăceam că ne era bine; în ciuda faptului că ne petrecuserăm ultimii patru ani încercând să nu murim, oamenii de acasă se purtau ca şi cum lumea se sfârşea dacă pierdeau un loc de parcare sau dacă primeau cafeaua greşită la Starbucks. Oricum, am sfârşit prin a ne revedea la pescuit, în Minnesota…

Se opri, nevrând să îşi aducă aminte ce se întâmplase, dar ştiind că trebuia. Luă o gură mare de bere şi puse sticla pe masă.

— Se întâmpla vara trecută, iar eu… eram atât de fericit să îl văd din nou. Nu am vorbit despre timpul petrecut în Irak, dar nu era nevoie. Doar să fi petrecut câteva zile cu cineva care ştia prin ce trecuserăm era suficient pentru amândoi. Victor, până atunci, reuşise să se descurce bine. Nu minunat, dar bine. Era căsătorit şi aştepta să aibă un copil. Îmi amintesc că mă gândeam că, deşi încă avea coşmaruri şi amintiri urâte, urma să se facă bine.

El o privi cu o emoţie pe care ea nu o putea identifica.

— În ultima zi, am ieşit la pescuit dis-de-dimineaţă. Eram doar noi doi într-o barcă mică şi, când am ieşit în larg, lacul era complet nemişcat, ca şi cum am fi fost primii oameni care

deranjaseră vreodată apa. Îmi amintesc că am văzut un şoim zburând în timp ce imaginea lui în oglindă plutea dedesubt şi îmi spuneam că nu văzuserăm niciodată ceva mai frumos. Îşi scutură capul la această amintire. Plănuiam să pescuim înainte ca lacul să se aglomereze prea tare; apoi urma să mergem în oraş să bem nişte beri şi să mâncăm o friptură. O mică sărbătoare care să încheie călătoria. Dar am cam pierdut noțiunea timpului şi am ajuns să stăm pe lac mai mult decât plănuiserăm.

Începu să se scarpine pe frunte, încercând să îşi păstreze calmul.

— Văzuserăm barca mai devreme. Nu ştiu de ce o observaserăm tocmai pe aceea printre celelalte bărci. Poate că timpul petrecut în Irak a avut ceva de-a face cu asta, dar îmi amintesc că m-am gândit să fiu cu ochii pe ea. Era ciudat totuşi – cei din barcă nu păreau să facă ceva diferit de ceilalți de-acolo. Doar nişte adolescenți care se distrează: făcând scufundări, schi nautic… Erau şase în barcă – trei băieți şi trei fete – şi era evident că se aflau acolo pentru o ultimă nebunie pe apă cât mai ținea vremea cu ei.

Când începu din nou să vorbească, vocea îi era răguşită.

— Am auzit-o venind, spuse el, şi ştiam că urma să avem probleme chiar înainte de a o vedea. Este un anumit sunet pe care un motor îl face când întoarce la viteză maximă. E ca şi cum sunetul începe să se audă la o milisecundă după motor, o chestie pe care creierul o poate repera doar la nivel subconştient şi am ştiut că sunt probleme. Abia am avut timp să întorc capul înainte să văd că barca venea spre noi cu cincizeci de kilometri pe oră. Îşi uni buricele degetelor. Până atunci, Victor realizase ce se întâmpla şi încă îmi amintesc expresia de pe chipul lui – era un amestec oribil de frică şi surprindere acelaşi lucru pe care îl văzuserăm pe fețele prietenilor mei din Irak exact înainte să moară.

Expiră încet.

— Barca a trecut pur şi simplu prin a noastră. L-a lovit pe Victor din plin şi l-a ucis instantaneu. Acum vorbeam despre

cât de fericit era că se căsătorise şi, în următoarea secundă, prietenul meu cel mai bun – cel mai bun prieten pe care l-am avut vreodată – era mort.

Elizabeth puse mâna pe genunchiul lui şi îl strânse. Fața ei devenise palidă.

— Îmi pare atât de rău…

El nu părea să o audă.

— Pur şi simplu nu e corect, ştii? Să supraviețuieşti la trei misiuni în Irak, să treci prin câte am trecut noi… doar ca să fi omorât la pescuit? Nu avea sens. După asta, nu ştiu, m-am simțit distrus. Nu fizic. Mai mult psihic, era ca şi cum ajunseserăm într-o groapă adâncă. Am renunțat pur şi simplu. Nu puteam să mănânc, nu puteam să dorm mai mult de câteva ore pe noapte şi erau zile în care nu mă puteam opri din plâns. Victor mi se confesase că era bântuit de imagini ale soldaților morți, iar după moartea lui, au început să mă bântuie şi pe mine. Dintr-odată, războiul era din nou în mintea mea. De fiecare dată când încercam să adorm, îl vedeam pe Victor sau scene din luptele prin care trecuserăm împreună şi începeam să tremur. Singurul lucru care m-a făcut să nu înnebunesc a fost Zeus.

Se opri pentru a o privi pe Elizabeth. În ciuda amintirilor sale, era fascinat de frumusețea chipului ei şi de părul ei ca o perdea aurie.

Chipul acesta îi transmitea compasiunea.

— Nu ştiu ce să spun.

— Nici eu nu ştiu, rosti el, ridicând din umeri. Încă nu ştiu.

— Ştii că nu a fost vina ta, nu-i aşa?

— Da, spuse el. Dar nu acolo se încheie povestea.

Îşi puse mâinile peste ale ei, ştiind că ajunsese prea departe cu povestea pentru a se opri acum.

— Lui Victor îi plăcea să vorbească despre destin, spuse el într-un final. Credea puternic în asemenea lucruri şi în ultima noastră zi împreună a spus că îmi voi recunoaşte destinul când îl voi găsi. Nu mi-am putut scoate acel gând

din minte nici când îmi era mai greu. Îl auzeam spunând cuvintele din nou şi din nou şi, încetul cu încetul, am ajuns la concluzia că, deşi nu ştiam unde îl voi găsi, nu aveam să dau de el în Colorado, într-un final, mi-am luat rucsacul şi am pornit pur şi simplu la drum. Mama a crezut că mi-am pierdut minţile. Dar, cu fiecare pas pe care-l făceam, începeam să mă simt întreg din nou. Ca şi cum călătoria era ce îmi trebuia pentru a mă vindeca. Şi, când am ajuns în Hampton, am ştiut că nu trebuie să merg mai departe. Aici trebuia să ajung.

— Deci ai rămas.

— Da.

— Şi destinul tău?

El nu răspunse. Îi spusese cât putuse din adevăr şi nu voia să o mintă. Se uită la mâna ei aşezată sub a lui şi, dintr-odată, totul părea greşit. Ştia că ar trebui să termine aici, înainte să se ajungă mai departe. Să se ridice de pe canapea şi să o conducă la maşină. Să îi spună noapte bună şi să plece din Hampton înainte să răsară soarele. Dar nu putea rosti cuvintele; nu putea să se convingă să se ridice de pe canapea. Altceva îl cuprinsese şi se întoarse către ea cu o uimire crescândă. Străbătuse pe jos jumătate din ţară căutând o femeie pe care o cunoştea doar dintr-o fotografie şi ajunsese să se îndrăgostească de această femeie reală, vulnerabilă şi frumoasă care îl făcea să se simtă viu, aşa cum nu mai fusese de când începuse războiul. Nu înţelegea complet ceea ce se întâmpla, dar nu fusese niciodată mai sigur de ceva în viaţa lui.

Ceea ce văzu pe chipul ei fu de-ajuns încât să-i spună că şi ea simţea acelaşi lucru şi o trase uşor către el. Îşi apropia faţa de a ei şi îi simţi respiraţia caldă în timp ce îşi apăsa buzele de ale ei o dată, de două ori, până se contopiră definitiv.

Trecându-şi mâinile prin părul ei, o sărută cu tot ce avea, cu tot ce îşi dorea să fie. Auzi un geamăt uşor de mulţumire când îşi puse braţele în jurul ei. Deschise încet gura şi îi

simți limba pe a lui şi, dintr-odată, simți că ea este potrivită pentru el, iar ceea ce se întâmpla era potrivit pentru amândoi.

Îi sărută obrajii şi gâtul, muşcând-o uşor, apoi o sărută din nou pe buze. Se ridicară în fața canapelei, încă îmbrățişați, iar el o conduse către dormitor.

Au făcut dragoste fără să se grăbească. Thibault se mişca deasupra ei, dorindu-şi să dureze veşnic, şoptindu-şi dragostea pentru ea. Simțea corpul ei tremurând de plăcere din când în când. După aceea, a rămas sub brațul lui, cu trupul încolăcit de satisfacție. Au vorbit şi au râs, şi s-au sărutat şi, după ce au făcut dragoste a doua oară, s-a întins lângă ea, uitându-se în ochii ei înainte de a-i trece un deget uşor pe obraz. A simțit cuvintele ridicându-se înăuntrul său, cuvinte pe care nu îşi imaginase că le va spune cuiva vreodată.

— Te iubesc, Elizabeth, a şoptit el, ştiind că era purul adevăr.

Ea i-a căutat degetele înainte de a i le săruta, unul câte unul.

— Şi eu te iubesc, Logan.

CAPITOLUL 17

CLAYTON

Keith Clayton o privea pe Beth când aceasta părăsea casa, ştiind exact ce se întâmplase înăuntru. Cu cât se gândea mai mult, cu atât îşi dorea să o urmărească şi să aibă o discuţie cu ea de îndată ce ajungea acasă. Să îi explice situaţia într-un fel în care ea să înţeleagă, să realizeze că astfel de lucruri sunt pur şi simplu inacceptabile. Cu o palmă sau două, de exemplu, nu îndeajuns cât să o doară, dar suficient cât ea să ştie că vorbea serios. Nu că ar fi avut vreun efect. Şi nu era ca şi cum chiar ar fi făcut-o. Nu ar fi pălmuit-o niciodată pe Beth. Nu era acel gen de om.

Ce dracu' se petrecea aici? Situaţia asta se mai putea înrăutăţi?

Mai întâi, se dovedeşte că tipul lucrează la adăpost. Apoi, omul îşi petrece câteva zile luând cina la ea acasă, făcând schimb de priviri languroase din acelea pe care le vezi în filmele de rahat de la Hollywood. Şi apoi – şi aici este apogeul – ies în oraş să danseze într-un local pentru rataţi, după care, deşi nu vede de draperii, nu are nici cea mai mică îndoială că ea începe să se dea la el ca o uşuratică. Probabil pe canapea. Probabil pentru că băuse prea mult.

Îşi amintea zilele acelea. Dă-i femeii câteva pahare de vin şi umple-i-l când nu se uită sau amestecă-i puţină votcă în bere, ascultă până când cuvintele încep să i se stâlcească şi apoi termină prin a face o partidă extraordinară de sex, chiar acolo, în camera de zi. Alcoolul este minunat pentru aşa ceva. Îmbat-o, şi femeia nu numai că nu mai poate să spună nu, dar devine un tigru în pat. În timp ce veghea casa, nu avea probleme în a-şi imagina cum arăta trupul ei când îşi

dădea jos hainele. Dacă nu ar fi fost atât de furios, poate că l-ar fi excitat să ştie că ea este înăuntru, pusă pe treabă, fierbinte şi transpirată. Dar ideea era următoarea: nu se comporta chiar ca o mamă, nu-i aşa?

El ştia cum funcționau lucrurile astea. O dată ce începea să facă sex cu tipii cu care ieşea, acest lucru devenea normal şi acceptat. De îndată ce devenea normal şi acceptat, va face la fel şi la alte întâlniri. Atât de simplu. Un tip ar duce la doi, apoi s-ar ajunge la patru sau cinci, sau zece, sau douăzeci şi ultimul lucru pe care el îl voia era ca ea să înceapă să aducă o armata de tipi în viața lui Ben, tipi care i-ar face cu ochiul în timp ce ar ieşi pe uşă ca şi cum ar spune: „Mama ta este o cucoană tare".

Nu avea de gând să lase să se întâmple aşa ceva. Beth era prostuță, la fel ca multe alte femei, motiv pentru care avusese grijă de ea toți anii ăştia. Şi ieşise foarte bine, până când Thigh-bolt ajunsese în oraş.

Tipul era un coşmar ambulant. Ca şi cum singura lui intenție era să îi strice viața lui Clayton.

Ei bine, nu se va întâmpla chiar asta, nu-i aşa?

Aflase destul de multe despre Thigh-bolt săptămâna aceea. Nu numai că lucra la adăpost – care erau şansele să fie aşa, apropo?–, dar şi că locuia într-o dărăpănătură de lângă pădure. Şi, după ce dădu câteva telefoane care păreau oficiale către autoritățile din Colorado, diplomația profesională făcu restul muncii. Aflase că Thigh-bolt absolvise Universitatea din Colorado. Şi că fusese în Marină, servind în Irak, şi primise două decorații. Dar cel mai interesant era că vreo doi băieți din plutonul lui vorbeau despre el ca şi cum făcuse un fel de înțelegere cu diavolul pentru a rămâne în viață.

Se întrebă ce ar crede Beth despre asta.

Nu credea aşa ceva. Întâlnise îndeajuns de mulți puşcaşi marini încât să ştie că majoritatea sunt deştepți ca pietrele. Dar ceva suspect se întâmpla cu siguranță cu tipul dacă foştii camarazi din Marină nu aveau încredere în el.

Şi de ce să fi traversat țara pe jos şi să se fi oprit acolo? Tipul nu cunoştea pe nimeni în oraş şi, din câte îşi dădea el seama, nu mai fusese niciodată aici. Era ceva suspect şi în asta. Mai mult decât atât, nu putea scăpa de sentimentul că răspunsul era chiar în fața sa, dar el nu-l putea desluşi. Dar o va face. Mereu o făcea.

Clayton continuă să se uite fix la casă, gândindu-se că era timpul să se ocupe de tip. Nu acum, totuşi. Nu în seara asta. Nu cu câinele prin preajmă. Săptămâna viitoare, poate. Când Thigh-bolt era la muncă.

Vezi, asta era diferența dintre el şi alți oameni. Majoritatea oamenilor îşi trăiau viața ca nişte criminali: acționau întâi şi abia apoi se îngrijorau din cauza consecințelor. Dar nu şi Keith Clayton. El gândea lucrurile până la capăt dinainte. El plănuia. El anticipa. Asta era şi principalul motiv pentru care nu făcuse nimic până acum, chiar şi când îi văzuse pe cei doi venind cu maşina în seara asta, chiar dacă ştia exact ce se petrecea în casă, chiar şi în timp ce o privea pe Beth cum ieşea din nou, cu fața roşie şi părul răvăşit. În final, ştia el, era vorba despre putere, iar acum Thigh-bolt avea puterea. Din cauza cardului. Cardul cu fotografii care îi putea tăia lui Clayton sursa de bani.

Dar puterea nu însemna nimic dacă nu era folosită. Iar Thigh-bolt nu o folosise. Ceea ce însemna că ori Thigh-bolt nu realizase ce avea, ori se descotorosise de card, ori era omul care îşi vedea în general de treaba lui.

Sau poate era vorba despre toate cele trei variante.

Clayton trebuia să se asigure cumva. S-o ia cu începutul. Ceea ce însemna că trebuia să caute cardul. Dacă tipul încă îl avea, l-ar găsi şi l-ar distruge. Puterea ar fi iarăşi de partea lui Clayton, iar Thigh-bolt ar primi ceea ce merită. Dar dacă Thigh-bolt scăpase de card la puțin timp după ce îl găsise? Şi mai bine. Se va ocupa de el, şi lucrurile ar începe să revină la normal între el şi Beth. Ăsta era cel mai important lucru.

La dracu', arăta atât de bine când ieşea din casă. Era foarte sexi să o vadă şi să ştie ce făcuse, chiar dacă fusese cu

Thigh-bolt. Trecuse mult timp de când fusese cu un bărbat şi părea... diferită. Mai mult decât atât, el ştia că după seara asta ea va fi cu siguranţă dornică de mai mult.

Chestia aceea cu prietenii cu beneficii suna din ce în ce mai bine.

CAPITOLUL 18

BETH

— Să înțeleg că te-ai simțit bine, glumi Nana.

Era duminică dimineață, iar Beth tocmai se împleticise până la masa din bucătărie. Ben încă dormea sus.

— Ne-am simțit, spuse ea, căscând.

— Şi?

— Şi… nimic.

— Ai ajuns cam târziu, având în vedere că nu ai făcut nimic.

— Nu era atât de târziu. Nu vezi? M-am trezit dis-de-dimineață. Îşi băgă capul în frigider, apoi închise uşa fără să scoată nimic. Ar fi fost imposibil dacă aş fi ajuns acasă prea târziu. Şi de ce eşti atât de curioasă?

— Vreau doar să ştiu dacă mai am angajat luni dimineață.

Beth îşi turnă o ceaşcă de cafea şi se prăbuşi pe un scaun.

— Nu văd de ce nu ai avea.

— Deci a mers bine?

De data asta, Beth lăsă întrebarea suspendată în aer în timp ce rememora seara. Amestecând cafeaua, se simțea mai fericită decât fusese vreodată.

— Da, spuse ea. A mers bine.

*

Pe parcursul următoarelor câteva zile, Beth petrecu cât de mult timp putu cu Logan, fără a face acest lucru prea evident pentru Ben. Nu era sigură de ce, dar părea important. Corespundea cu sfaturile consilierilor în legătură cu întâlnirile amoroase atunci când sunt implicați şi copii. Dar în adâncul sufletului, ştia că nu acela era adevăratul motiv. Era pur şi simplu incitant să păstreze aparența că nimic nu

se schimbase între ei; dădea relației un sentiment ilicit, făcând-o să pară aproape o aventură.

Nu o păcălea pe Nana, desigur. Din când în când, în momentele în care Beth şi Logan încercau să mențină o distanță de fațadă, Nana bombănea ceva lipsit de sens, precum „cămile în Sahara" sau „este ca părul şi papucii de casă". Mai târziu, alături de Logan, Beth încerca să deslușească bombănelile. Prima părea să insinueze că erau făcuți unul pentru celălalt; a doua se lăsă mai greu descifrată, iar ea nu ştiu ce să creadă până când Logan ridică din umeri şi spuse:

— Poate că are legătură cu Rapunzel şi cu Cenuşăreasa?

Basme. Dar unele bune, care se termină cu „Şi au trăit fericiți până la adânci bătrânețI". Nana era dulce, încercând să nu pară prea sentimentală.

Acele momente furate, când erau singuri, aveau o intensitate aproape ireală. Beth era atentă la fiecare mişcare şi gest ale lui, încântată de felul tăcut în care o lua de mână în timp ce mergeau în spatele lui Ben la plimbarea lor de seară, apoi îi dădea drumul de îndată ce Ben reintra în aria lor vizuală. Logan avea un al şaselea simț în legătură cu cât de mult se îndepărtase Ben – un talent dezvoltat, se gândi ea, în armată – şi era recunoscătoare că dorința ei de a nu atrage atenția o vreme nu îl deranja câtuşi de puțin.

Spre uşurarea ei, Logan continua să se comporte cu Ben la fel ca înainte. Luni, apăruse cu un set de arc şi săgeți pe care îl luase de la magazinul cu articole sportive. El şi Ben petrecuseră o oră trăgând la țintă, timp care fusese în principal folosit pentru a găsi săgețile care nimeriseră în tufe sau printre crengile copacilor, lăsându-i pe amândoi cu zgârieturi până la coate.

După cină, au jucat şah în sufragerie, iar ea şi Nana au curățat bucătăria. În timp ce ştergea vasele, se gândi că l-ar putea iubi pe Logan pentru totdeauna doar pentru felul în care se purta cu fiul ei.

În ciuda faptului că se ascundeau, găseau în continuare

scuze să fie împreună singuri. Marți, când ajunse acasă de la şcoală, observă că Logan instalase un leagăn pe verandă, cu permisiunea Nanei, ca „să nu mai stăm pe trepte”. În timp ce Ben era la lecția de muzică, ea se bucura de mişcarea înceată şi sigură a leagănului, alături de el. Miercuri, merseră împreună în oraş să aducă încă un transport de mâncare pentru câini. Activități zilnice, dar faptul că avea posibilitatea să fie singură cu el era minunat. Câteodată, când erau singuri în camionetă, el o cuprindea cu brațul, iar Beth se sprijinea de el, savurând sentimentul de bine.

Se gândea la el cât timp lucra, imaginându-şi ce făcea şi ce vorbeau el şi Nana. Vizualiza felul în care cămaşa se lipea de pielea lui udă de sudoare sau felul în care brațele i se încordau când dresa câinii. Joi dimineață, când Logan şi Zeus urcau aleea pentru a începe munca, ea se întoarse de la fereastra din bucătărie. Nana stătea la masă, încercând să îşi pună cizmele de cauciuc, o sarcină îngreunată şi mai mult de slăbiciunea brațului ei.

Beth îşi drese vocea.

— Este în regulă dacă Logan îşi ia ziua liberă? întrebă ea.

Nana nu se obosi să-şi ascundă zâmbetul.

— De ce?

— Vreau să plec cu el azi. Doar eu şi el.

— Şi şcoala?

Era deja îmbrăcată, cu pachetul pentru prânz pregătit.

— Mă gândeam să sun şi să spun că sunt bolnavă.

— Oh, făcu Nana.

— Îl iubesc, Nana, spuse ea.

Nana dădu din cap, dar ochii îi luciră.

— Chiar mă întrebam când vei rosti cuvintele astea cu voce tare, în loc să mă laşi pe mine să născocesc acele ghicitori prosteşti.

— Îmi pare rău.

Nana se ridică şi bătu cu picioarele în podea de câteva ori, asigurându-se că cizmele îi veneau bine. Un strat subțire de praf se ridică de la podea.

— Presupun că mă descurc astăzi. Cred că o să îmi facă bine.
Oricum, m-am uitat prea mult la televizor.

Beth îşi ascunse o şuviţă de păr după ureche.

— Mulţumesc.

— Cu plăcere. Doar să nu devină un obicei. E cel mai bun angajat pe care l-am avut vreodată.

Şi-au petrecut după-amiaza unul în braţele celuilalt, făcând dragoste din nou şi din nou, iar când veni într-un final momentul ca ea să plece – voia să fie acasă când Ben se întorcea de la şcoală era sigură că Logan o iubeşte la fel de mult cât îl iubeşte şi ea pe el şi că şi el începe să îşi imagineze că îşi va petrece tot restul vieţii alături de ea.

Singurul lucru care îi umbrea fericirea era senzaţia că ceva îl îngrijora. Nu ea – era sigură de asta. Şi nici stadiul relaţiei; era evident după felul în care se comporta când erau împreună. Era altceva, ceva ce nu putea identifica exact. Când se gândi, realiză că observase prima dată marţi după-amiază, imediat după ce ajunsese acasă cu Ben.

Ben, ca de obicei, ţâşnise din maşină pentru a se juca un pic cu Zeus, nerăbdător să consume puţină energie înainte de lecţia de muzică. În timp ce o vizita pe Nana în biroul adăpostului, îl zărise pe Logan stând în curte, cu mâinile în buzunare, aparent privind în gol. Chiar şi în camionetă, după ce îşi pusese braţul pe după umerii ei, simţea că este încă preocupat. Iar în seara aceasta, după o partidă de şah cu Ben, ieşise pe verandă singur.

Beth i se alătură peste câteva minute şi se aşeză lângă el pe leagăn.

— Te supără ceva? întrebă ea, într-un final.

El nu răspunse imediat.

— Nu sunt sigur, spuse el.

— Eşti supărat pe mine?

El îşi scutură capul şi zâmbi.

— Deloc.

— Ce se întâmplă?

El ezită.

— Nu sunt sigur, spuse el din nou.

Ea îl privi fix, pe sub gene.

— Vrei să vorbeşti despre asta?

— Da, spuse el. Dar nu încă.

*

Sâmbătă, în timp ce Ben era la tatăl lui, s-au dus cu maşina la Sunset Beach, lângă Wilmington.

La acea dată, grupurile de turişti de vară dispăruseră şi, în afară de câțiva oameni care se plimbau pe plajă, locul era al lor. Oceanul, alimentat de curenții din golf, era încă îndeajuns de cald, iar ei mergeau cu picioarele până la genunchi prin apă. Logan aruncă o minge de tenis dincolo de valurile care se spărgeau, iar Zeus se distra de minune, înotând frenetic şi lătrând ocazional, parcă încercând să intimideze mingea să rămână pe loc.

Ea pregătise un picnic şi nişte prosoape, iar când Zeus obosi, se retraseră mai departe pe plajă şi se aşezară să ia prânzul. Metodic, ea scoase ce trebuia pentru sendvişuri şi tăie fructe proaspete. În timp ce mâncau, un cărucior cu creveți trecu prin dreptul lor, iar Logan se concentra pe el cu privirea preocupată pe care ea o observase când şi când săptămâna aceea.

— Iar ai privirea aia, rosti ea în cele din urmă.

— Ce privire?

— Scuipă tot, spuse ea, ignorând întrebarea. Ce te supără? Şi fără răspunsuri vagi de data asta.

— Nu am nimic, zise el, întorcându-se pentru a o privi în ochi. Ştiu că am părut puțin distant zilele astea, încerc doar să pun nişte lucruri cap la cap.

— Ce anume?

— De ce anume ieşim noi.

Inima ei se opri pentru o clipă. Nu se aştepta să audă asta şi îşi simți fața împietrind.

— Nu a sunat cum trebuie, spuse el, scuturând repede din cap. Nu am vrut să spun asta. Mă gândeam mai mult la cum

de există oportunitatea asta. Nu are sens.

Ea se încruntă.

— Tot nu înțeleg.

Zeus, care stătea întins lângă ei, ridică ochii pentru a privi un stol de pescăruşi care aterizase în apropiere. Dincolo de ei, la malul apei, nişte păsări scurmau după raci mici de nisip. Logan le privi înainte de a continua. Când începu să vorbească, vocea îi era sigură, ca a unui profesor care explică lecția la clasă.

— Dacă priveşti lucrurile din perspectiva mea, asta se vede: o femeie inteligentă, fermecătoare, frumoasă, care nu a împlinit încă 30 de ani, amuzantă şi pasională. De asemenea, când doreşte, foarte seducătoare. Îi zâmbi înainte de a continua: Cu alte cuvinte, o adevărată partidă, din punctul de vedere al oricărui bărbat. Făcu o pauză. Opreşte-mă dacă te fac să te simți prost.

Ea se întinse şi îl bătu pe genunchi.

— Te descurci de minune, spuse ea. Continuă.

El îşi trecu agitată o mână prin păr.

— Asta încerc să înțeleg. M-am tot gândit zilele astea.

Ea încercă, fără succes, să îi urmeze firul logic. De data asta, în loc să îl bată pe genunchi, îl strânse.

— Trebuie să înveți să te exprimi mai clar. Tot nu te înțeleg.

Pentru prima dată de când îl cunoştea, văzu o urmă de nerăbdare pe fața lui. Dispăru aproape imediat, iar ea simți cumva că era oarecum direcționată mai mult către el decât către ea.

— Vreau să spun că nu înțeleg de ce nu ai mai avut nicio relație de la fostul tău soț încoace. Se opri, ca şi cum ar fi căutat cuvintele potrivite. Da, ai un fiu şi, pentru unii bărbați, asta ar putea fi un inconvenient. Dar nu ascunzi în general faptul că eşti mamă şi presupun că majoritatea oamenilor din orăşelul ăsta îți cunosc situația. Am dreptate?

Ea ezită.

— Da.

— Şi bărbaţii care au vrut să te scoată în oraş. Cu toţii ştiau dinainte că ai un fiu?

— Da.

El o fixă cu o privire curioasă.

— Atunci unde sunt?

Zeus îşi roti capul în poala ei, iar Beth începu să îl mângâie după urechi, simţind nevoia de a se apăra.

— Ce importanţă are? întrebă ea. Şi, să fiu sinceră, nu cred că mă simt bine cu tipul ăsta de întrebări. Ce s-a întâmplat în trecut e treaba mea şi nu pot să-l refec şi nu o să te las pe tine să stai aici şi să îmi pui mie întrebări despre persoanele cu care am ieşit şi când am ieşit şi ce s-a întâmplat la acele ieşiri. Sunt cine sunt şi mă gândeam că tocmai tu vei înţelege asta, domnule Am-venit-pe-jos-din-Colorado-dar-nu-mă-întreba-de-ce.

El tăcu, iar ea ştia că se gândea la ceea ce tocmai spusese. Când vorbi din nou, vocea lui era plină de o blândeţe neaşteptată.

— Nu spun lucrurile astea ca să te supăr. Spun asta pentru că eu cred că eşti cea mai remarcabilă femeie pe care am cunoscut-o vreodată. Din nou, se opri înainte de a continua, asigurându-se că spusele lui fuseseră auzite. Faza e că sunt aproape sigur că orice bărbat ar simţi ce simt şi eu. Şi din moment ce ai ieşit şi cu alţi bărbaţi, mai ales în orăşelul ăsta în care sunt puţine femei de vârsta ta disponibile, sunt sigur că ar fi văzut ce femeie minunată eşti. Bine, poate că unii dintre ei nu erau pe gustul tău, aşa că ai încheiat relaţia. Dar ceilalţi? Cei pe care i-ai plăcut? Trebuie să fi fost cineva, cineva cu care să fi avut o conexiune.

Luă încet o mână de nisip şi îşi despărţi uşor degetele, lăsând grăunţele să-i curgă printre degete.

— La asta m-am gândit. Pentru că pur şi simplu nu pot să cred că nu ţi-a plăcut şi ţie de cineva, deşi mi-ai spus că nu prea ai avut noroc cu bărbaţii.

Îşi şterse mâna cu prosopul.

— Greşesc până aici?

Ea îl privi fix, întrebându-se de unde ştia atâtea.

— Nu, spuse ea.

— Şi ţi-ai pus întrebări în legătură cu asta, nu-i aşa?

— Câteodată, recunoscu ea. Dar nu crezi că faci din ţânţar armăsar? Chiar dacă aş fi fost perfectă, cum spui, trebuie să ţii cont de faptul că vremurile s-au schimbat. Sunt probabil mii, dacă nu zeci de mii de femei pe care le-ai putea descrie la fel.

— Poate, ridică el din umeri.

— Dar nu eşti convins.

— Nu.

Ochii lui albaştri o ţineau permanent sub observaţie.

— Ce? Crezi că e vorba de vreo conspiraţie?

În loc să răspundă direct, mai luă un pumn de nisip.

— Ce îmi poţi spune despre fostul tău soţ? întrebă el.

— Ce importanţă are?

— Sunt curios ce părere are despre faptul că tu ieşi cu cineva.

— Sunt sigură că nu îi pasă câtuşi de puţin. Şi nu îmi pot imagina de ce ai tu impresia că are vreo importanţă.

El lăsă nisipul să cadă tot deodată.

— Pentru că, spuse el, cu voce joasă, întorcându-se către ea, sunt aproape sigur că el este cel care mi-a spart ieri casa.

CAPITOLUL 19

THIBAULT

Sâmbătă seara târziu, după ce Elizabeth plecase, Thibault îl găsi pe Victor stând în camera lui de zi, încă îmbrăcat în pantalonii scurți şi cămaşa colorată pe care le purta în ziua în care murise.

La vederea lui, Thibault se opri brusc. Nu putu decât să se holbeze. Nu era posibil şi nici nu se întâmpla cu adevărat. Thibault ştia că Victor nu mai era, fusese îngropat într-un cimitir mic de lângă Bakersfield. Ştia că Zeus ar fi reacționat dacă o persoană reală se afla în casă, dar Zeus merse direct către bolul său cu apă.

În linişte, Victor zâmbi.

— Este mai mult, spuse el, vocea părându-i o promisiune răguşită.

În momentul în care Thibault clipi, Victor dispăru. Era evident că nu fusese niciodată acolo.

Era a treia oară când Thibault îl vedea pe Victor după ce acesta murise. Prima dată fusese la înmormântare, când Thibault mersese după un colț al bisericii şi îl văzuse pe Victor privindu-l de la capătul unui hol.

— Nu este vina ta, spusese Victor înainte de a se disipa.

Lui Thibault i se pusese un nod în gât, forțându-l să gâfâie după aer.

A doua apariție avusese loc cu trei săptămâni înainte să pornească la drum. Atunci se întâmplase în magazin, în timp ce Thibault scotocea prin portofel, încercând să-şi dea seama câtă bere poate cumpăra. Băuse destul de mult în zilele acelea şi, când se apucase să numere bonurile fiscale, văzuse o imagine cu coada ochiului. Victor scutura din cap, dar nu

spunea nimic. Nici nu trebuia. Thibault ştia că i se spunea că era timpul să înceteze cu băutura. Iar acum, asta.

El nu credea în fantome şi ştia că imaginea lui Victor nu era reală. Nu e un spectru care îl bântuie, nu există vizite de dincolo sau spirite fără linişte care au mesaje de livrat. Victor era un produs al imaginației sale, iar Thibault ştia că subconştientul lui crease imaginea aceea. Până la urmă, Victor fusese singura persoană de care Thibault asculta.

Ştia că accidentul cu barca fusese doar atât: un accident. Copiii care conduceau cealaltă barcă fuseseră traumatizați, iar oroarea lor față de ce se întâmplase era sinceră. Cât despre băut, ştia foarte bine în adâncul sufletului că alcoolul îi făcea mai mult rău decât bine. Cumva totuşi era mai simplu să îl asculte pe Victor. Ultimul lucru la care se aştepta era să îşi vadă încă o dată prietenul. Se gândi la cuvintele lui Victor – „este mai mult" – şi se întrebă cum se legau de conversația lui cu Elizabeth.

Cumva, nu credea că există o legătură, dar nu îşi putea da seama şi îl măcina. Se gândi că, cu cât mai mult se va forța să obțină un răspuns, cu atât mai greu va veni acel răspuns. Subconştientul e ciudat din punctul ăsta de vedere.

Merse în bucătărie pentru a-şi turna un pahar cu lapte, puse nişte mâncare în bolul lui Zeus şi se întoarse în camera lui. Întins pe pat, reflecta la lucrurile pe care i le spusese lui Elizabeth.

Se gândise îndelung dacă să spună ceva. Nici nu era foarte sigur ce spera să realizeze făcând asta, în afară de a-i deschide ochii la posibilitatea că Keith Clayton ar putea să îi controleze viața în moduri la care nici nu se gândise.

Şi exact asta făcea omul. Thibault se convinsese de asta după ce avusese loc spargerea. Bineînțeles, putea fi oricine – cineva care voia să facă un ban rapid luând lucruri care pot fi vândute într-un amanet dar felul în care fusese făcută spargerea sugera altceva. Era prea curată. Nimic nu fusese aruncat la întâmplare. Nimic nu fusese mutat de la locul lui. Totuşi, aproape fiecare lucru fusese *ajustat.*

Pătura de pe pat era primul semn. Era o cută mică în pătură, făcută de cineva care nu învățase să facă patul în stil militar – ceva ce puțini ar fi observat, dacă ar fi observat cineva. El observase. Hainele din sertare arătau semne similare de deranj: ceva mototolit aici, o mânecă împăturită prost în altă parte.

Nu numai că cineva intrase în casa lui cât el fusese la muncă, dar acea persoană cercetase casa amănunțit.

Dar de ce? Thibault nu avea nimic de valoare de furat. O privire aruncată rapid pe fereastră în prealabil dezvăluia că nu era nimic demn de furat aici. Nu numai că sufrageria era lipsită de produse electronice, dar al doilea dormitor era complet gol, iar camera în care dormea el conținea doar un pat, o noptieră şi o lampă. În afară de vase, nişte ustensile şi un deschizător electric de conserve antic de pe dulap, până şi bucătăria era goală. Cămara conținea hrană pentru câini, o bucată de pâine şi un borcan de unt de arahide. Dar cineva răscolise peste tot prin casă, inclusiv sub saltea. Cineva umblase prin sertarele lui şi apoi curățase în urma sa.

Fără urme de furie, nedescoperind ceva de valoare. Fără frustrare evidentă că spargerea fusese o pierdere de vreme. În schimb, hoțul încercase să îşi acopere urmele.

Oricine spărsese casa o făcuse nu pentru a fura, ci pentru a căuta ceva. Ceva anume. Nu trecu mult timp până să îşi dea seama cine fusese responsabil.

Keith Clayton îşi căuta aparatul foto. Sau, mai degrabă, căuta cardul de memorie. Probabil pentru că fotografiile de pe card îi puteau cauza probleme. Nu era greu de crezut, având în vedere activitățile lui Clayton când cei doi se văzuseră pentru prima dată. În regulă, deci Clayton voia să îşi acopere urmele. Dar mai era ceva ce nu era la fel de evident. Şi avea de-a face cu Elizabeth.

Faptul că nu mai avusese alte relații în ultimii zece ani nu avea sens. Dar rezona cu ceva ce auzise în timp ce juca biliard, arătând poza ei unui grup de localnici. Ce spusese unul dintre ei? Îi luase ceva timp pentru a-şi aminti

cuvintele exacte şi îşi dorea să fi fost mai atent la comentariu. Era atât de concentrat pe aflarea numelui lui Elizabeth, încât îl ignorase mereu – o greşeală. Acum, când privea în urmă, acel comentariu avea implicații amenințătoare.

„... hai să spunem doar că nu iese în oraş. Fostului ei soț nu i-ar plăcea asta şi, crede-mă, nu vrei să te pui cu el."

Revizui ce ştia despre Keith Clayton. Făcea parte dintr-o familie puternică. Un bătăuş. Iute la mânie. Într-o poziție din care poate abuza de putere. Cineva care crede că merită orice îşi doreşte, când îşi doreşte?

Thibault nu putea fi sigur de această ultimă caracteristică, dar se potrivea imaginii.

Clayton nu voia ca Elizabeth să se vadă cu alți bărbați. Elizabeth nu mai avusese nicio relație importantă de ani de zile. Îşi punea ocazional întrebări, dar nu făcuse legătura între fostul ei soț şi relațiile ei eşuate. Pentru Thibault, era mai mult decât plauzibil că Clayton manipula oameni şi evenimente şi – cel puțin dintr-un punct de vedere – încă îi controla viața. Faptul că Clayton ştia că Elizabeth ieşise cu cineva în trecut însemna că o urmărea de ani întregi. Exact la fel cum o făcea şi acum.

Nu era greu de imaginat cum încheiase Clayton fostele ei relații, dar până acum, păstrase distanța când era vorba despre el şi Elizabeth. Până atunci, Thibault nu îl văzuse spionând din depărtare şi nu observase nimic ieşit din comun. În schimb, Clayton îi spărsese casa ca să caute cardul când ştia că Thibault va fi la muncă.

Pregătea doar terenul?

Probabil. Dar întrebarea era: cu ce scop? Să îl dea pe Thibault afară din oraş, cel puțin. Totuşi, Thibault nu putea scăpa de sentimentul că nu acesta era sfârşitul. După cum spusese Victor, „este mai mult".

Voia să îi spună lui Elizabeth ce ştia despre fostul ei soț, dar nu putea să-i dezvăluie pur şi simplu comentariul pe care îl auzise la biliard. Asta însemna să îi spună despre

fotografie şi nu putea face asta încă. În schimb, voia să îi indice direcția corectă, în speranța că va începe să facă singură legăturile. Împreună, după ce vor şti amândoi de ce este în stare Clayton pentru a-i sabota relațiile, vor putea face față la orice va alege el să facă. Se iubeau. Vor şti la ce să se aştepte. Totul se va rezolva.

Să fi fost acesta motivul pentru care venise? Să se îndrăgostească de Elizabeth şi să-şi construiască o viață împreună cu ea? Era acesta destinul lui?

Dintr-un anumit motiv, nu părea bine. Cuvintele lui Victor păreau să confirme asta. Era un alt motiv pentru care venise. Faptul că se îndrăgostise de Elizabeth putea fi doar o parte. Dar nu era totul. Mai urma ceva.

Este *mai mult.*

Thibault dormi restul nopții fără să se trezească, la fel cum făcuse în fiecare noapte petrecută în Carolina de Nord. Era ceva ce ținea de armată sau, mai exact, specific războiului, ceva ce învățase din necesitate. Soldații obosiți fac greşeli. Tatăl lui spunea asta. Fiecare ofițer pe care îl cunoscuse vreodată spunea asta. Experiența războiului îl învățase adevărul spuselor lor. Învățase să doarmă când era vremea de somn, indiferent de cât de haotice erau împrejurările, cu încrederea că somnul îl va face mai bun a doua zi.

În afară de scurta perioadă de după moartea lui Victor, somnul nu fusese niciodată o problemă pentru el. Îi plăcea să doarmă şi îi plăcea felul în care gândurile sale păreau să se contopească în timp ce visa. Duminică, atunci când se trezi, vizualiză o roată ale cărei spițe ieşeau din centru. Nu era sigur de ce, dar peste câteva minute, când îl plimba pe Zeus afară, îi trecu dintr-odată prin cap ideea că poate nu Elizabeth era centrul roții, cum presupusese el inconştient. În schimb, realiză că tot ce se întâmplase de când ajunsese în Hampton părea să se învârtă în jurul lui Keith Clayton.

Până la urmă, Clayton fusese prima persoană pe care o cunoscuse în oraş. Îi luase aparatul foto. El şi Elizabeth fuseseră căsătoriți. Era tatăl lui Ben. Sabota relațiile lui

Elizabeth. Clayton îi văzuse petrecând o seară împreună când venise să îl aducă pe Ben acasă, cu un ochi vânăt – cu alte cuvinte, era primul care aflase despre ei. Tot el îi spărsese casa. Clayton – nu Elizabeth – era motivul pentru care venise în Hampton.

În depărtare se auzeau tunete joase şi amenințătoare. Furtuna stătea să înceapă şi luând în considerare umezeala aerului părea a fi una zdravănă.

În afară de ce îi spusese Elizabeth despre Clayton, realiză că ştia foarte puține despre fostul ei soț. Când primii picuri începură să cadă, Thibault intră înapoi în casă. Mai târziu, va merge la bibliotecă. Avea de făcut cercetări serioase, în speranța că va putea înțelege mai bine oraşul şi rolul pe care familia Clayton îl joacă în Hampton.

CAPITOLUL 20

BETH

— Nu mă miră, pufni Nana. L-aş crede în stare de orice pe defunctul tău fost soț.

— Nu e mort, Nana.

Nana oftă.

— Speranța moare ultima!

Beth luă o gură de cafea. Era duminică şi tocmai se întorseseră de la biserică. Pentru prima oară de la atac, Nana avusese un solo scurt într-un număr muzical, iar Beth nu voia să îi distragă atenția de la această reuşită. Ştia cât de mult însemna corul pentru ea.

— Nu mă ajuți cu nimic, spuse Beth.

— Cu ce să te ajut?

— Spuneam doar…

Nana se întinse peste masă.

— Ştiu ce spui. Mi-ai spus deja, îți aminteşti? Şi, dacă mă întrebi dacă eu îl găsesc pe Keith în stare să îi fi spart casa lui Thibault, eu spun doar că nu m-ar mira. Nu mi-a plăcut niciodată omul ăla.

— Ei, serios?

— Nu ai motive să faci pe deşteapta.

— Nu fac pe deşteapta!

Nana nu părea să o audă.

— Pari obosită. Mai vrei cafea? Sau ce zici de nişte pâine prăjită cu scorțişoară?

Beth scutură din cap.

— Nu mi-e foame.

— Chiar şi aşa, tot trebuie să mănânci. Nu e sănătos să sari peste mese şi ştiu că ai sărit deja peste micul dejun. Se

ridică de la masă. Fac pâine prăjită.

Beth ştia că nu avea rost să se certe cu ea. Când Nana se hotăra să facă ceva, nu aveai cum să o întorci din drum.

— Dar cealaltă parte? Despre amestecul lui Keith în…

Ea se opri.

Nana ridică din umeri în timp ce punea două felii de pâine la prăjit.

— Despre alungarea altor bărbaţi? Nimic din ce face omul ăla nu mă surprinde. Şi ar explica unele lucruri, nu-i aşa?

— Dar nu are sens. Cunosc cel puţin şase femei cu care a ieşit şi nu e ca şi cum ar fi sugerat măcar că ar vrea să ne împăcăm. De ce i-ar păsa dacă ies sau nu cu cineva?

— Pentru că este ca un copil răsfăţat, declară Nana. Puse două bucăţi de unt într-o tigaie şi aprinse aragazul. O flacără mică şi albastră prinse viaţă. Tu erai jucăria lui şi, chiar dacă are jucării noi, asta nu înseamnă că e de acord să se bucure cineva de cele vechi.

Beth se mişcă pe scaun.

— Nu sunt sigură că îmi place analogia asta.

— Nu contează dacă îţi place sau nu. Contează doar dacă este adevărat.

— Şi tu crezi că este?

— Nu am spus asta. Ce am spus eu este că nu m-ar mira. Şi nu-mi spune că tu eşti surprinsă. Am văzut cum te măsoară din cap până-n picioare. Îmi dă fiori şi fac tot posibilul să nu-i dau în cap cu lopata de adunat nevoile câinilor.

Beth zâmbi, dar zâmbetul dispăru într-o secundă. Când pâinea sări din prăjitor, Nana luă feliile şi le puse pe o farfurie. Picură unt topit şi adăugă zahăr şi scorţişoară. Aduse farfuria şi i-o puse în faţă lui Beth.

— Uite. Mănâncă ceva. Eşti aproape un schelet.

— Am aceeaşi greutate dintotdeauna.

— Ceea ce nu este suficient. Nu a fost niciodată suficient. Dacă nu ai grijă, o să te ia vântul. Când se aşează din nou la masă, făcu semn din cap către fereastră. O să fie una mare.

Ceea ce este bine. Avem nevoie de ploaie. Sper că nu avem urlători în adăpost.

Urlătorii erau câinii cărora le era frică de furtună şi le făceau viaţa grea şi celorlalţi. Beth văzu turnura conversaţiei ca pe o ocazie de a schimba subiectul. Nana oferea de obicei o cale de a abandona o discuţie neplăcută, dar când luă o gură din pâinea prăjită, Beth realiză că mai era ceva ce voia să discute.

— Cred că s-au cunoscut înainte, spuse ea într-un final.

— Cine? Thibault şi ratatul?

Beth ridică mâinile.

— Te rog, nu îi mai spune aşa. Ştiu că nu îl placi, dar este totuşi tatăl lui Ben şi nu vreau să îţi faci obiceiul de a-i spune aşa când te poate auzi. Ştiu că nu este acum aici…

Nana zâmbi trist.

— Ai dreptate, spuse ea. Îmi pare rău. Nu o să îi mai spun aşa. Dar ce ziceai?

— Îţi aminteşti când ţi-am povestit despre seara în care Keith l-a adus pe Ben acasă cu un ochi vânăt? Tu o vizitai pe sora ta… O văzu pe Nana dând din cap. Aseară, m-am gândit la asta. Nu mi-am dat seama atunci, dar când Keith a dat cu ochii de Logan, nu a întrebat cine este. În schimb, a fost ca şi cum cineva a apăsat pe un întrerupător şi s-a înfuriat imediat. A spus ceva de genul: „Ce cauţi aici?”

— Şi?

Faţa Nanei nu exprima nimic.

— A fost felul în care a spus-o. Nu era surprins că un bărbat oarecare era în casă pe cât se mira că Logan era acel bărbat. Ca şi cum Logan ar fi fost ultima persoană pe care se aştepta să o vadă.

— Thibault ce spune?

— Nu a spus nimic. Dar are sens, nu-i aşa? Că s-au mai întâlnit? Din moment ce crede că Keith i-a spart casa?

— Poate, zise Nana, apoi îşi scutură capul. Nu ştiu. Thibault n-a spus ce crede că voia fostul tău soţ?

— Nu, zise ea, n-a spus. În afară de faptul că nu prea avea

ce să găsească.

— Care este un fel de a răspunde la o întrebare fără a răspunde cu adevărat.

— Mmmm, aprobă Beth.

Mai muşcă o dată din pâinea prăjită, gândindu-se că nu o putea termina pe toată.

Nana se aplecă în față.

— Şi asta te îngrijorează şi pe tine?

— Puțin, spuse Beth, dând încet din cap.

— Pentru că simți că îți ascunde ceva?

Când Beth nu răspunse, Nana se întinse peste masă şi o apucă de mână.

— Cred că îți faci griji din motive greşite acum. Poate că fostul tău soț a spart casa lui Thibault sau poate că nu. Poate că s-au mai întâlnit înainte sau poate că nu au făcut-o. Dar niciunul din acele lucruri nu este mai important ca faptul că a lucrat pe ascuns împotriva ta. Dacă aş fi în locul tău, asta ar fi partea care m-ar îngrijora cel mai tare, pentru că asta te afectează cel mai mult. Se opri, lăsând cuvintele să-şi facă efectul. Spun asta pentru că v-am văzut pe tine şi pe Thibault împreună şi este evident că ține foarte mult la tine. Şi cred că motivul pentru care ți-a împărtăşit suspiciunile lui este că nu vrea să sfârşească precum ceilalți bărbați cu care ai ieşit.

— Deci crezi că Logan are dreptate?

— Da, spuse Nana. Tu nu?

Trecu ceva timp până când Beth răspunse:

— Şi eu cred la fel.

Una e să gândeşti asta; alta e să fi sigur. După discuție, Beth îşi puse blugii şi pelerina de ploaie şi plecă în oraş. Ploaia începuse cu două ore mai devreme, în torenți descendenți alimentați de o furtună tropicală care urcase prin Georgia şi apoi Carolina de Sud. Ştirile estimau până la şaisprezece centimetri cubi de apă pe metru pătrat în următoarele douăzeci şi patru de ore, urmând să mai crească. Încă două furtuni pornite din Golful Mexic se

apropiaseră de țărm în ultimele zile şi era probabil să treacă şi peste acea zonă, aducând cu ele chiar şi mai multă ploaie. Vara fierbinte şi uscată se încheia oficial.

Beth abia vedea dincolo de parbriz, chiar şi cu ştergătoarele la viteză maximă. Gaterele începeau să dea pe dinafară şi, în timp ce conducea către oraş, văzu vârtejuri de apă care se îndreptau către râu. Până acum, râul nu se umflase, dar urma să o facă. Aproape fiecare afluent pe o rază de optzeci de kilometri îl alimenta, iar ea se gândi că va atinge cota de inundație în curând. Oraşul putea face față inundațiilor: asemenea furtuni sunt obişnuite în această regiune a țării şi majoritatea firmelor sunt îndeajuns de departe de râu, încât să evite efectele tuturor furtunilor, cu excepția celor extraordinare. Drumul care ducea la adăpost – pentru că era paralel cu râul – era altă poveste. În timpul furtunilor mari, mai ales în timpul uraganelor, râul acoperea drumul, făcând trecerea dificilă. Nu avea să fie o problemă astăzi, dar pe parcursul săptămânii lucrurile se vor înrăutăți simțitor, se gândi ea.

În maşină, continuă să reflecteze la conversația avută cu Nana. Ieri-dimineață, lucrurile păreau mult mai simple, dar acum nu putea scăpa de întrebările care îi chinuiau mintea. Nu doar în legătură cu Keith, ci şi în legătură cu Logan. Dacă era adevărat că Logan şi Keith se cunoscuseră înainte, de ce Logan nu-i spusese nimic? Şi ce căuta Keith în casa lui Logan? În calitate de şerif, Keith avea acces la tot felul de informații de natură personală, deci nu putea fi vorba despre aşa ceva. Atunci, ce căuta? Oricât încerca, nu reuşea să îşi dea seama.

Şi Keith…

Dacă Nana şi Logan aveau dreptate? Şi, presupunând că aveau dreptate – pentru că, după ce se gândise puțin la problemă, simțea instinctiv că era adevărat –, cum de nu observase nimic?

Era greu de recunoscut că era posibil să îl fi judecat greşit. Avea de-a face cu acest om de peste zece ani şi, deşi nu îl

privise niciodată ca pe o sursă de bunătate, ideea că el îi sabota viața personală nu îi trecuse niciodată prin minte.

Cine ar face aşa ceva? Şi de ce? Felul în care Nana descrisese situația – că el o considera o jucărie pe care nu voia să o împartă cu nimeni – avea o nuanță reală care o făcu să se încordeze în timp ce conducea.

Ceea ce o mira cel mai mult era că, în acest orăşel, unde; secretele erau aproape imposibil de păstrat, ea nu suspectase nimic. O făcu să îşi pună semne de întrebare despre prietenii şi vecinii ei, dar în principal despre bărbații care o invitaseră în oraş. De ce nu i-ar fi spus lui Keith pur şi simplu să îşi vadă de treaba lui?

Pentru că, îşi aminti ea, făcea parte din familia Clayton. Iar acei bărbați nu opuseseră rezistență din aceleaşi motive din care nu o făcea nici ea când venea vorba de Ben. Câteodată, îi era mai uşor să fie de acord.

Chiar ura familia aceea.

Bineînțeles, sărise câteva etape. Doar pentru că Logan şi Nana bănuiau că Keith punea ceva la cale, nu însemna că era neapărat şi adevărat, îşi aminti ea. Acesta era şi motivul pentru care făcea acest drum.

Viră stânga la o intersecție mare, îndreptându-se către un cartier mai vechi, unul dominat de case în stil Craftsman, cu verande mari şi spațioase. Străzile erau străjuite de pomi înalți, majoritatea de peste o sută de ani, iar ea îşi aminti că, în copilărie, acesta fusese mereu cartierul ei preferat. Exista o tradiție printre familiile care locuiau acolo ca de sărbători să decoreze extravagant exteriorul caselor, făcând locul să pară pitoresc şi vesel.

Casa lui era la jumătatea străzii, iar ea abia reuşi să îi vadă maşina parcată sub copertină. O altă maşină era parcată în spatele ei şi, deşi acest lucru însemna că nu era singur, nu avea chef să se întoarcă mai târziu. După ce opri în fața casei, îşi ridică gluga pelerinei de ploaie şi ieşi în furtună.

Păşi prin bălțile care se acumulaseră pe alee şi urcă

treptele verandei. Prin geam, văzu o lampă aprinsă într-un colț al camerei de zi; un televizor din apropiere transmitea ultima cursă din NASCAR. Musafirul trebuie să fi insistat; nu era nicio şansă ca proprietarul casei să se fi uitat. Omul ura NASCAR, ştia ea.

Apăsă soneria şi făcu un pas mic înapoi. Când apăru în dreptul uşii, o recunoscu într-o fracțiune de secundă. Pe chipul lui, ea văzu un amestec de mirare şi curiozitate, dar şi o urmă de ceva la care nu se aşteptase: frică.

Privirea lui scrută rapid drumul în ambele direcții, înainte de a se opri asupra ei.

— Beth, spuse el. Ce faci aici?

— Bună, Adam! Ea zâmbi. Mă întrebam dacă ai câteva minute la dispoziție. Aş vrea să vorbesc cu tine.

— Nu sunt singur, spuse el, vorbind încet. Nu este un moment potrivit.

Ca la un semn, auzi o voce feminină strigând de undeva din spatele lui:

— Cine e?

— Te rog? spuse Beth.

El păru să chibzuiască dacă să-i închidă sau nu uşa în nas înainte de a ofta.

— O prietenă, strigă el. Se întoarse. Lasă-mă un minut, bine?

O femeie apăru peste umărul lui. Ținea o bere în mână şi purta blugi şi un tricou cu două numere mai mici. Beth o recunoscu ca fiind una dintre secretarele din compania lui Adam.

Noelle sau ceva de genul acesta.

— Ce vrea? întrebă Noelle.

După tonul vocii, era evident că şi ea o recunoscuse pe Beth.

— Nu ştiu, spuse Adam. A trecut doar pe aici, bine?

— Dar vreau să mă uit la cursă, se bosumflă ea, plasând un braț posesiv în jurul mijlocului lui.

— Ştiu, spuse el. Nu lipsesc mult. Ezită când văzu privirea

lui Noelle. Promit, o asigură el.

Beth se întrebă dacă lamentarea din vocea lui fusese dintotdeauna acolo şi, dacă da, de ce nu o observase până atunci. Ori el încercase să o ascundă, ori ea fusese dispusă să o ignore. Bănuia că era a doua variantă, iar gândul o făcu să se simtă oarecum debusolată.

Adam ieşi din casă şi închise uşa în urma lui. Când o privi, ea nu îşi putu da seama dacă el era înfricoşat sau furios. Sau ambele.

— Ce este atât de important? întrebă el.

Părea un adolescent.

— Nu e ceva important, îi spuse ea. Am trecut pe aici doar ca să îți pun o întrebare.

— Despre ce?

Beth îl făcu să se uite la ea.

— Vreau să ştiu care a fost motivul pentru care nu m-ai mai sunat niciodată după ce am luat cina împreună.

— Poftim? Se mută de pe un picior pe altul, asemenea unui cal nervos. Cred că glumeşti.

— Nu glumesc.

— Pur şi simplu nu te-am mai sunat, bine? Nu a mers. Îmi pare rău. Pentru asta ai venit? Să îmi cer scuze?

Cuvintele păreau o lamentare, iar ea se întrebă cum de ieşise oare cu el.

— Nu, nu am venit pentru scuze.

— Atunci, pentru ce? Ascultă, sunt cu cineva, spuse el, arătând cu degetul peste umăr. Trebuie să plec.

În timp ce întrebarea încă plutea în aer, el privi în sus şi în jos pe stradă, iar ea înțelese ce se întâmpla.

— Ți-e frică de el, nu-i aşa? spuse ea.

Deşi el încerca să ascundă asta, ea ştia că lovise un punct sensibil.

— De cine? Despre ce vorbeşti?

— Despre Keith Clayton. Fostul meu soț.

El deschise gura pentru a spune ceva, dar nu se auzi nimic. În schimb, înghiți din nou în sec, într-o încercare de a

nega.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

Ea veni cu un pas mai aproape de el.

— Ce a făcut? Te-a amenințat? Te-a înfricoşat?

— Nu! Nu vreau să vorbesc despre asta, spuse el.

Se întoarse către uşă şi căută mânerul. Ea îl apucă de braț pentru a-l opri, împingându-şi fața mai aproape de a lui. Muşchii lui se încordară înainte de a se relaxa.

— Te-a amenințat, nu-i aşa? insistă ea.

— Nu pot să vorbesc despre asta, ezită el. El…

Deşi bănuise că atât Logan, cât şi Nana avuseseră dreptate, deşi propria intuiție o făcuse să vină aici, simți ceva rupându-se în ea când Adam confirmă.

— Cea făcut?

— Nu pot să-ți spun. Tu ar trebui să înțelegi asta mai bine ca oricine. Ştii cum este el. O să…

Vocea i se pierdu, ca şi cum îşi dăduse brusc seama că spusese prea mult.

— Ce va face?

El îşi scutură capul.

— Nimic. Nu va face nimic. Îşi îndreptă spatele. Nu a mers între noi. Hai să lăsăm lucrurile aşa.

Deschise uşa. Se opri, trăgând puternic aer în piept, iar ea se întrebă dacă nu cumva era pe punctul de a se răzgândi.

— Te rog, nu te mai întoarce aici, spuse el.

*

Beth stătea în leagănul de pe veranda casei sale, privind valurile de ploaie cum coboară, cu hainele încă ude. Ca de obicei, Nana o lăsase singură cu gândurile ei. Chiar şi când îi întinsese o ceaşcă de ceai fierbinte şi un fursec cu unt de arahide făcut în casă, fusese ciudat de tăcută.

Beth sorbi din ceai înainte de a-şi da seama că nu îl voia. Nu îi era frig; în ciuda ploii, aerul era cald, iar ea vedea fire de ceață care traversau proprietatea. În depărtare, aleea părea să dispară în aburul gri.

Fostul ei soț trebuia să apară în curând. Keith Clayton.

Din când în când, rostea în şoaptă acel nume, făcându-l să sune ca o blasfemie.

Nu putea să creadă. Nu, uită asta. Putea şi chiar credea. Chiar dacă şi-ar fi dorit să îi dea o palmă lui Adam pentru că fusese atât de pămpălău, ştia că nu îl putea învinui pe el. Era un tip de treabă, dar nu era şi nici nu fusese niciodată primul ales într-o echipă de baschet sau baseball. Nu exista nicio şansă ca el să se fi ridicat împotriva fostului ei soţ.

Îşi dorea doar ca Adam să îi fi dezvăluit modul în care operase Keith. Era uşor de imaginat; nu avea niciun dubiu că Adam îşi închiriase biroul de la familia Clayton. Aproape fiecare firmă din centru făcuse la fel. Jucase cartea cu chiria? Sau cartea cu „putem să îţi facem viaţa foarte dificilă”? Cât de departe fusese omul dispus să meargă?

De când stătea afară, încercase să îşi dea seama exact de câte ori se întâmplase. Nu avusese foarte multe relaţii, poate cinci sau şase; se gândi ea, care se încheiaseră în acelaşi fel brusc şi inexplicabil, exact cum se întâmplase cu Adam. Asta dacă îl lua în calcul pe Frank, care fusese când? În urmă cu şapte ani? O urmărea... o hărţuia de atâta timp? Înţelegerea acestui fapt îi provocă greaţă.

Şi Adam...

Ce aveau bărbaţii pe care îi alegea ea de fugeau care încotro în secunda în care intervenea Keith? Da, erau o familie puternică şi da, el era şerif, dar ce s-a întâmplat cu a fi bărbat? Să îi fi spus să îşi vadă de treaba lui! Şi de ce nu au venit la ea să îi spună ce se întâmplă, măcar? În schimb, se ascundeau cu coada între picioare. Dacă îi socotea pe ei şi pe Keith, nu fusese cea mai norocoasă la bărbaţi. Cum era expresia aia? Mă păcăleşti o dată, să îţi fie ruşine. Mă păcăleşti de două ori, să îmi fie ruşine mie? Era vina ei că alegea bărbaţi atât de dezamăgitori?

Poate, recunoscu ea. Totuşi, nu asta era problema. Problema era că Keith lucrase pe ascuns pentru a păstra lucrurile exact aşa cum le dorea. Ca şi cum ea ar fi fost proprietatea lui.

Gândul acesta făcu să i se întoarcă stomacul pe dos din nou şi îşi dori ca Logan să fi fost acolo. Nu pentru că fostul ei soţ avea în curând să vină să-l aducă pe Ben. Nu avea nevoie de el pentru asta. Nu îi era frică de Keith. Nu îi fusese niciodată frică de el, pentru că ştia că de fapt nu este decât un certăreţ, iar certăreţii dau repede înapoi dacă cineva ripostează. Era acelaşi motiv pentru care nici Nanei nu îi era frică de el. Şi Drake simţea asta şi ea ştia că el reuşea de fiecare dată să îl sperie pe fostul ei soţ.

Nu voia ca Logan să fie acolo pentru că el ştia să asculte şi ştia că nu o va întrerupe şi nu va încerca să îi rezolve problema şi nu se va plictisi dacă ea ar spune: „Nu pot să cred că a făcut asta" de o sută de ori. Ar lăsa-o să se elibereze.

Dar de fapt, se gândi ea, ultimul lucru pe care voia să îl facă era să-şi scoată furia la suprafaţă vorbind. Era mai bine dacă o lăsa să fiarbă. Avea nevoie de acea furie când se va confrunta cu Keith – o va face să rămână ageră dar în acelaşi timp, nu voia să piardă controlul. Dacă începea să ţipe, Keith ar nega pur şi simplu totul înainte de a pleca tunând şi fulgerând. Ce îşi dorea totuşi era ca el să stea departe de viaţa ei privată – mai ales acum, că era şi Logan în peisaj – fără să facă weekendurile lui Ben cu tatăl său şi mai neplăcute decât erau deja.

Nu, era mai bine ca Logan să nu fie acolo. Keith ar putea reacţiona exagerat dacă l-ar vedea din nou, poate chiar l-ar provoca pe acesta să acţioneze în vreun fel, ceea ce putea fi o problemă. Dacă Logan doar îl atingea pe fostul ei soţ se putea trezi la închisoare pentru foarte, foarte mult timp. Trebuia să discute despre asta cu el mai târziu, pentru a se asigura că ştia cum stau lucrurile în Hampton. Dar pentru moment, trebuia să-şi rezolve problema.

În depărtare zări o pereche de faruri, iar maşina păru că se lichefiază, apoi se solidifică în timp ce se apropia de casă. O văzu pe Nana trăgând cu ochiul printre perdele, apoi retrăgându-se.

Beth se ridică din leagăn şi se apropie de marginea verandei, în timp ce uşa pasagerului din dreapta se deschise. Ben păşi afară din maşină direct într-o baltă, udându-şi pantofii. Fără să pară că ar fi observat, goni către trepte şi apoi urcă.

— Bună, mamă! spuse el. Se îmbrăţişară înainte ca el să o privească. Putem să mâncăm spaghete la cină?

— Sigur, scumpule. Cum a fost weekendul?

El ridică din umeri.

— Ştii tu.

— Da, spuse ea. Ştiu. De ce nu te duci înăuntru să te schimbi? Cred că Nana a făcut nişte fursecuri. Şi descalţă-te, bine?

— Vii şi tu?

— În câteva minute. Vreau să vorbesc cu tatăl tău mai întâi.

— De ce?

— Nu îţi face griji. Nu este vorba de tine.

El încercă să îi citească expresia feţei, iar ea puse o mână pe umărul lui.

— Du-te! Nana te aşteaptă.

Ben intră în casă în timp ce Keith coborî geamul cu câţiva centimetri.

— Ne-am distrat de minune weekendul ăsta! Nu poate să-ţi spună altceva.

Vocea lui era plină de încredere. „Probabil, se gândi ea, pentru că Logan nu e prin preajmă."

Făcu încă un pas înainte.

— Ai un minut?

El se uită la ea prin fanta geamului înainte de a parca maşina şi a opri motorul. Deschise uşa, ieşi şi alergă către trepte. De îndată ce ajunse pe verandă îşi scutură capul, făcând câţiva stropi de apă să zboare în toate direcţiile înainte de a rânji către ea. El probabil credea că arăta sexi.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el. Cum spuneam, eu şi Ben am petrecut un weekend minunat.

— Iar l-ai pus să îți curețe bucătăria?

Rânjetul dispăru.

— Ce vrei, Beth?

— Nu te supăra. Am pus doar o întrebare.

El continuă să o privească fix, încercând să o citească.

— Eu nu îți spun ce să faci cu Ben când e cu tine şi mă aştept la acelaşi lucru din partea ta. Acum, despre ce vrei să vorbim?

— Despre câteva lucruri, de fapt. În ciuda dezgustului pe care îl simțea, se forță să zâmbească şi îi făcu semn către leagăn. Vrei să iei loc?

Păru surprins.

— Sigur, spuse el. Dar nu pot să stau mult. Am planuri în seara asta.

„Bineînțeles că ai, se gândi ea. Sau poate că doar vrei să cred eu că ai." Genul de atenționare care fusese tipică după divorțul lor.

Se aşezară pe leagăn, iar el îl zgâlțâi înainte şi înapoi şi îşi desfăcu brațele.

— E drăguț. Tu l-ai făcut?

Ea încercă să păstreze cât mai multă distanță între ei pe leagăn.

— Logan l-a instalat.

— Logan!

— Logan Thibault. Lucrează pentru Nana la adăpost, îți aminteşti? L-ai cunoscut.

El îşi masă bărbia.

— Tipul care era aici în seara aceea?

„De parcă n-ai şti!"

— Da, el e.

— Şi nu are o problemă cu curățatul cuştilor şi adunatul rahatului? întrebă el.

Ea ignoră ironia evidentă.

— Nu.

El expiră în timp ce dădea din cap.

— Mai bine el decât eu. Se întoarse către ea, ridicând din

umeri. Deci, ce s-a întâmplat?

Ea se gândi cu atenție la acele cuvinte.

— Îmi e greu să spun…

Îşi întrerupse vorba, ştiind că îl va face să fie şi mai interesat.

— Ce este?

Ea îşi îndreptă spatele.

— Vorbeam cu o prietenă zilele trecute şi ea a spus ceva ce nu mi-a picat bine.

— Ce a spus?

Keith se aplecă către ea, alert.

— Ei bine, înainte să îți spun, trebuie să ştii că a fost un fel de telefon fără fir. O prietenă a unei prietene a unei prietene a auzit ceva care a ajuns într-un final şi la mine. Are legătură cu tine.

Părea curios.

— Mi-ai captat atenția.

— Ea a spus… ezită ea. A spus că în trecut m-ai urmărit când ieşeam la diverse întâlniri. Şi că le-ai spus unor bărbați că nu voiai ca ei să iasă cu mine.

Încercă să nu se uite direct la el, dar cu coada ochiului îi văzu fața împietrind. Nu părea doar şocat. Era vinovăție. Ea îşi muşcă buzele ca să nu răbufnească.

Fața lui se relaxă.

— Nu pot să cred! Bătu darabana pe picior. Cine ți-a spus asta?

— Nu are importanță, spuse ea, făcând un semn din mână. Nu o cunoşti.

— Sunt curios, insistă el.

— Nu are importanță, spuse ea din nou. Nu este adevărat, nu-i aşa?

— Bineînțeles că nu. Cum ai putea să crezi aşa ceva?

„Mincinosule!” strigă ea în sinea ei, stăpânindu-se să nu spună nimic. În tăcere, el îşi scutură capul.

— Mi se pare că ar trebui să începi să îți alegi noi prieteni. Şi, să fiu sincer, sunt puțin jignit că avem discuția asta.

Ea se forță să zâmbească.

— I-am spus că nu era adevărat.

— Dar voiai să te asiguri întrebându-mă în persoană.

Ea simți o urmă de furie în vocea lui şi îşi aminti să fie prudentă.

— Veneai încoace, spuse ea, încercând să pară normală. Şi, în plus, ne cunoaştem îndeajuns de bine ca să putem vorbi ca doi adulți. Îl privi cu ochi mari, ca o victimă a unei greşeli inocente. Te deranjează că te-am întrebat?

— Nu, dar totuşi să crezi asta…

Keith îşi aruncă brațele în aer.

— Nu am crezut. Dar am vrut să îți spun pentru că m-am gândit că vrei să ştii ce vorbesc oamenii pe la spatele tău. Nu îmi place să se vorbească astfel de tatăl lui Ben şi i-am explicat asta prietenei mele.

Cuvintele ei avură efectul dorit: el se umplu de mândrie.

— Mulțumesc că m-ai apărat.

— Nu aveam ce să apăr. Ştii cum sunt bârfele. Sunt deşeurile toxice ale oraşelor mici, dădu ea din cap. Dar altfel? Munca merge bine?

— La fel ca întotdeauna. Cum e clasa de anul ăsta?

— Par nişte copii destul de buni. Cel puțin, până acum.

— Bun, spuse el.

Făcu semn către curte.

— Furtună serioasă, nu-i aşa? Abia vedeam drumul.

— La asta mă gândeam şi eu când ai venit. E o nebunie. A fost superb la plajă ieri.

— Ai fost la plajă?

Ea dădu din cap.

— Am fost cu Logan. Ne vedem de ceva vreme.

— Aha, spuse el. Pare că devine serios.

Ea îl privi cu coada ochiului.

— Nu-mi spune că femeia aceea avea dreptate în privința ta.

— Nu, bineînțeles că nu.

Ea reuşi să adune un zâmbet jucăuş.

— Ştiu. Te necăjeam doar. Şi nu, nu avem o relație serioasă încă, dar este un tip minunat.

El îşi uni palmele.

— Şi Nana ce crede?

— De ce contează asta?

El se mişcă pe scaun.

— Vreau doar să spun că o astfel de situație poate fi complicată.

— Despre ce vorbeşti?

— El lucrează aici. Şi ştii cum sunt tribunalele zilele astea. Te expui unui proces major de hărțuire sexuală.

— Nu ar face aşa ceva…

Keith vorbi cu răbdare, ca şi cum se adresa cuiva mult mai tânăr.

— Ai încredere în mine. Aşa spun toți. Dar gândeşte-te. Nu are nicio legătură cu comunitatea şi, dacă lucrează pentru Nana, mă îndoiesc că are foarte mulți bani. Fără supărare. Dar aminteşte-ti, familia ta deține mult pământ, zise el, ridicând din umeri. Spun doar că, dacă aş fi în locul tău, aş avea grijă.

Părea convingător şi, în ciuda faptului că ea ştia contrariul, grijuliu. Un prieten care este sincer îngrijorat de bunăstarea ei. „Omul trebuia să se facă actor", se gândi ea.

— Nana deține pământul şi casa. Nu eu.

— Ştii cum pot fi avocații.

„Ştiu exact, se gândi ea. Îmi amintesc ce a făcut avocatul tău la audierea pentru custodie."

— Nu cred că va fi o problemă. Dar voi vorbi cu Nana despre asta, concluzionă Beth.

— Este probabil o idee bună.

Părea sigur de sine.

— Eu mă bucur doar că nu m-am înşelat în privința ta.

— Ce vrei să spui?

— Ştii tu – că nu ai o problemă cu faptul că eu ies cu cineva cum e Logan. În afară de grija pentru hărțuirea sexuală. Chiar îmi place de el.

El îşi desfăcu picioarele.

— Nu aş spune că nu am nicio problemă cu asta.

— Dar tocmai ai spus…

— Am spus că nu îmi pasă cu cine te vezi. Dar îmi pasă cine intră în viaţa fiului meu pentru că îmi pasă de Ben.

— Şi aşa ar şi trebui. Dar ce legătură are asta? protestă Beth.

— Gândeşte-te, Beth… tu nu vezi lucrurile pe care trebuie să le văd eu. La serviciu, vreau să spun. Dar eu văd lucruri oribile tot timpul, deci bineînţeles că aş fi îngrijorat în legătură cu oricine petrece mult timp cu Ben. Aş vrea să ştiu dacă este violent sau dacă este vreun pervers…

— Nu este, îl întrerupse Beth. Simţi cum roşeşte, deşi încerca să se abţină. L-am verificat.

— Se pot face verificări false. Nu e greu să obţii o nouă identitate. De unde ştii că numele lui real este Logan? Nu e ca şi cum poţi întreba pe cineva de aici. Ai vorbit cu cineva din trecutul lui? Sau cu familia lui?

— Nu…

— Păi, vezi? Îţi spun doar să ai grijă, ridică el din umeri. Şi nu spun asta doar pentru Ben. Este un sfat şi pentru tine. Există nişte oameni foarte răi în lume şi motivul pentru care nu sunt închişi este că au învăţat să o ascundă.

— Faci să pară ca şi cum ar fi cine ştie ce criminal.

— Nu încerc să fac asta. Ar putea fi cel mai simpatic şi responsabil tip din lume. Spun doar că tu nu ştii exact cine este. Şi, până când nu afli, e mai bine să fi în siguranţă decât să îţi pară rău. Citeşti ziarele şi te uiţi la ştiri. Nu îţi spun ceva ce nu ştii deja. Nu vreau să se întâmple ceva cu Ben. Şi nu vreau să fi rănită.

Beth deschise gura să spună ceva, dar pentru prima dată de când se aşezase lângă fostul său soţ nu ştia ce să spună.

CAPITOLUL 21

CLAYTON

Clayton se urcă la volanul maşinii sale, simțindu-se destul de bine cu el însuşi.

Trebuia să gândească repede, dar totul mersese mult mai bine decât îşi imaginase el, mai ales dacă lua în considerare felul în care începuse discuția. Cineva îl pârâse şi, în timp ce conducea, încerca să îşi dea seama cine. În mod normal, nu există secrete în oraşele mici, dar acesta era destul de aproape de a fi unul. Singurii care ştiau erau cei câțiva bărbați cu care avusese conversația respectivă şi, bineînțeles, el însuşi. Se gândi că putea fi unul dintre ei, dar cumva se îndoia. Erau toți nişte viermi şi fiecare dintre ei îşi văzuse de viața lui.

Nu aveau motive să fi spus ceva. Chiar şi Adam, tocilarul, îşi găsise o nouă prietenă, ceea ce făcea cu atât mai puțin probabil să fi început să vorbească acum.

Dar poate că fusese doar un zvon. Era posibil să-l fi suspectat cineva, dacă încerca să pună cap la cap lucrurile. O femeie frumoasă rămâne singură din nou şi din nou, fără să existe un motiv evident… şi, gândindu-se acum, era posibil să fi menționat ceva lui Moore sau chiar lui Tony despre Beth şi cineva putea auzi, dar nu fusese niciodată îndeajuns de prost sau de beat încât să vorbească prea mult. Ştia ce fel de probleme ar crea un astfel de lucru cu tatăl său, mai ales că de obicei trebuia să se bazeze pe amenințări polițieneşti. Dar cineva îi şoptise ceva lui Beth.

Nu prea o crezuse pe Beth când îi spusese că era vorba despre o prietenă. Putea foarte uşor să fi schimbat acel mic detaliu pentru a-l induce în eroare. Putea să fi fost un bărbat

sau o femeie; nu era sigur decât de faptul că aflase recent aceste detalii. Cunoscând-o bine, ştia că nu putea ține aşa ceva în ea atâta timp.

Aici se complicau lucrurile. El îl luase pe Ben sâmbătă dimineața; ea nu spusese nimic atunci. Conform propriei declarații, fusese la plajă sâmbătă cu Thigh-bolt. Duminică o văzuse la biserică, dar ea ajunsese acasă înainte de amiază.

Deci cine îi spusese? Şi când?

Putea să fi fost Nana, se gândi el. Femeia aceea fusese mereu ca un ghimpe în coastă pentru el. Şi pentru bătrân la fel. În ultimii patru sau cinci ani, încercase să o facă pe Nana să vândă pământul pentru ca el să îl poată exploata. Nu numai că avea teren pe marginea râului, dar şi pârâurile erau valoroase. Oamenii care se mutau aici din Nord apreciau proprietățile din apropierea apei. Bunicul primea refuzurile ei cu demnitate; dintr-un motiv sau altul, o plăcea pe Nana. Probabil pentru că mergeau la aceeaşi biserică – ceea ce nu părea să conteze când era vorba ca Nana să îşi exprime o părere despre fostul ei ginere, care frecventa şi el aceeaşi biserică.

Totuşi, părea a fi o problemă provocată de Thigh-bolt. Dar cum Dumnezeu să fi aflat? Se văzuseră doar de două ori, iar Thigh-bolt nu avea cum să pună lucrurile cap la cap după acele două întâlniri. Dar spargerea? Clayton se gândi la asta înainte de a refuza ideea. Intrase şi ieşise în douăzeci de minute şi nici măcar nu forțase încuietoarea, din moment ce tipul nu se sinchisise să încuie uşa de la intrare. Şi nimic nu lipsea, deci de ce ar fi bănuit Thigh-bolt că îi intrase cineva în casă?

Şi, chiar dacă ghicise cumva, de ce s-ar fi gândit tocmai la Clayton?

Nu putea să răspundă satisfăcător la aceste întrebări, dar teoria conform căreia Thigh-bolt era implicat în această mică încurcătură părea să se potrivească. Nu avusese parte decât de probleme de când venise Thigh-bolt. Aşa că se gândi că acesta era pe lista oamenilor care ar trebui să îşi vadă de

treaba lor. Ceea ce îi mai dădea un motiv să îl pună la punct.

Dar nu avea de gând să îşi prindă urechile acum cu asta, totuşi. Încă se simţea destul de bine în legătură cu felul în care salvase conversaţia cu Beth. Ar fi putut fi un eşec total. Ultimul lucru la care se aşteptase când îl chemase era ca ea să îi pună întrebări despre implicarea lui în relaţiile ei prealabile. Dar se descurcase bine.

Nu doar că fusese în stare să nege convingător, dar o făcuse să reflecteze mai bine la relaţia cu Thigh-bolt. Îşi dăduse seama după expresia de pe chipul ei că scosese la suprafaţă anumite aspecte la care nu ea nu se gândise… şi, cel mai important, o convinsese că totul era în interesul lui Ben. Cine ştie? Poate îi va da papucii, iar Thigh-bolt va părăsi oraşul. Nu ar fi ceva? Încă o relaţie a lui Beth va fi rezolvată, iar Thigh-bolt va fi eliminat din peisaj.

Conducea încet, savurând gustul victoriei. Se întrebă dacă să iasă să sărbătorească bând o bere, dar se decise să nu o facă. Nu era ca şi cum putea vorbi despre ceea ce tocmai se întâmplase. S-ar putea ca tocmai faptul că vorbise cu cineva să-i fi creat probleme.

După ce vină pe strada lui, trecu pe lângă câteva case mari şi bine întreţinute, fiecare ocupând câte un teren de jumătate de pogon. El locuia la capătul străzii; vecinii lui erau un doctor şi un avocat. Nu se descurcase rău, dacă stătea să se gândească.

Abia când intră pe alee observă că era cineva pe trotuar, în faţa casei. Când încetini, văzu câinele stând la picioarele unui bărbat şi apăsă brusc frânele, clipind fără să îşi creadă ochilor.

Trase frâna de mână. În ciuda ploii, coborî din maşină şi se îndreptă direct către Thigh-bolt.

Când Zeus mârâi şi începu să înainteze, Clayton se opri brusc. Thigh-bolt ridică mâna, iar câinele îngheţă pe loc.

— Ce dracu' cauţi aici? urlă el, făcându-şi vocea auzită peste ploaie.

— Te aştept pe tine, replică Thibault. Cred că e timpul să

avem o discuție.

— De ce dracu' aş vrea să discut cu tine? țipă el.

— Cred că ştii.

Lui Clayton nu îi plăcură cuvintele acelea, dar nu avea de gând să se lase intimidat. Nu acum. Niciodată.

— Ce ştiu eu este că îți pierzi vremea pe unde nu trebuie. La noi în țară, asta e o infracțiune.

— Nu o să mă arestezi.

O parte din el exact asta voia să facă.

— Nu fi atât de sigur.

Thibault continua să îl privească fix, ca şi cum l-ar fi provocat să îşi dovedească spusele. Clayton voia să-i şteargă acea expresie de pe față cu pumnul. Dar omniprezentul câine era acolo.

— Ce vrei?

— Cum spuneam, este timpul ca noi doi să discutăm.

Tonul vocii lui era calm şi sigur.

— Nu am nimic să îți spun, spumegă Clayton. Scutură din cap. Eu intru în casă. Dacă eşti tot aici când ajung la verandă, te arestez pentru că amenințiun ofițer de poliție cu o armă letală.

Se întoarse şi începu să meargă către uşă.

— Nu ai găsit cardul, strigă Thibault.

Clayton se opri şi se întoarse.

— Poftim?

— Cardul, repetă Thigh-bolt. Asta căutai când mi-ai spart casa. Când ai căutat prin sertare, sub saltea, în dulapuri.

— Nu ți-am spart casa.

Miji ochii către Thibault.

— Ba da, spuse el, ai făcut-o. Lunea trecută, când eu eram la serviciu.

— Dovedeşte-o, lătră el.

— Am deja toate dovezile de care am nevoie. Detectorul de mişcare pe care l-am instalat a declanşat camera video. Era ascunsă în şemineu. M-am gândit că vei încerca să găseşti cardul într-o zi şi nu îți va trece niciodată prin cap să cauți

acolo.

Clayton simți că i se întoarce stomacul pe dos, în timp ce încerca să își dea seama dacă Thigh-bolt minte. Poate că o făcea, poate că nu; nu putea fi sigur.

— Minți.

— Atunci pleacă. Sunt bucuros să duc caseta video la ziare şi la departamentul şerifului chiar acum.

— Ce vrei?

— Ți-am spus, cred că a venit timpul să avem o discuție.

— Despre ce?

— Despre cât eşti de pervers. Lăsase cuvintele să se rostogolească alene. Faci poze deocheate studentelor? Ce ar spune bunicul tău despre asta? Mă întreb ce s-ar întâmpla dacă ar afla cumva sau ce ar scrie presa. Sau tatăl tău – despre care cred că este încă şeriful ținutului – ce ar crede despre fiul lui care mi-a spart casa.

Clayton simți cum stomacul i se strânge şi mai tare. Tipul nu avea de unde să ştie toate lucrurile astea… dar le ştia.

— Ce vrei?

În ciuda eforturilor lui, ştia că tonul vocii îi urcase o notă când rostise cuvintele.

Thibault continuă să stea drept în fața lui, cu privirea sigură. Clayton ar fi putut să jure că omul nu clipea niciodată.

— Vreau să fi o persoană mai bună, spuse el.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

— Despre trei lucruri. Să începem cu asta: Nu te mai amesteca în treburile lui Elizabeth.

Clayton clipi.

— Cine este Elizabeth?

— Fosta ta soție.

— Vrei să spui Beth?

— O manipulezi încă de la divorțul vostru. O ştii, şi o ştiu şi eu. Şi acum, o ştie şi ea. Nu se va mai întâmpla. Niciodată. Ne-am înțeles?

Clayton nu răspunse.

— Numărul doi – nu te mai amesteca în treburile mele. Asta înseamnă casa, serviciul, viața mea. Ai înțeles?

Clayton rămase tăcut.

— Şi numărul trei. Este foarte important. Ridică o palmă, ca şi cum ar fi făcut un jurământ imaginar. Dacă îți descarci furia pe care o simți față de mine pe Ben, vei răspunde în fața mea.

Clayton simți cum i se ridică părul de pe ceafă.

— Asta e o amenințare?

— Nu, spuse Thigh-bolt, este adevărul. Dacă respecți aceste trei lucruri, nu vei avea probleme cu mine. Nimeni nu va şti ce ai făcut.

Clayton îşi încleşta maxilarul.

În tăcerea care se lăsase, Thibault păşi către el. Zeus rămase pe loc, evident frustrat că nu era lăsat să acționeze. Thibault înaintă până când ajunseră față în față. Vocea îi rămase la fel de calmă cum fusese tot timpul:

— Să ştii asta: Nu ai mai întâlnit pe nimeni ca mine până acum. Nu mă vrei drept duşman.

Acestea fiind spuse, Thibault se întoarse şi porni în jos pe trotuar. Zeus continuă să se uite fix la Clayton până când fu chemat de stăpânul său. Apoi alergă către Thibault, lăsându-l pe Clayton în ploaie, întrebându-se cum de ceva ce părea a fi perfect se transformase în ceva atât de greşit.

CAPITOLUL 22

THIBAULT

— Cred că vreau să mă fac astronaut, spuse Ben.

Thibault juca şah cu el pe veranda din spatele casei şi încerca să găsească următoarea mutare. Încă nu câştigase nicio partidă şi văzu ca pe un semn rău faptul că Ben începuse să vorbească. Jucaseră destul de mult şah în ultima vreme; nu fusese nicio zi fără ploaie constantă şi abundentă de când începuse luna octombrie, cu nouă zile în urmă. Jumătatea estică a statului era deja inundată şi alte râuri înregistrau cote ridicate în fiecare zi.

— Sună bine.

— Ori asta, ori pompier.

Thibault dădu din cap.

— Am cunoscut vreo doi pompieri.

— Sau doctor.

— Hmmm, făcu Thibault.

Se întinse după nebun.

— Nu aş face asta, spuse Ben.

Thibault ridică privirea.

— Ştiu ce crezi că ar trebui să faci, adăugă Ben. Nu va funcționa.

— Ce ar trebui să fac?

— Nu asta.

Thibault îşi retrase mâna. Una era să pierzi uneori, altceva era să pierzi de fiecare dată. Mai rău, nu părea să facă progrese.

Singurul progres era că Ben devenea mai bun şi mai rapid cu fiecare joc. Partida precedentă durase douăzeci şi una de mutări.

— Vrei să vezi căsuța mea din copac? întrebă Ben. E foarte tare. Am o platformă mare care atârnă deasupra pârâului şi un pod care se mişcă.

— Mi-ar plăcea s-o văd.

— Nu acum. Altădată, vreau să spun.

— Sună minunat, spuse Thibault.

Se întinse să mute tura.

— Nu aş muta nici aia.

Thibault ridică o sprânceană în timp ce Ben se lăsă pe spate.

— Eu spun doar, adăugă el.

— Ce ar trebui să fac?

El ridică din umeri, ca un băiețel de 10 ani.

— Ce vrei tu.

— Doar să nu mut nebunul sau tura?

Ben arătă cu degetul către altă piesă.

— Şi nici celălalt nebun. Având în vedere că te cunosc, asta cred că vei încerca să faci, din moment ce vrei să îți aperi calul. Dar nici asta nu va funcționa, pentru că eu îți voi lua nebunul cu al meu şi voi muta regina peste pionul de acolo. Asta îți blochează regina şi, după ce îmi asigur regele, mut calul acolo. Două mişcări după asta, şi eşti în şah mat.

Thibault îşi duse mâna la bărbie.

— Am vreo şansă în partida asta?

— Nu.

— Câte mutări mai am?

— Oricâte, între trei şi şapte.

— Atunci poate că ar trebui să o luăm de la capăt.

Ben îşi împinse ochelarii în sus pe nas.

— Poate.

— Puteai să îmi spui mai devreme.

— Jucai atât de serios, încât nu voiam să te deranjez.

Nici următorul joc nu fu mai bun. Era mai rău, având în vedere că Elizabeth se hotărâse să li se alăture, iar discuția continuă aproximativ în acelaşi ton. Din când în când, o vedea pe Beth cum îşi înăbuşea chicotelile.

De o săptămână şi jumătate îşi făcuseră o rutină. După program, pentru că ploua necontenit şi abundent, el venea în casă să joace câteva partide de şah cu Ben şi rămânea la cină, când se aşezau toți patru la masă, sporovăind amical. După asta, Ben mergea sus să facă duş, iar Nana îi trimitea afară să stea pe verandă cât timp ea strângea, spunând: „Curățenia pentru mine este ca goliciunea pentru o maimuță".

Thibault ştia că voia să îi lase singuri o vreme, înainte ca el să plece. Încă îl mai uimea cum înceta să mai fie şefă când se termina ziua de muncă şi se transforma cu atâta uşurință în bunica femeii cu care se vedea el. Nu credea că existau mulți oameni în stare de aşa ceva.

Se făcuse târziu totuşi, iar Thibault ştia că trebuie să plece. Nana vorbea la telefon, Elizabeth intrase în casă pentru a-l culca pe Ben şi, în timp ce el stătea pe verandă, simțea oboseala cuprinzându-i umerii. Nu dormise foarte mult după confruntarea cu Clayton. În acea seară, nefiind sigur de cum va reacționa Keith, se întorsese acasă şi se comportase ca şi cum ar fi urmat să petreacă o seară normală. În schimb, de îndată ce stinsese lumina, coborâse pe fereastra dormitorului său din spatele casei şi alergase înspre pădure, însoțit de Zeus. În ciuda ploii, rămăsese treaz mai toată noaptea, pândindu-l pe Clayton. În următoarea noapte, pândise casa lui Elizabeth; în a treia noapte, alternase între casa lui şi a ei. Ploaia nesfârşită nu-l deranjase nici pe el, nici pe Zeus câtuşi de puțin; îşi modificase două pelerine de camuflaj care îi mențineau uscați. Partea grea era să muncească după ce dormise doar câteva ore înainte de ivirea zorilor. De atunci, începuse să alterneze casele, dar tot nu îi ajungea timpul pentru a recupera somnul.

Totuşi, nu avea de gând să se oprească. Clayton era imprevizibil, iar el căuta semne ale prezenței lui când era la muncă sau când făcea comisioane prin oraş. Seara, alegea rute diferite către casă. Scurta drumul alergând prin zone

împădurite, apoi privea înapoi, pentru a se asigura că nu era urmărit de Clayton. Nu îi era frică de el, dar nici prost nu era. Clayton nu era doar un membru al celei mai importante familii din Hampton, dar făcea parte, de asemenea, din forțele de ordine, şi această a doua calitate îl îngrijora cel mai mult. Cât de greu era să planteze ceva – droguri, bunuri furate, poate chiar o armă care fusese folosită la comiterea unei crime – în casa lui Thibault? Sau să pretindă că Thibault deținea acele obiecte şi să aranjeze să fie descoperite? Nu era deloc greu. Thibault era sigur că orice juriu din țară ar crede mai degrabă mărturia unui membru al forțelor de ordine decât pe cea a unui străin, indiferent cât de slab s-ar fi dovedit cazul în fața alibiului său autentic. Adaugă la asta buzunarele adânci şi influența familiei Clayton şi nu va fi greu să vezi martori care stau la coadă să îl arate cu degetul pe Thibault pentru cine ştie ce delicte.

Partea înspăimântătoare era că îl vedea pe Clayton în stare de oricare dintre lucrurile acelea, motiv pentru care îl şi vizitase şi îi spusese despre card şi despre caseta video. Deşi nu deținea niciunul din aceste obiecte – spărsese şi aruncase cardul imediat după ce găsise aparatul, iar camera de luat vederi activată de senzori de mişcare fusese o invenție inspirată – cacealmaua părea a fi singura opțiune care îi acorda timpul necesar pentru a-şi da seama care ar putea fi următorul pas. Animozitatea pe care Clayton o simțea față de el era periculoasă şi imprevizibilă. Dacă fusese în stare să îi spargă casa, dacă manipulase viața personală a lui Elizabeth, omul va face probabil tot ce va considera necesar pentru a scăpa de Thibault.

Celelalte amenințări – presa şi şeriful, sugestia că îl va informa pe bătrân – susțineau doar bluful. Ştia că Clayton căuta cardul, deoarece credea că Thibault îl putea folosi împotriva lui.

Era fie din cauza slujbei sale, fie a familiei şi câteva ore de cercetare a istoricului ilustrei familii, la bibliotecă, duminică după-amiaza, fură de ajuns pentru a-l convinge pe Thibault

că era probabil câte puțin din amândouă.

Dar problema cu cacealmalele era că funcționau până când... nu mai funcționau. Cât timp va trece până când Clayton îi va cere să pună cărțile pe masă? Câteva săptămâni? O lună? Mai mult de-atât? Şi ce va face Clayton? Cine putea şti? Acum, el credea că Thibault avea avantajul, iar acesta nu avea niciun dubiu că asta îl înfuria şi mai tare. Cu timpul, Clayton va pierde lupta cu furia şi va reacționa, fie față de el, fie de Elizabeth ori de Ben. Când Thibault nu va ieşi cu cardul, Clayton va fi liber să acționeze după bunul plac.

Thibault nu ştia prea bine ce să facă în privința asta. Nu îşi putea imagina să o părăsească pe Elizabeth... sau pe Ben, sau pe Nana, de fapt. Cu cât stătea mai mult timp în Hampton, cu atât se părea mai mult că era locul în care trebuia să fie, ceea ce însemna nu numai că trebuia să se ferească de Clayton, ci şi să îl evite cât mai mult. Spera că, după îndeajuns de mult timp, Clayton va accepta situația şi le va da pace. Nu părea un scenariu realist, ştia, dar deocamdată era tot ce avea.

— Iar pari distant, spuse Elizabeth, deschizând uşa de plasă în spatele lui.

Thibault scutură din cap.

— Sunt doar obosit după săptămâna trecută. Credeam că suport greu căldura, dar măcar de asta puteam să mă feresc parțial. Însă ploaia nu ai cum să o eviți.

Ea se aşeză lângă el pe leagăn.

— Nu-ți place să fi ud?

— Hai să spunem doar că nu e ca atunci când eşti în vacanță.

— Ei bine, îmi pare rău.

— Este în regulă. Nu mă plâng. Chiar nu mă deranjează în cea mai mare parte a timpului şi e mai bine că mă ud eu, şi nu Nana. Şi, în plus, mâine e vineri, nu-i aşa?

Ea zâmbi.

— Te duc cu maşina acasă astăzi. Fără discuții de data

asta.

— Bine, spuse el.

Elizabeth aruncă o privire prin fereastră înainte să-şi întoarcă din nou ochii către Thibault.

— Nu minţeai când ai spus că ştii să cânţi la pian, nu-i aşa?

— Ştiu să cânt.

— Când ai cântat ultima dată?

El ridică din umeri, gândindu-se.

— În urmă cu doi sau trei ani.

— În Irak?

El dădu din cap.

— Era ziua de naştere a unuia dintre ofiţerii mei superiori. Îi plăcea la nebunie Willie Smith, un mare pianist de jazz din anii '40 şi '50. Când s-a dus vorba că ştiam să cânt, am fost obligat să dau un recital.

— În Irak, repetă ea, fără a-şi ascunde nedumerirea.

— Chiar şi puşcaşii marini au nevoie de o pauză.

Ea îşi ascunse o şuviţă de păr după ureche.

— Să înţeleg că ştii să citeşti o partitură.

— Bineînţeles, spuse el. De ce? Vrei să îl învăţ pe Ben?

Ea nu păru să-l audă.

— Dar la biserică? Mergi vreodată?

Pentru prima dată, se uită la ea.

— Am impresia că discuţia asta nu este despre noi doi, care ne cunoaştem mai bine.

— Când eram înăuntru, am auzit-o pe Nana vorbind la telefon. Ştii cât de mult iubeşte Nana corul, nu-i aşa? Şi că tocmai a început să cânte solouri din nou?

El se gândi cum să răspundă, suspicios cu privire la direcţia în care se îndrepta discuţia şi neobosindu-se să o ascundă.

— Da.

— Numărul ei solo de duminica asta este chiar şi mai lung. Este foarte încântată.

— Tu nu?

— Oarecum. Ea oftă, cu o expresie parcă pictată pe față. Se pare că Abigail a căzut ieri şi şi-a rupt încheietura mâinii. Despre asta vorbea Nana la telefon.

— Cine este Abigail?

— Pianista de la biserică. Ea acompaniază corul în fiecare duminică. Elizabeth începu să mişte leagănul înainte şi-napoi, privind în gol către furtună. Oricum, Nana a spus că va găsi pe cineva care să îi țină locul. De fapt, a promis.

— A, da? se miră el.

— A mai spus şi că s-a gândit deja la cineva.

— Înțeleg.

Elizabeth ridică din umeri.

— M-am gândit doar că vrei să ştii. Sunt sigură că Nana va dori să discute cu tine peste câteva minute, dar nu voiam să te ia pe nepregătite. M-am gândit că ar fi mai bine dacă aş face-o eu.

— Apreciez asta.

Preț de câteva momente, Thibault nu spuse nimic. În tăcerea care se lăsase, Elizabeth îi puse o mână pe genunchi.

— Ce crezi?

— Am impresia că nu prea am de ales.

— Bineînțeles că ai de ales. Nana nu te va obliga să o faci.

— Chiar dacă a promis?

— Probabil că va înțelege. Într-un final. Duse o mână la inimă. De îndată ce inima ei frântă se va vindeca, sunt sigură că te va şi ierta.

— Ah, spuse el.

— Şi cel mai probabil nu îi va afecta negativ starea de sănătate. Cu atacul şi cu dezamăgirea pe care o va simți. Sunt sigură că nu va ajunge să stea la pat sau ceva de genul ăsta.

Thibault zâmbi dintr-odată.

— Nu crezi că exagerezi?

Ochii lui Elizabeth luciră cu răutate.

— Poate. Dar întrebarea este dacă o vei face.

— Presupun.

— Bun. Şi ştii că va trebui să exersaţi mâine.

— Bine.

— S-ar putea să fie o repetiţie lungă. Repetiţiile de vineri sunt întotdeauna lungi. Oamenii chiar iubesc muzica, să ştii.

— Minunat, spuse el, apoi oftă.

— Priveşte lucrurile aşa: Nu va trebui să munceşti în ploaie toată ziua.

— Minunat, spuse el din nou.

Ea îl sărută pe obraz.

— Eşti un om bun. O să îţi fac galerie din bancă.

— Mulţumesc.

— A, şi când iese Nana, să nu-i zici că ţi-am spus.

— Nu îi spun.

— Şi încearcă să pari mai încântat. Onorat, chiar. Ca şi cum nici măcar nu ţi-ai fi putut imagina că ţi se putea oferi o asemenea oportunitate minunată.

— Nu pot să spun da, pur şi simplu?

— Nu. Nana va dori să fi încântat. Cum am spus, înseamnă mult pentru ea.

— Ah, făcu el din nou. Îi luă mâna în a lui. Îţi dai seama că puteai doar să îmi ceri. Nu aveam nevoie de toată povestea asta care să mă facă să mă simt vinovat, în caz de refuz.

— Ştiu, spuse ea. Dar a fost mult mai distractiv să îţi cer aşa.

Ca la un semnal, Nana ieşi din casă. Le zâmbi rapid amândurora înainte de a merge către balustradă şi a se întoarce către el.

— Tu mai cânţi la pian? întrebă Nana.

Thibault făcu tot ce putu să nu râdă.

*

A doua zi, după-amiază, se întâlni cu directorul muzical şi, în ciuda reticenţei ei iniţiale faţă de blugii, de tricoul şi părul lui lung, nu dură mult până îşi dădu seama că Thibault nu numai că ştia să cânte, dar era chiar un muzician desăvârşit. După ce se încălzi, abia dacă făcu câteva greşeli, ajutat şi de faptul că piesele muzicale alese nu erau tocmai provocatoare.

După repetiție, când apăru şi pastorul, i se prezentă slujba, pentru a şti exact la ce să se aştepte.

Nana, între timp, îl privea când şi când pe Thibault, sporovăind cu prietenele ei şi explicându-le că el lucra la adăpost şi se vedea cu Beth.

Thibault simțea privirile femeilor cum îl măsoară cu un interes mai mult decât obişnuit şi, în mare parte, aprobator.

În drumul către ieşire, Nana îşi strecură brațul pe după al lui.

— Ai fost mai bun ca o rață pe băț, spuse ea.

— Mulțumesc, spuse el, contrariat.

— Ai chef să conduci puțin?

— Încotro?

— Wilmington. Dacă plecăm acum, cred că te poți întoarce îndeajuns de repede pentru a o scoate pe Beth la cină. Am eu grijă de Ben.

— Ce am de cumpărat?

— O jachetă sport şi pantaloni de doc. O cămaşă mai prezentabilă. Nu mă deranjează că porți blugi, dar, dacă vei cânta la slujba de duminică, va trebui să te îmbraci frumos.

— Ah, făcu el, dându-şi imediat seama că nu avea de ales.

În seara aceea, în timp ce lua cina la Cantina, singurul restaurant mexican din centru, Elizabeth îl privea fix pe Thibault, pe deasupra paharului ei de mărgărită.

— Ştii că i-ai intrat pe sub piele, spuse ea.

— Nanei?

— Nu a contenit din a povesti ce bine ai cântat şi cât de politicos ai fost cu prietenele ei şi cât de respectuos ai vorbit când a apărut pastorul.

— Faci să pară ca şi cum se aştepta să fiu un troglodit.

Ea râse.

— Poate că la asta se aştepta. Am înțeles că erai plin de noroi înainte să pleci.

— Am făcut duş şi m-am schimbat.

— Ştiu. Mi-a spus şi asta.

— Ce nu ți-a spus?

— Că toate celelalte femei din cor îți dădeau târcoale.

— A spus asta?

— Nu. Nu era nevoie, dar i-am citit-o pe chip. Aşa făceau. Nu în fiecare zi intră un străin tânăr şi frumos în biserica lor şi le impresionează cântând la pian. Cum să nu roiască?

— Cred că exagerezi puțin.

— Eu cred, spuse ea, atingând marginea paharului cu degetul şi gustând sarea, că încă mai ai multe de învățat despre cum e să locuieşti într-un orăşel din Sud. Ăsta e într-adevăr un subiect... Abigail cânta de cincisprezece ani.

— Nu am de gând să-i iau locul. E ceva temporar.

— Şi mai bine. Le va da ocazia să aleagă o tabără. O să vorbească despre asta ani de zile.

— Aşa fac oamenii aici?

— Absolut, spuse ea. Şi apropo, nu există metodă mai rapidă de a fi acceptat pe-aici.

— Nu am nevoie să fiu acceptat de nimeni în afară de tine.

— Mereu linguşitor, zâmbi ea. Bine, ce spui de asta? Îl va înnebuni pe Keith.

— De ce?

— Pentru că este membru al bisericii. De fapt, Ben va fi cu el când te va vedea. Îl va ucide să vadă cât de mult apreciază toată lumea felul în care ai contribuit.

— Nu sunt sigur că vreau să îl înfurii şi mai tare. Sunt deja îngrijorat cu privire la ce ar putea să facă.

— Nu poate face nimic. Ştiu cu ce s-a ocupat.

— Eu nu aş fi atât de sigur, o avertiză Thibault.

— De ce spui asta?

Thibault observă mesele aglomerate din jurul lor. Ea parcă îi citi gândurile şi îşi părăsi locul ei de pe bancheta de vizavi pentru a se aşeza lângă el.

— Ştii ceva ce nu îmi spui, şopti ea. Ce este?

Thibault luă o gură de bere. Când puse sticla la loc pe masă, îi povesti întâlnirile cu fostul ei soț. În timp ce el povestea, expresia de pe fața ei se schimba de la dezgust la amuzament, şi, într-un final, ceva ce semăna cu îngrijorare.

— Trebuia să-mi fi spus mai devreme, zise ea, încruntându-se.

— Nu mi-am făcut griji până când mi-a spart casa.

— Şi chiar crezi că e capabil să îți însceneze ceva?

— Tu îl cunoşti mai bine decât mine.

Ea îşi dădu seama că nu-i mai era foame.

— Credeam că îl cunosc.

Deoarece Ben era cu tatăl lui – o situație care părea oarecum ireală având în vedere circumstanțele Thibault şi Elizabeth merseră în Raleigh sâmbătă, ceea ce le uşura efortul de a nu se gândi obsesiv la ce va face Keith Clayton. După-amiaza, luară prânzul la o cafenea din centru cu mesele amplasate pe trotuar şi vizitară Muzeul de Istorie Naturală; sâmbătă seara, s-au îndreptat către Chapel Hill. North Carolina avea meci cu Clemson, iar acesta se transmitea pe ESPN. Deşi meciul avea loc în Carolina de Sud, barurile din centru erau pline de studenți care îi priveau pe ecrane plate gigantice. În timp ce Thibault îi auzea aclamând şi hulind, se trezi gândindu-se la tinerii de vârsta lor care se aflau în Irak şi întrebându-se cum li s-ar părea aceşti studenți.

Nu rămaseră mult acolo. După o oră, Elizabeth era gata de plecare. Pe drumul către maşină, în timp ce mergeau îmbrățişați, ea îşi puse capul pe umărul lui.

— A fost distractiv, spuse ea. Dar era atât de mult zgomot acolo!

— Spui asta doar pentru că îmbătrâneşti.

Ea îl strânse de talie, încântată de faptul că nu era nimic în afară de piele şi muşchi acolo.

— Ai grijă, tipule, sau n-o să ai noroc în seara asta.

— Tipule? repetă el.

— Este un apelativ. Aşa îi spun oricărui bărbat cu care ies.

— Tuturor?

— Da. Şi străinilor. De exemplu, dacă îmi cedează locul în autobuz, îi spun: „Mulțumesc, tipule!”

— Presupun că ar trebui să mă simt special.

— Şi să nu uiți asta.

Se plimbară printre grupurile de studenți de pe Franklin Street, trăgând cu ochiul prin ferestre şi încărcându-se cu energie. Thibault înțelegea de ce ea îşi dorea să ajungă acolo.

Aceasta era o experiență pe care o ratase din cauza lui Ben. Totuşi, ceea ce îl impresiona cel mai mult era că, în ciuda faptului că se simțea bine, nu părea furioasă sau plină de regrete față de ce pierduse. Mai mult, se comporta ca un antropolog observator, care studia culturi noi. Când îi spuse asta, ea îşi dădu ochii peste cap.

— Nu îmi strica seara. Crede-mă, nu gândesc atât de profund. Vreau doar să ies din oraş şi să mă distrez.

Au mers acasă la Thibault şi au stat până târziu, vorbind şi sărutându-se, şi făcând dragoste toată noaptea. Când Thibault se trezi de dimineață, o văzu pe Elizabeth întinsă lângă el, studiindu-i fața.

— Ce faci? murmură el, cu vocea groasă din cauza somnului.

— Te privesc, spuse ea.

— De ce?

— Aşa vreau.

El zâmbi în timp ce trecu un deget peste brațul ei, copleşit de recunoştință pentru prezența ei în viața lui.

— Eşti absolut minunată, Elizabeth!

— Ştiu.

— Da? Asta spui tu? „Ştiu”? întrebă el, prefăcându-se oripilat.

— Nu fi linguşitor. Îi urăsc pe tipii linguşitori.

— Iar eu nu sunt sigur că îmi plac femeile care îşi ascund sentimentele.

Ea zâmbi, aplecându-se să-l sărute.

— M-am simțit minunat ieri.

— Şi eu la fel.

— Vorbesc serios. Aceste ultime săptămâni petrecute cu tine au fost cele mai frumoase din viața mea. Iar ieri, doar să fiu cu tine… nici nu ştii cum a fost. Să fiu pur şi simplu o…

femeie. Nu mamă, nu profesoară, nu nepoată. Doar eu. A trecut atât de mult timp de când s-a întâmplat asta!

— Am mai ieşit şi înainte.

— Ştiu. Dar e diferit acum.

Ea vorbea despre viitor, ştia el, un viitor care căpătase o formă şi un scop pe care nu le avusese până acum. Privind-o, ştia exact la ce se referea.

— Deci ce urmează? întrebă el, pe un ton serios.

Ea îl sărută din nou, respiraţia ei căzând pe buzele lui, caldă şi umedă.

— Urmează trezirea. Trebuie să fi la biserică peste vreo două ore.

Îl împinse din şold.

— Mai este destul timp.

— Poate pentru tine. Dar eu sunt aici, iar hainele mele – acasă. Trebuie să te trezeşti şi să începi să te pregăteşti ca să am şi eu timp să mă pregătesc.

— Treaba asta cu biserica e dificilă.

— Sigur, spuse ea. Dar nu e ca şi cum ai de ales. Şi apropo? Îi luă mâna în a ei înainte de a continua: Şi tu eşti un om minunat, Logan.

CAPITOLUL 23

BETH

— Chiar îl plac, Nana, spuse Beth.

Beth se chinuia cu un ondulator în dormitor, deşi bănuia că pe o asemenea ploaie, efortul era în zadar. După un scurt respiro cu o zi înainte, prima din cele două furtuni tropicale aşteptate ajunsese în zonă.

— Cred că a sosit timpul să fi sinceră cu mine. Nu doar îl placi. Crezi că este Alesul.

— Nu sunt atât de uşor de citit, spuse Beth, nevrând să creadă asta.

— Ba da, eşti. Ai putea la fel de bine să stai pe veranda din față, rupând petale dintr-o margaretă.

— Crezi sau nu, chiar am înțeles metafora asta, rânji Beth.

Nana îi făcu semn cu mâna.

— Accidente se mai întâmplă. Ideea este că ştiu că-l placi, întrebarea este: el te place pe tine?

— Da, Nana.

— Ai întrebat ce înseamnă asta?

— Ştiu ce înseamnă.

— Mă asiguram doar, spuse ea. Se privi în oglindă şi îşi aranjă părul. Pentru că şi mie îmi place de el.

Luă maşina şi merse împreună cu Nana spre casa lui Logan, îngrijorată că ştergătoarele parbrizului nu vor ține pasul cu ploaia. Furtuna aparent nesfârşită umflase râul; deşi apa nu ajungea chiar până în stradă, aproape că atingea bordura. „Încă vreo câteva zile ca astea, şi drumurile se vor închide, se gândi ea. Magazinele din imediata apropiere a râului vor începe în curând să aducă saci de nisip pentru a nu lăsa apa să distrugă marfa de la nivelul solului.”

— Mă întreb dacă va reuşi cineva să ajungă la biserică astăzi, remarcă Beth. Abia dacă văd dincolo de parbriz.

— Un pic de ploaie nu îi va ține pe oameni departe de Domnul, ripostă Nana.

— E mai mult decât un pic de ploaie. Ai văzut cum e râul?

— L-am văzut. Este furios, cu siguranță.

— Dacă urcă mai mult, s-ar putea să nu mai putem ajunge în oraş.

— O să se rezolve toate, spuse Nana.

Beth se uită către ea.

— Eşti binedispusă astăzi.

— Tu nu? Din moment ce ai lipsit toată noaptea?

— Nana! protestă Beth.

— Nu te judec. Doar constat. Eşti o persoană adultă şi este viața ta. Beth se obişnuise de mult cu ticurile verbale ale bunicii sale.

— Apreciez asta.

— Deci merge bine? Chiar şi cu fostul tău soț care încearcă să vă facă probleme?

— Cred că da.

— Crezi că e de păstrat?

— Cred că este puțin cam devreme să luăm aşa ceva în considerare. Încă nu ne cunoaştem suficient de bine.

Nana se aplecă în față şi şterse condensul de pe geam. Deşi umezeala dispăru momentan, urmele de degete rămaseră pe parbriz.

— Eu am ştiut imediat că bunicul tău era Alesul.

— El mi-a spus că ați ieşit împreună şase luni până când te-a cerut în căsătorie.

— Aşa a fost. Dar asta nu înseamnă că nu aş fi spus da mai devreme. Am ştiut după câteva zile că el îmi era alesul. Ştiu cât de nebuneşte sună. Dar timpul petrecut cu el a fost ca pâinea prăjită cu unt, chiar de la început.

Zâmbea blând, cu ochii pe jumătate închişi, în timp ce îşi amintea.

— Stăteam cu el în parc. Trebuie să fi fost a doua sau a

treia oară când eram singuri. Vorbeam despre păsări când un băiețel, evident de undeva de la țară, s-a apropiat de noi să-l asculte. Era murdar pe față, nu avea pantofi, iar hainele lui, pe cât de zdrențuite erau, pe atât de nepotrivite. Bunicul tău i-a făcut cu ochiul înainte de a continua să vorbească, parcă spunându-i băiatului că era bine-venit să rămână, iar puştiul a schițat un zâmbet. M-a impresionat să văd că nu l-a judecat pe băiat după felul în care arăta. Ea făcu o pauză. Bunicul tău a continuat să vorbească. Cred că ştia numele fiecărei specii de pasăre care trăia în partea asta a statului. Ne-a spus dacă migrau şi unde îşi făceau cuiburile, şi cum sunau trilurile lor. După o vreme, băiețelul s-a aşezat jos şi s-a uitat fix la bunicul tău cât timp el făcea fiecare sunet să pară, ei bine… *fermecător.* Şi nu doar băiețelul. Şi eu simțeam acelaşi lucru. Bunicul tău avea o voce liniştitoare – ca un cântec de leagăn –, iar în timp ce vorbea mi-a făcut impresia că era tipul de om care nu ținea furia mai mult de câteva minute pentru că furia nu-l caracteriza. Nu avea cum să se transforme niciodată în resentimente sau amărăciune şi ştiam că este un om care se căsătoreşte pentru totdeauna. Şi m-am decis chiar atunci şi acolo că eu ar trebui sa fiu cea cu care se căsătoreşte.

Deşi se obişnuise cu poveştile Nanei, Beth era mişcată.

— Este o poveste minunată.

— A fost un om minunat. Iar când un om este atât de special, o ştii mai devreme decât îți imaginezi că ar fi posibil. O recunoşti instinctiv şi te asiguri că, indiferent ce se întâmplă, nu va mai fi altul ca el.

Beth ajunse atunci la aleea acoperită de pietriş a lui Logan şi, când vira pentru a ajunge la casă, trepidând şi stropind prin noroi, îl văzu stând pe verandă, îmbrăcat în ceea ce părea a fi o nouă jachetă sport şi o pereche de pantaloni proaspăt călcați. Când le făcu semn cu mâna, ea nu îşi putu stăpâni un zâmbet până la urechi.

Slujba începu şi se sfârşi cu muzică. Soloul Nanei fu întâmpinat cu aplauze călduroase, iar pastorul îi menționă

atât pe Nana, cât şi pe Logan, mulțumindu-i acestuia pentru ajutorul de ultim moment, şi Nanei, pentru că demonstrează minunea grației Domnului în fața provocărilor.

Predica fu informativă, interesantă şi transmise cu umilă recunoştință că misterioasele căi ale Domnului nu sunt întotdeauna înțelese; Beth credea că pastorul lor talentat era unul dintre motivele pentru care numărul credincioşilor care veneau în biserică era în creştere.

Din locul ei de la balconul de sus, îi vedea bine atât pe Nana, cât şi pe Logan. În zilele în care Ben venea cu tatăl lui, îi plăcea să stea în acelaşi loc, ca să ştie unde să o găsească. De obicei, îl vedea privind-o de două sau de trei ori în timpul unei slujbe; astăzi, se întorcea constant, împărtăşind bucuria că era prieten cu cineva atât de apreciat.

Dar Beth rămase la distanță de fostul său soț. Nu din cauza a ceea ce aflase recent despre el – deşi era un motiv îndeajuns de bun ci pentru că era mai uşor pentru Ben. În ciuda pornirilor lui lascive, Keith, în biserică, se purta ca şi cum vedea în prezența ei o forță care i-ar putea supăra cumva clanul.

Bunicul lui Keith stătea în mijlocul primului rând, familia întinzându-se de o parte şi de alta a lui şi pe rândul din spate. De unde stătea, Beth îl vedea citind pasaje din Biblie, luând notițe şi ascultând atent orice spunea pastorul. Cânta fiecare cuvânt din fiecare imn. Din toată familia, Beth îl plăcea pe el cel mai mult – fusese mereu corect cu ea şi impecabil de politicos, spre deosebire de mulți alții. După slujbă, dacă se întâmpla să se întâlnească, remarca întotdeauna cât de bine arăta Beth şi îi mulțumea pentru modul admirabil în care îl educa pe Ben.

Simțea sinceritate în felul în care îi vorbea, dar exista şi o limită. Înțelesese că nu trebuie să agite spiritele. Ştia că era un părinte mult mai bun decât Keith şi că Ben se transforma într-un tânăr remarcabil datorită ei, dar aceste lucruri nu treceau peste faptul că Ben era şi va fi mereu un Clayton.

Totuşi, îl plăcea – în ciuda oricărui lucru, în pofida lui

Keith, în ciuda limitelor. Şi Ben îl plăcea şi câteodată i se părea că bătrânul îi ordona lui Keith să-l ducă pe Ben la el pentru ca puştiul să nu fie nevoit să-şi petreacă tot weekendul singur cu tatăl său.

Toate aceste realităţi erau departe de mintea ei când îl privea pe Logan cântând la pian. Nu ştiuse la ce să se aştepte. Câţi nu iau lecţii? Câţi nu spun că ştiu să cânte bine? Nu îi luă mult să-şi dea seama că Logan era foarte talentat, mult peste nivelul aşteptărilor ei. Degetele lui se mişcau fluid şi fără efort peste clape; nici măcar nu părea să citească partitura din faţa lui. În schimb, când Nana cânta, îşi concentra atenţia asupra ei, în timp ce păstra un ritm şi un ton perfecte, mai interesat de numărul ei decât de al lui.

În timp ce el cânta, Beth nu se putea gândi la altceva în afară de povestea pe care i-o spusese Nana în maşină. Fără să mai audă slujba, se trezi rememorând conversaţii oarecare pe care le purtase cu Logan, sentimentul pe care îl avea când o ţinea strâns în braţe, felul său natural de a se purta cu Ben. Recunoştea că erau încă multe pe care nu le ştia despre el, dar ştia asta: o completa într-un fel care nu păruse posibil până acum. Să ştii nu înseamnă totul, îşi spuse, şi îşi dădu seama atunci că, în cuvintele Nanei, el era pâinea prăjită pentru untul ei.

După slujbă, Beth rămase în spate, amuzată de faptul că Logan era tratat ca o vedetă de muzică rock. Bine, o vedetă rock cu fani pensionari, dar, din cât îşi putea da seama, el părea atât flatat, cât şi ruşinat de neaşteptata atenţie care i se acorda.

Îl văzu privind-o, rugându-se tăcut să îl salveze. În schimb, ea doar ridică din umeri şi zâmbi. Nu voia să intervină. Când pastorul veni să-i mulţumească a doua oară pentru ajutor, sugeră ca Logan să cânte chiar şi după ce încheietura mâinii lui Abigail se va vindeca.

— Sunt sigur că am putea să aranjăm ceva, îl imploră pastorul.

Fu foarte surprinsă când bătrânul, cu Ben alături, se

îndreptă şi el către Logan. Ca Moise când a traversat Marea Roşie, bătrânul nu era nevoit să aştepte cu gloata pentru a complimenta pe cineva. În depărtare, Beth îl văzu pe Keith, pe a cărui față se putea citi un amestec de furie şi dezgust.

— Ai făcut treabă bună, tinere, spuse bătrânul, întinzându-i mâna. Ai cântat dumnezeieşte.

Ea văzu după expresia de pe chipul lui Logan că acesta îl recunoscuse pe bărbat, deşi nu avea idee cum. Thibault îi strânse mâna bătrânului.

— Mulțumesc, domnule!

— Lucrează la adăpost cu Nana, se făcu şi Ben auzit. Şi cred că el şi mama ies împreună.

La auzul acestor cuvinte, o linişte se aşternu peste admiratori, subliniată de câte o tuse jenată. Bunicul îl privi fix pe Logan, deşi ea nu reuşi să îi citească reacția.

— Aşa este? spuse el.

— Da, domnule, răspunse Logan.

Bătrânul nu spuse nimic.

— A fost şi în Marină, spuse Ben, fără să-şi dea seama ce curenți sociali stârnea în jurul său.

Când bătrânul păru surprins, Logan dădu din cap.

— Am fost în Batalionul 1, Regimentul 5 din Pendleton, domnule.

După o pauză apăsătoare, bătrânul dădu din cap.

— Atunci, mulțumesc şi pentru serviciul adus țării. Ai făcut o treabă minunată astăzi!

— Mulțumesc, domnule! spuse el din nou.

*

— Ai fost atât de politicos, observă Beth când ajunseră înapoi acasă.

Nu spusese nimic despre ce se întâmplase până când Nana nu se îndepărtă de ei. Afară, curtea începea să semene cu un lac, iar ploaia continua să cadă. Îl luaseră pe Zeus la întoarcere, iar el stătea acum ghemuit la picioarele lor.

— De ce nu aş fi?

Ea se strâmbă.

— Ştii tu de ce.

— Nu el e fostul tău soţ. Ridică din umeri. Mă îndoiesc că ştie ce face fostul tău soţ. De ce? Crezi că trebuia să-l bat?

— În mod sigur nu.

— Nici nu credeam. Dar l-am văzut pe fostul tău soţ în timp ce vorbeam cu bunicul lui. Arăta de parcă tocmai înghiţise un vierme.

— Ai observat şi tu? Mi s-a părut amuzant.

— Nu o să se bucure.

— Atunci să fie sănătos, spuse ea. După ce a făcut, merită să mănânce un vierme.

Logan dădu din cap, iar ea se cuibări lângă el. Acesta ridică braţul şi o trase aproape.

— Arătai foarte frumos acolo în timp ce cântai.

— Da?

— Ştiu că nu trebuia să gândesc asta, din moment ce eram în biserică, dar nu m-am putut abţine. Ar trebui să porţi jachete sport mai des.

— Nu am tipul de slujbă potrivită pentru jachete sport.

— Poate că ai acel tip de prietenă.

El se prefăcu a nu înţelege.

— Am prietenă?

Ea îl înghionti jucăuş înainte de a ridica privirea spre el. Îl sărută pe obraz.

— Mulţumesc că ai venit în Hampton. Şi că ai decis să rămâi. El zâmbi.

— N-am avut de ales.

Peste două ore, chiar înainte de cină, Beth văzu maşina lui Keith făcând slalom printre bălţile de pe aleea sa. Ben ieşi împleticindu-se din maşină, iar Keith dădu cu spatele şi plecă înainte ca puştiul să ajungă în dreptul verandei.

— Hei, mamă! Hei, Thibault!

Logan făcu semn cu mâna, iar Beth se ridică în picioare.

— Hei, scumpule! spuse Beth. Îl îmbrăţişă. Te-ai simţit bine?

— Nu a trebuit să curăţ bucătăria. Sau să duc gunoiul.

— Bun, zise ea.

— Şi ştii ceva?

— Ce?

Ben scutură apa de pe pelerina lui de ploaie.

— Cred că vreau să învăţ să cânt la pian.

Beth zâmbi, gândindu-se: „Oare de ce nu mă mir?”

— Hei, Thibault?

Logan ridică bărbia.

— Da?

— Vrei să-mi vezi căsuţa din copac?

Beth interveni:

— Scumpule… pe furtuna asta, nu cred că e o idee foarte bună.

— E în regulă. E făcută de bunicul. Şi am fost acolo acum două zile.

— Apa este probabil mai mare.

— Te rog! Nu stăm mult. Şi Thibault o să fie cu mine tot timpul. Beth fu de acord, în ciuda propriei raţiuni.

CAPITOLUL 24

CLAYTON

Deşi Clayton refuza să-şi creadă ochilor, bătrânul îl felicitase pe Thigh-bolt după slujbă. Îi strânsese mâna şi se comportase ca şi cum era un fel de erou, în timp ce Ben se uita la el cu ochi de cățeluş.

Făcuse tot ce îi stătea în putință să nu deschidă o bere la masa de prânz, dar, după ce îl lăsase pe Ben la mama lui, bău patru. Era destul de sigur că va termina baxul de douăsprezece beri înainte de a se culca. În ultimele două săptămâni, băuse foarte multă bere. Ştia că exagerează, dar era singurul lucru pe care îl putea face pentru a nu se gândi obsesiv la ultima confruntare cu Thigh-bolt.

Telefonul sună undeva în spatele lui. Din nou. Era a patra oară în ultimele două ore, dar nu avea chef să răspundă.

Bine, recunoştea. Îl subestimase pe tip. Thigh-bolt fusese cu un pas înaintea lui de la bun început. Obişnuia să creadă că Ben ştia cum să-l atingă în puncte sensibile; tipul ăsta arunca bombe. Nu, se gândi Clayton dintr-odată, nu arunca bombe. Direcționa torpile cu acuratețe de ceas elvețian, cu scopul de a-i distruge lui viața. Cel mai rău era că nu îşi dăduse seama. Nici măcar o dată.

Era mai mult decât frustrant, mai ales pentru că situația părea să se înrăutățească. Acum, Thigh-bolt îi *spunea* lui ce să facă. Îi dădea ordine, ca şi cum era un fel de angajat pe stat de plată, şi, oricât încerca, Clayton nu găsea nicio ieşire. Voia să creadă că Thigh-bolt mințise în legătură cu înregistrarea video a spargerii. Trebuia să fi mințit – nimeni nu este atât de inteligent. Trebuia! Dar dacă nu era aşa?

Clayton merse la frigider şi mai desfăcu o bere, ştiind că

nu putea risca. Cine ştie ce plănuia tipul să facă în continuare? Luă o gură mare, sperând ca amorțeala să intervină curând.

Ar fi trebuit să se descurce mai uşor cu situația asta. Era ajutor de şerif, iar tipul era nou în oraş. Clayton ar fi trebuit să dețină puterea de la bun început, în schimb, se trezise într-o bucătărie murdară şi nici măcar nu îi spusese lui Ben să o curețe de frică să nu-l pârască lui Thigh-bolt, ceea ce putea însemna sfârşitul vieții lui Clayton, aşa cum o ştia el.

Ce avea tipul ăla cu el? Asta voia să ştie Clayton. Nu el era cel care crea probleme, Thigh-bolt făcea lucrurile dificile şi, ca şi cum ar fi pus sare pe rană, tipul se mai şi culca cu Beth.

Mai luă o gură de bere, întrebându-se cum de viața lui se transformase atât de rapid în rahat. Adâncit în frământări, abia dacă auzi bătăile de la uşă. Se ridică de la masă şi se împletici prin camera de zi. Când deschise, îl văzu pe Tony stând pe verandă, ca un şobolan ud. Ca şi cum situația nu ar fi fost destul de rea, viermele era acolo.

Tony făcu un pas înapoi.

— Ua, tipule, eşti în regulă? Miroşi ca şi cum ai fi băut.

— Ce vrei, Tony?

Nu avea chef de asta.

— Am tot încercat să te sun, dar nu ai răspuns.

— Spune ce ai de spus.

— Nu prea te-am mai văzut în ultima vreme.

— Am fost ocupat. Şi sunt foarte ocupat acum, deci pleacă.

Dădu să închidă uşa, dar Tony ridică mâna.

— Stai! Am ceva să-ți spun, protestă el. E important.

— Ce este?

— Îți aminteşti când te-am sunat? Nu ştiu, probabil cu două luni în urmă?

— Nu.

— Îți aminteşti. Te-am sunat de la Decker's în legătură cu un tip care arăta poza lui Beth la toată lumea?

— Şi?

— Asta voiam să-ți spun. Îşi dădu din ochi o şuviță de păr unsuros. L-am văzut din nou astăzi. Şi l-am văzut vorbind cu Beth.

— Despre ce vorbeşti?

— După slujbă. Vorbea cu Beth şi cu bunicul tău. A fost tipul care a cântat la pian azi.

În ciuda ameţelii, Clayton simți cum mintea începea să i se limpezească. Amintirea îi reveni întâi difuz, apoi mai insistent. Acela era weekendul în care Thigh-bolt îi luase aparatul foto şi cardul.

— Eşti sigur?

— Da, sunt sigur. L-aş recunoaşte pe tipul ăla oriunde.

— Avea poza lui Beth?

— Ți-am spus deja asta. Am văzut-o. M-am gândit că e ciudat, ştii? Şi apoi, să-i văd împreună azi? M-am gândit că vrei să ştii.

Clayton se gândi la veştile aduse de Tony.

— Vreau să-mi spui tot ce îți aminteşti despre fotografie.

Viermele Tony avea o memorie surprinzător de bună şi nu dură mult până când Clayton ştia toată povestea. Că fotografia avea câțiva ani şi că fusese făcută la târg. Că Thigh-bolt nu ştia cum o cheamă. Că Thigh-bolt o căuta.

După ce Tony plecă, Clayton continuă să se gândească la ce aflase.

Nu avea cum să fi fost Thigh-bolt aici cu cinci ani în urmă şi să-i fi uitat numele. Deci, de unde luase fotografia? Traversase țara pe jos să o găsească? Şi, dacă era adevărat, ce însemna asta? Că o hărțuia?

Nu era sigur încă, dar ceva nu era în regulă. Iar Beth, naivă ca de obicei, îl lăsase să intre nu doar în patul ei, dar şi în viața lui Ben.

Se încruntă. Nu îi plăcea asta. Nu îi plăcea deloc şi era destul de sigur că nici lui Beth nu o să-i placă.

CAPITOLUL 25

THIBAULT

— Deci, asta este, nu-i aşa?

În ciuda adăpostului oferit de copaci, Thibault era leoarcă atunci când ajunseră la căsuța din copac. Apa curgea şiroaie din pelerina pe care o purta, iar pantalonii lui noi erau uzi până sub genunchi. În bocanci, şosetele îi bălteau neplăcut. Ben, pe de altă parte, era blindat din cap până-n picioare într-un costum impermeabil cu glugă; în picioare, avea cizmele de cauciuc ale Nanei. În afară de zona feței, Thibault se îndoia că sesiza în vreun fel ploaia.

— Aşa ajungem la ea. E incredibilă, nu-i aşa? Ben arătă către un stejar din apropierea pârâului. O serie de scânduri bătute în cuie urcau pe lateralul trunchiului. Tot ce trebuie să facem este să ne urcăm pe scăriță ca să putem traversa podul.

Thibault observă prevăzător că pârâul se umflase deja de două ori mai mult față de dimensiunile sale normale şi că apa curgea cu repeziciune.

Îndreptându-şi atenția către micul pod, văzu că era compus din trei părți: un pod de frânghii ducea de la stejarul de pe mal către un ponton din mijlocul pârâului care era susținut de patru piloni; acest ponton era legat prin alt pod de frânghii de platforma care susținea căsuța.

Thibault observă bucățile de lemn depozitate în jurul pilonilor de iureş. Deşi nu inspectase în prealabil podul, bănuia că furtunile necontenite şi fluxul rapid de apă slăbiseră suportul platformei. Înainte să poată spune ceva, Ben escaladase deja scara din copac care ducea la pod.

Ben zâmbi către el de deasupra.

— Haide! Ce aştepţi?

Thibault ridică braţul pentru a-şi feri faţa de ploaie, cuprins dintr-odată de un sentiment de teamă.

— Nu sunt sigur că este o idee tocmai bună...

— Laşule! îl necăji Ben.

Începu să traverseze, podul legănându-se dintr-o parte în alta în timp ce el alerga.

— Aşteaptă! strigă Thibault, fără efect.

Ben ajunsese deja la ponton.

Thibault urcă scărița şi păşi grijuliu pe podul de frânghie. Scândurile pline de apă se lăsară sub greutatea lui. De îndată ce îl văzu apropiindu-se, Ben parcurse ultimii paşi până la căsuță. Thibault încremeni când îl văzu pe Ben țopăind pe platformă. Lemnul se curbă sub greutatea lui, dar se ținu bine. Ben se întoarse, râzând cu toată faţa.

— Hai înapoi! strigă Thibault. Nu cred că mă ține podul.

— Te ține. L-a făcut bunicul meu.

— Te rog, Ben!

— Laşule! îl tachină puştiul din nou.

Era evident că Ben vedea toată treaba ca pe un joc. Thibault se mai uită o dată către pârâu, nădăjduind că, dacă se mişca încet, ar putea fi în siguranță. Ben fugise – presiune de impact puternică. Dar va rezista la greutatea sa?

Cu primul pas, scândurile, vechi şi pline de apă, se lăsară sub greutatea lui. Putrezite, fără îndoială. Thibault se gândi numaidecât la fotografia din buzunarul său. Pârâul se roti şi se învolbură sub picioarele lui, ca un torent furios.

Nu era timp de pierdut. Merse încet şi ajunse la platforma centrală, apoi porni pe ultima secțiune suspendată a podului de frânghie. Observând platforma veche, se îndoi că ar putea să le susțină greutatea simultan. În buzunarul său, fotografia parcă luase foc.

— Ne vedem înăuntru, spuse Thibault, încercând să pară indiferent. Nu trebuie să aştepți în ploaie după un bătrân ca mine.

Din fericire, Ben râse şi se ascunse în căsuță. Thibault

respiră uşurat în timp ce se urcă tremurând pe platformă. Făcu un pas mare şi rapid pentru a o evita şi intră direct.

— Aici îmi țin cardurile cu Pokemon, spuse Ben, ignorându-i intrarea şi arătând cu degetul către cutiile de metal din colț. Am un card Charizard. Şi un Mewtwo.

Thibault îşi şterse picurii de ploaie de pe față în timp ce se aşează pe podea.

— Minunat! spuse el, în timp ce bălți începeau să se formeze în jurul lui.

Se uită în camera micuță. Jucării stăteau stivuite în colțuri şi o fereastră decupată expunea mare parte din interiorul elementelor naturii, umplând de apă scândurile nelăcuite. Singura piesă de mobilier era un fotoliu-puf într-un colț.

— Asta este ascunzătoarea mea, spuse Ben, prăbuşindu-se în fotoliu.

— Da?

— Vin aici când sunt supărat. De exemplu, atunci când copiii de la şcoală sunt răi.

Thibault se sprijini de perete, scuturând apa de pe mâneci.

— Ce fac?

— Chestii. Ştii tu. Ridică din umeri. Râd de mine despre cum joc baschet sau cum lovesc mingea, sau că trebuie să port ochelari.

— Cred că e greu.

— Nu mă deranjează.

Ben nu părea să observe evidenta contradicție, iar Thibault continuă:

— Ce îți place cel mai mult aici?

— Liniştea, spuse Ben. Când sunt aici, nimeni nu îmi pune întrebări şi nu mă obligă să fac ce nu vreau. Pot să stau aici şi să mă gândesc.

Thibault dădu din cap.

— Are sens.

Afară, vântul năprasnic începu să schimbe direcția ploii. Furtuna se înrăutățea.

— La ce te gândeşti? întrebă el.

Ben ridică din umeri.

— La creştere şi treburi din astea. La a îmbătrâni. Se opri. Aş vrea să fiu mai mare.

— De ce?

— E un puşti la mine în clasă care se ia mereu de mine. E rău. Ieri, m-a lovit la cantină.

Căsuța se legănă după o rafală de vânt. Din nou, fotografia părea să ardă, iar Thibault se trezi ducând absent mâna la buzunar. Nu înțelese nevoia, dar, înainte de a-şi da seama ce face, scoase fotografia.

Afară, vântul continua să urle, iar el auzea crengile lovindu-se de căsuță. Cu fiecare minut care trecea, ploaia umfla pârâul. Dintr-odată, văzu imaginea platformei casei prăbuşindu-se şi pe Ben, prins în apa învolburată de dedesubt.

— Vreau să-ți dau ceva, spuse Thibault, cuvintele ieşindu-i din gură înainte de a le fi conştientizat. Cred că îți va rezolva problema.

— Ce este?

Thibault înghiți în sec.

— Este o poză cu mama ta.

Ben luă fotografia şi o privi, curios.

— Ce să fac cu ea?

Thibault se aplecă în față şi bătu cu degetul pe colțul fotografiei.

— Doar să o iei cu tine. Prietenul meu, Victor, spunea că e un talisman norocos. Spunea că este ceea ce m-a ținut în siguranță în Irak.

— Serios?

Asta era întrebarea, nu-i aşa? După un moment mai lung, Thibault dădu din cap.

— Pe cuvânt!

— Super!

— Îmi faci o favoare? întrebă Thibault.

— Ce?

— Păstrăm asta doar între noi doi? Şi promiți să o ții cu

tine?

Ben reflectă.

— Pot să o îndoi?

— Nu cred că contează.

Ben se gândi la asta.

— Sigur, spuse el, îndoind-o şi băgând-o în buzunar. Mulțumesc.

Era pentru prima dată în mai bine de cinci ani când fotografia era mai departe de el decât distanța până la duş sau la chiuvetă, iar senzația de pierdere îl dezorienta.

Cumva, Thibault nu se aşteptase să îi simtă absența atât de acut. În timp ce îl privea pe Ben cum traversa podul şi văzu pârâul furios, sentimentul se intensifică.

Când Ben îi făcu semn cu mâna de pe partea cealaltă a pârâului şi începu să coboare scărița, Thibault păşi nesigur pe platformă, înainte de a înainta pe pod, cât de repede putea.

Se simțea expus în timp ce traversa podul pas cu pas. Încerca să ignore faptul că podul se putea prăbuşi în pârâu, să uite că nu mai purta cu el fotografia. Când ajunse la stejarul de pe partea cealaltă, respiră uşurat. Totuşi, în timp ce cobora, simți că motivul pentru care venise aici nu se încheiase şi că, de fapt, abia începea.

CAPITOLUL 26

BETH

Miercuri, la ora prânzului, Beth privea pe fereastra sălii de clasă. Nu mai văzuse niciodată aşa ceva – uraganele şi vânturile din nord-vest nu erau nimic pe lângă seria de furtuni care asalta în ultima vreme Hampton County şi toate celelalte ținuturi, de la Raleigh până la coasta oceanului. Problema era că, spre deosebire de majoritatea furtunilor tropicale, acestea nu treceau repede pe mare. În schimb, rămăseseră acolo zi după zi, aducând aproape toate râurile din partea estică a statului la nivel de inundație. Orăşelele de pe râurile Pamlico, Neuse şi Cape Fear erau deja până la genunchi sub apă, iar Hampton le prindea din urmă. Încă o zi sau două de ploaie ar fi însemnat că firmele din centru vor fi accesibile doar cu ajutorul bărcilor.

Se decisese deja să se închidă şcolile pentru restul săptămânii, din moment ce autobuzele şcolare nu îşi mai puteau urma traseul şi doar puțin peste jumătate dintre profesori reuşiseră să ajungă la serviciu. Ben, bineînțeles, era încântat de ideea de a sta acasă şi a se juca în bălți cu Zeus, dar Beth era ceva mai îngrijorată. Atât ziarele, cât şi ştirile locale anunțaseră că, deşi South River se ridicase deja la un nivel periculos, situația se va înrăutăți mult în continuare, deoarece afluenții alimentau creşterea. Cele două pârâuri care înconjurau adăpostul, care se aflau în mod obişnuit la patru sute de metri distanță, se vedeau acum de la fereastra casei lor, iar Logan îl ținea pe Zeus la distanță din cauza aluviunilor aduse de torenți.

Să fie prinşi înăuntru era greu pentru copii, de aceea ea rămăsese în sala de clasă. După masa de prânz, se întorceau

în clasă, unde teoretic puteau să coloreze sau să deseneze şi să citească liniştiți în loc să joace pase cu mingea, baschet sau leapşa. De fapt, copiii aveau nevoie să-şi consume energia, şi ea ştia asta. De ani de zile, propunea ca în astfel de zile să strângă pur şi simplu mesele din cantină şi să-i lase pe copii să alerge sau să se joace douăzeci de minute ca să se poată concentra când se întorc în clasă după prânz. Nicio şansă, i se spusese, din cauza problemelor legislative, juridice, probleme de sindicat pentru oamenii de serviciu şi probleme de sănătate şi siguranță. Când întrebase ce însemna asta, i se oferise o explicație lungă, dar pentru ea, totul se redusese la cartofi prăjiți. Adică: „Nu trebuie să-i lăsăm pe copii să alunece pe cartofi prăjiți" sau „Dacă alunecă pe un cartof prăjit, şcoala va fi dată în judecată", sau „Oamenii de serviciu vor fi nevoiți să îşi renegocieze contractele dacă nu curăță cartofii prăjiți de pe jos la ora la care ştiau că trebuie să o facă" şi, la final, „Dacă cineva alunecă pe un cartof prăjit care a căzut pe podea, copiii ar putea fi expuşi unor agenți patogeni periculoşi".

„Bun venit în lumea avocaților", se gândi ea. Avocații, până la urmă, nu erau nevoiți să-i învețe pe copii ceva, după ce i-au ținut închişi într-o clasă toată ziua, fără pauze.

În mod normal, s-ar fi retras în sala profesorală pentru masa de prânz, dar, având atât de puțin timp să-i pregătească pe copii pentru activități, se decise să rămână şi să pună totul la punct.

Instala într-un colț un joc – depozitat în debara pentru o asemenea urgență – când observă mişcare în dreptul uşii. Se întoarse în acea direcție şi recunoscu instantaneu persoana.

Umerii uniformei îi erau uzi şi câțiva picuri căzuseră de pe centura pe care purta arma. În mână avea un dosar.

— Bună, Beth! spuse el, cu vocea joasă. Ai un minut?

Ea se ridică.

— Ce este, Keith?

— Am venit să îmi cer scuze, spuse el. Îşi uni mâinile în față, imaginea căinței. Ştiu că nu ai prea mult timp la

dispoziție, dar voiam să vorbesc cu tine când eşti singură. Nu ştiam dacă eşti aici, dar, dacă nu ai timp, am putea stabili un moment mai potrivit.

Ea se uită la ceas.

— Am cinci minute, spuse ea.

Keith păşi în clasă şi închise uşa. Se opri la jumătate, cerându-i din ochi permisiunea. Ea dădu din cap, vrând să scape mai repede de discuția cu el. Keith înaintă către ea, oprindu-se la o distanță respectabilă.

— Cum spuneam, am venit să îmi cer scuze.

— În legătură cu ce?

— În legătură cu zvonurile pe care le-ai auzit, spuse el. Nu am fost pe deplin sincer cu tine.

Ea îşi încrucişă brațele.

— Cu alte cuvinte, ai mințit, declară ea.

— Da.

— M-ai mințit în față.

— Da.

— În legătură cu ce?

— M-ai întrebat dacă am alungat vreun tip cu care ai ieşit tu, în trecut. Nu cred că am făcut-o, dar nu ți-am spus că într-adevăr am vorbit cu unii dintre ei.

— Ai *vorbit* cu ei.

— Da.

Ea făcea tot ce putea pentru a-şi stăpâni furia.

— Şi… ce? Îți pare rău că ai făcut-o sau că ai mințit?

— Ambele. Îmi pare rău că am făcut-o, îmi pare rău că am mințit. Nu trebuia să fac acele lucruri. Se opri. Ştiu că nu am avut cea mai grozavă relație după divorț şi mai ştiu şi că tu crezi că ai făcut o mare greşeală căsătorindu-te cu mine. Ai dreptate. Nu trebuia să ne căsătorim şi accept asta. Dar noi doi – şi, să fiu sincer, tu ai avut o contribuție mult mai mare la asta – avem un fiu extraordinar. Probabil că tu nu crezi că sunt cel mai bun tată din lume, dar nici măcar o dată nu am regretat că l-am făcut pe Ben sau că el locuieşte cu tine în cea mai mare parte a timpului. Este un copil minunat, iar tu

ai făcut o treabă foarte bună cu el.

Ea nu ştia exact ce să spună. El continuă:

— Dar încă îmi fac griji şi mi-am făcut mereu. După cum ți-am spus, mă îngrijorează persoanele care intră în viața lui Ben, fie ei prieteni, cunoştințe sau doar oameni pe care îi prezinți lui. Ştiu că probabil nu ți se pare corect şi că o consideri o intruziune în viața ta personală, dar aşa sunt eu. Şi, să fiu sincer, nu ştiu dacă o să mă schimb vreodată.

— Deci îmi spui că o să mă urmăreşti mereu?

— Nu, spuse el repede. Nu o s-o mai fac. Îți explicam doar de ce am făcut-o înainte. Şi crede-mă – nu i-am amenințat pe tipii ăia şi nu am încercat să-i intimidez. Am *vorbit* cu ei. Le-am explicat că Ben înseamnă mult pentru mine şi că faptul că îi sunt tată este cel mai important lucru din viața mea. Probabil că nu eşti tot timpul de acord cu felul în care îi fac educație, dar, dacă îți aminteşti, cu doi ani în urmă nu era mereu aşa. Îi plăcea să vină la mine. Acum nu-i mai place. Dar eu nu m-am schimbat. El s-a schimbat. Nu într-un sens rău – e normal să crească, şi doar asta a făcut. Şi poate că trebuie să realizez şi să accept faptul că până la urmă creşte.

Ea nu spuse nimic. În timp ce o privea, Keith trase adânc aer în piept.

— Le-am mai spus tipilor ălora că nu vreau să fi rănită. Ştiu că pare ca şi cum sunt posesiv, dar nu eram. Am spus-o cum ar fi spus-o un frate. Cum ar fi spus-o Drake. Adică, dacă îți place, dacă o respecți, asigură-te că te comporți cu ea ca atare. Asta e tot ce le-am spus. Ridică din umeri. Nu ştiu. Poate că unii au înțeles greşit pentru că sunt ofițer de poliție sau din cauza numelui meu de familie, dar nu am ce face în privința acestor lucruri. Crede-mă, ultimul lucru pe care l-am vrut a fost ca tu să fi nefericită. Poate că nu a mers între noi doi, dar eşti mama fiului meu şi vei fi mereu.

Privirea lui Keith coborî, în timp ce îşi scutură picioarele.

— Ai toate motivele să fi supărată pe mine. Am greşit.

— Da, ai greşit.

Beth rămase nemişcată, cu brațele încrucişate.

— Cum spuneam, îmi pare rău şi nu se va mai întâmpla.

Ea nu răspunse imediat.

— Bine, spuse ea într-un final. O să-ți aduc aminte.

El aruncă un zâmbet rapid, aproape învins.

— Destul de corect.

— Asta a fost?

Se aplecă să ia trei săculeți din dulap.

— De fapt, mai voiam să vorbesc cu tine despre Logan Thibault. Trebuie să ştii ceva despre el.

Ea ridică mâinile pentru a-l opri.

— Nici măcar nu încerca.

El nu fu deturnat. În schimb, făcu un pas în față, ținându-se de chipiu.

— Nu o să discut cu el decât dacă vei dori tu. Vreau să fie clar. Crede-mă, Beth, e serios. Nu aş fi aici dacă nu era. Sunt aici pentru că îmi pasă de tine.

Îndrăzneala lui aproape că îi luă răsuflarea.

— Chiar vrei să cred că ai cele mai bune intenții după ce ai recunoscut că m-ai spionat ani de zile? Şi că eşti responsabil de distrugerea tuturor posibilităților mele de a-mi construi o relație?

— Asta nu are de-a face cu toate lucrurile acelea.

— Lasă-mă să ghicesc… crezi că ia droguri, nu-i aşa?

— Nu am nici cea mai vagă idee. Dar trebuie să te avertizez că nu a fost sincer cu tine.

— Habar nu ai dacă a fost sau nu sincer cu mine. Acum pleacă. Nu vreau să vorbesc cu tine, nu vreau să aud ce ai de spus…

— Atunci întreabă-l tu, o întrerupse Clayton. Întreabă-l dacă a venit în Hampton să te găsească pe tine.

— Am terminat, declară ea, înaintând către uşă. Dacă mă atingi măcar, țip după ajutor.

Trecu pe lângă el şi, când era pe punctul de a trece pragul, Keith oftă zgomotos.

— Întreabă-l de fotografie, spuse el.

Comentariul lui o opri din drum.

— Ce?
Expresia de pe fața lui Keith era mai serioasă ca niciodată.
— Fotografia pe care a luat-o de la Drake.

CAPITOLUL 27

CLAYTON

După expresia de pe chipul ei, Clayton ştia că i-a captat atenția. Dar nu era sigur că înțelesese implicațiile.

— Are o fotografie cu tine, continuă el. Când a ajuns prima dată în oraş, a arătat-o la Decker's Pool Hali. Tony era acolo în seara aia şi a văzut-o. De fapt, m-a sunat imediat, pentru că i se părea că povestea tipului suna ciudat, dar nu mi s-a părut important. Weekendul trecut totuşi, Tony a venit la mine să-mi spună că îl recunoscuse pe Thibault în biserică atunci când a cântat la pian.

Beth nu putea decât să îl privească fix.

— Nu ştiu dacă i-a dat-o Drake sau dacă a luat-o de la el. Dar m-am gândit că e singurul lucru care are sens. Atât Drake, cât şi Thibault au fost în Marină şi, potrivit lui Tony, fotografia era una mai veche, de acum câțiva ani.

Ezită.

— Ştiu că ceea ce ți-am spus despre felul în care m-am comportat face să pară ca şi cum încerc să scap de el, dar nu voi discuta cu el. Cred că tu ar trebui să o faci totuşi şi nu spun asta pentru că sunt fostul tău soț, spun asta în calitate de ajutor de şerif.

Beth voia să plece, dar nu putea găsi voința de a se mişca.

— Gândeşte-te. Avea o fotografie cu tine şi, doar cu asta, a traversat țara pe jos să te găsească. Nu ştiu de ce, dar pot să ghicesc. Era obsedat de tine, deşi nu te cunoscuse niciodată, ca o persoană care devine obsedată de vedete de cinema. Şi ce a făcut? Te-a găsit, dar să te vadă din depărtare – sau să te cunoască, pur şi simplu – nu era de-ajuns. În schimb, trebuia să devină o parte din viața ta. Aşa fac obsedații

periculoşi, Beth!

Tonul vocii sale era calm şi profesional, ceea ce nu făcea altceva decât să amplifice starea de groază pe care începuse să o simtă.

— Din expresia pe care o ai pe faţă înţeleg că ce ţi-am spus este o noutate pentru tine. Te întrebi dacă spun adevărul sau dacă mint, iar dosarul meu nu este perfect. Dar, te rog, de dragul lui Ben – de dragul tău – întreabă-l. Pot fi acolo dacă vrei să fiu sau aş putea trimite un alt ajutor de şerif, dacă preferi. Sau poţi suna pe altcineva – pe prietena ta, Melody. Vreau doar să înţelegi cât este de serioasă situaţia. Cât de… aiurea şi ciudat este. Este ceva înspăimântător şi nu ştiu cum să te fac să înţelegi că e important să o iei şi tu în serios.

Serios, puse dosarul pe un pupitru.

— Astea sunt câteva informaţii generale despre Logan Thibault. Nu am avut timp să sap prea adânc şi pot avea probleme mari doar pentru că îţi arăt asta, dar din moment ce nu ştiu ce altceva nu ţi-a spus…

Se pierdu înainte de a ridica din nou privirea către ea.

— Gândeşte-te la ce ţi-am spus. Şi ai grijă, bine?

CAPITOLUL 28

BETH

Abia dacă vedea dincolo de parbriz, dar acum avea mai puțin de-a face cu ploaia şi mai mult cu incapacitatea ei de a se concentra. După ce Keith plecase, ea rămăsese acolo, clipind confuză în timp ce se holba la dosar, încercând să înțeleagă lucrurile pe care i le spusese fostul ei soț.

Logan avea fotografia lui Drake… Logan devenise obsedat de ea… Logan se hotărâse să o găsească… Logan o localizase.

Începuse să respire din ce în ce mai greu şi tot ce reuşise să facă fusese să se ducă la director şi să-i spună că trebuie să plece acasă. Directorul se uitase o singură dată la ea şi fusese de acord, oferindu-se să se ocupe de clasa ei pentru restul după-amiezii. Îl informase apoi pe Ben că Nana urma să îl ia de la şcoală.

Pe drumul spre casă, mintea ei trecea dintr-o imagine în alta, ca un caleidoscop vizual, sonor şi olfactiv. Încercă să se convingă că Keith mințea, căutând o modalitate de a înțelege ce aflase. Era posibil, mai ales având în vedere felul în care minținse în trecut, şi totuşi… Keith fusese serios – mai mult profesional decât personal – şi îi spusese ceva ce putea să verifice cu uşurință. Ştia că ea îl va întreba pe Logan… el *voia* să îl întrebe… ceea ce însemna…

Strânse volanul în mâini, posedată de o nevoie febrilă de a vorbi cu Logan. El va clarifica totul. Trebuia să poată clarifica totul.

Râul inundase şoseaua, dar preocupată, nu realiză asta până când maşina nu intră în apă. Vehiculul încetini brusc, iar ea fu împinsă în față. Apa curgea pe lângă ea şi crezu că va opri motorul, dar maşina continuă să înainteze prin ape şi

mai adânci, înainte de a ieşi într-un final pe o porțiune mai înaltă de drum.

Până când ajunse acasă, nu mai era sigură ce să simtă, în afară de confuzie. Acum se simțea furioasă şi trădată, şi manipulată; în următoarea secundă, se convingea că nu avea cum să fie adevărat, Keith o minţise din nou.

În timp ce urca aleea, se trezi cercetând terenul bătut de ploi după Logan.

În față, prin ceața joasă, putea vedea lumini aprinse în casă. Se gândi să intre pentru a vorbi cu Nana, tânjind după sfaturile şi bunul ei simț pentru a lămuri totul. Dar când văzu lumina aprinsă în birou şi observă uşa întredeschisă, simți un nod în gât. Întoarse volanul în direcția biroului, spunându-şi că Logan nu avea fotografia, că totul fusese o greşeală. Merse printre bălți noroioase, ploaia căzând atât de tare încât ştergătoarele nu făceau față. Pe veranda biroului îl văzu pe Zeus întins lângă uşă, cu capul ridicat.

Opri în față şi alergă către verandă, stropii de ploaie lovindu-i obrajii. Zeus se apropie de ea, mirosindu-i mâna. Ea îl ignoră în timp ce intra, aşteptându-se să îl găsească pe Logan la birou.

Nu era acolo. Uşa care ducea de la birou la cuşti era deschisă. Ea încercă să se liniştească, oprindu-se în mijlocul camerei, în timp ce vedea diverse umbre pe coridorul întunecat. Ea aşteptă în timp ce Logan ieşi la lumină.

— Hei, Elizabeth, spuse el. Nu mă aşteptam să te văd… îşi pierdu ideea. Ce s-a întâmplat?

Uitându-se la el, simți cum emoțiile ei amenință să dea pe dinafară. Gura i se uscă dintr-odată şi nu ştia cum să înceapă şi ce să zică. Logan nu spuse nimic, simțindu-i starea volatilă.

Ea închise ochii – simțindu-se pe punctul de a izbucni în plâns –, apoi trase încet aer în piept.

— De ce ai venit în Hampton? întrebă ea într-un final. Vreau adevărul de data asta.

El nu se mişcă.

— Ți-am spus adevărul, zise el.

— Mi-ai spus totul?

El ezită o fracțiune de secundă înainte de a răspunde.

— Nu te-am mințit niciodată, spuse el, cu o voce joasă.

— Nu asta te-am întrebat! izbucni ea. Te-am întrebat dacă ai ascuns ceva!

El o studie cu grijă.

— De unde vine asta?

— Nu contează! De data asta, auzi furia în tonul vocii ei. Vreau doar să știu de ce ai venit în Hampton!

— Ți-am spus...

— Ai o fotografie cu mine?

Logan nu spuse nimic.

— Răspunde la întrebare!

Făcu un pas către el, accentuând cuvintele.

— Ai o fotografie cu mine?

Nu era sigură cum se aşteptase să reacționeze, dar, în afară de a expira scurt aerul, el nu se mişcă.

— Da, spuse el.

— Cea pe care i-am dat-o lui Drake?

— Da, spuse el din nou.

O dată cu răspunsul lui, ea simți cum lumea începe să se dărâme în jurul ei ca o casă din piese de domino. Dintr-odată, totul avea sens – felul în care se holbase la ea prima dată când se văzuseră, motivul pentru care fusese dispus să muncească pe salariul minim, de ce se împrietenise cu Nana şi cu Ben, şi toată discuția despre destin...

Avea fotografia. Venise în Hampton să o găsească. O vânase ca pe o pradă.

Dintr-odată, îi fu greu să respire.

— O, Dumnezeule!

— Nu este cum crezi...

El îşi întinse brațul către ea, iar ea îl privi absentă cum se apropie, înainte de a realiza ce se întâmplă. Dintr-odată, se dădu înapoi, disperată să pună mai mult spațiu între ei. Totul fusese o minciună...

— Nu mă atinge!

— Elizabeth…

— Numele meu este Beth!

Se uită fix la el ca la un străin până când el coborî brațul. Vocea lui era o şoaptă când încercă din nou:

— Pot să îți explic…

— Ce să explici? îl întrebă ea. Că ai furat poza de la fratele meu? Că ai traversat pe jos țara ca să mă găseşti? Că te-ai îndrăgostit de o imagine…

— Nu a fost aşa, spuse el, scuturându-şi capul.

Ea nu îl auzi. Nu putea face nimic, în afară de a-l privi fix, întrebându-se dacă ceva din ce spusese fusese adevărat.

— M-ai urmărit… spuse ea, ca şi cum ar fi vorbit singură. M-ai *mințit.* M-ai *folosit.*

— Nu înțelegi…

— Să înțeleg? Vrei să *înțeleg?*

— Nu am furat fotografia, spuse el, cu vocea încă stabilă şi uniformă. Am găsit-o în Kuweit şi am lipit-o pe un avizier de unde am crezut că o va recupera cineva. Dar nimeni nu a revendicat-o vreodată.

— Şi… ai luat-o înapoi? Ea scutură din cap neîncrezătoare. De ce? Pentru că îți făcuseşi vreun gând murdar şi bolnav cu mine?

— Nu, spuse el, vocea ridicându-i-se pentru prima dată. Sunetul o sperie, încetinindu-i gândurile, doar pentru o secundă. Am venit aici pentru că îți eram dator.

— Îmi erai dator? clipi ea. Ce mai înseamnă şi asta?

— Fotografia… m-a salvat.

Deşi îl auzise foarte bine, nu putu înțelege cuvintele. Aşteptă mai multe şi, în tăcerea care urmă, se trezi cumva… *înfrigurată.* Părul de pe brațe i se ridică, iar ea făcu încă un pas înapoi.

— Cine eşti? şuieră ea. Ce vrei de la mine?

— Nu vreau nimic. Şi ştii cine sunt.

— Nu, nu ştiu! Nu ştiu nimic despre tine!

— Lasă-mă să-ți explic…

— Atunci explică-mi de ce, dacă toate erau atât de pure şi de adevărate, nu mi-ai spus de fotografie când ai ajuns prima dată aici! urlă ea, vocea ricoşându-i în cameră. Cu ochii minții, îl vedea pe Drake şi toate detaliile din noaptea în care fotografia fusese furată. Arătă cu degetul înspre el. De ce nu ai spus: „Am găsit asta în Irak şi m-am gândit că poate o vrei înapoi?" De ce nu mi-ai spus când am vorbit despre Drake?

— Nu ştiu…

— Nu era fotografia ta! Nu înțelegi asta? Nu era pentru tine! Era pentru fratele meu, nu pentru tine! Era a lui şi nu aveai niciun drept să nu mi-o dai!

Vocea lui Logan era aproape o şoaptă:

— Nu am vrut să te rănesc.

Ochii ei îl sfredeleau, lovindu-l cu toată forța furiei ei.

— Toată treaba asta este o înşelătorie, nu-i aşa? Ai găsit fotografia asta şi te-ai gândit la o… fantezie bolnavă în care să ai rolul principal. Te-ai jucat cu mine din clipa în care ne-am cunoscut! Nu te-ai grăbit şi ai făcut să pară ca şi cum erai tipul perfect pentru mine. Şi credeai că, pentru că eşti obsedat de mine, mă vei păcăli să mă îndrăgostesc de tine.

Îl văzu pe Logan tresărind la auzul cuvintelor ei şi continuă:

— Ai plănuit totul de la bun început! E bolnav şi e greşit şi nu îmi vine să cred că m-am lăsat păcălită.

El se balansă pe călcâie în spate, şocat de cuvintele ei.

— Recunosc că voiam să te cunosc, spuse el, dar te înşeli în privința motivului. Nu am venit aici să te păcălesc ca să te îndrăgosteşti de mine. Ştiu că sună nebuneşte, dar am ajuns să cred că fotografia m-a ținut departe de pericol şi că… Îți eram cumva dator, chiar dacă nu ştiam ce însemna asta sau ce va ieşi. Dar nu am planificat nimic înainte de a veni aici. M-am angajat aici şi apoi m-am îndrăgostit de tine.

Expresia de pe fața ei nu se relaxă în timp ce el vorbea. În schimb, ea începu să dea încet din cap.

— Te auzi măcar?

— Ştiam că nu o să crezi. De asta nu ți-am spus…

— Nu încerca să îți justifici minciunile! Te-ai prins într-o fantezie bolnavă şi nici măcar nu vrei să recunoşti.

— Nu îi mai spune aşa! țipă el înapoi. Tu eşti cea care nu ascultă. Nici măcar nu încerci să înțelegi ce spun!

— De ce aş încerca să înțeleg? M-ai mințit de la bun început. Mă foloseşti de la început.

— Nu te-am folosit, spuse el, îndreptându-şi spatele şi recăpătându-şi calmul. Şi nu mint în legătură cu poza. Pur şi simplu nu ți-am spus de ea pentru că nu ştiam cum să-ți spun ca să nu crezi că sunt nebun.

Ea îşi ridică brațele.

— Nici măcar să nu te gândeşti să dai vina pe mine pentru asta. Tu eşti cel care a mințit! Tu eşti cel care a ținut secrete! Eu ți-am spus totul! Ți-am dat sufletul meu! Mi-am lăsat fiul să se ataşeze de tine! urlă ea. Continuând, vocea îi cedă şi simți cum lacrimile încep să se adune. M-am culcat cu tine pentru că am crezut că erai cineva în care puteam să am încredere. Dar acum ştiu că nu pot. Îți imaginezi cum mă face să mă simt toată situația asta? Să ştiu că toată povestea asta a fost un fel de şaradă?

Vocea lui era blândă.

— Te rog, Elizabeth… Beth… ascultă doar.

— Nu vreau să ascult! Am fost deja mințită destul.

— Nu fi aşa.

— Vrei să ascult? urlă ea. Ce să ascult? Că ai făcut o obsesie pentru o fotografie şi ai venit să mă găseşti pentru că tu crezi că te-a ținut în siguranță? Asta e o nebunie şi cel mai deranjant lucru este că nici măcar nu îți dai seama că explicația ta te face să pari psihotic!

El o privi fix, iar ea îi văzu maxilarul încleştându-se.

Simți un fior traversându-i trupul. Terminase cu treaba asta. Terminase cu el.

— O vreau înapoi, scrâşni ea din dinți. Vreau fotografia pe care i-am dat-o lui Drake.

Pentru că el nu răspunse, se întinse până în dreptul ferestrei şi apucă un mic ghiveci. Îl aruncă spre el, urlând:

— Unde este? O vreau înapoi!

Logan se aplecă, iar ghiveciul şuieră peste capul lui şi se izbi în peretele din spate. Pentru prima dată, Zeus lătră dezorientat.

— Nu e a ta! ţipă ea.

Logan reveni la poziţia normală.

— Nu o am.

— Unde este? întrebă ea.

Logan aşteptă puţin înainte de a răspunde.

— I-am dat-o lui Ben, recunoscu el.

Ea miji ochii.

— Ieşi imediat!

Logan rămase pe loc înainte de a porni într-un final spre uşă. Beth se dădu la o parte, ţinându-se la distanţă de el. Zeus îşi mută privirea de la Logan la Beth şi înapoi, înainte de a păşi încet după Logan.

La uşă, Logan se opri şi se întoarse către ea:

— Jur pe viaţa mea că nu am venit aici să mă îndrăgostesc de tine sau să încerc să te fac să te îndrăgosteşti de mine! Dar s-a întâmplat.

Ea se holbă la el.

— Ţi-am spus să ieşi, şi am vorbit serios.

După asta, el se întoarse şi începu să înainteze prin furtună.

CAPITOLUL 29

THIBAULT

În ciuda ploii, Thibault nu putea concepe să se întoarcă acasă. Voia să fie afară; nu i se părea corect să fie uscat şi să îi fie cald. Voia să se curețe de ceea ce făcuse, de toate minciunile pe care le spusese.

Ea avusese dreptate: nu fusese sincer cu ea. În pofida faptului că unele lucruri pe care i le spusese îl răniseră şi în ciuda refuzului ei de a-l asculta, avea tot dreptul să se simtă trădată. Dar cum să-i explice? Nici el nu înțelegea complet de ce venise, nici atunci când încerca să o spună în cuvinte. Înțelegea de ce ea îi putea interpreta acțiunile ca pe cele ale unui nebun obsedat. Şi da, era obsedat, doar că nu în felul în care îşi imagina ea.

Trebuia să-i fi spus despre fotografie de cum ajunsese şi se chinuia să îşi amintească de ce nu o făcuse. Era posibil să fi fost surprinsă şi să-i fi pus câteva întrebări, dar povestea s-ar fi încheiat acolo. Bănuia că Nana l-ar fi angajat oricum şi nimic din toate astea nu s-ar fi întâmplat.

Mai mult decât orice, voia să se întoarcă la ea. Voia să se explice, să spună toată povestea, de la început.

Dar nu o va face, totuşi. Ea avea nevoie să fie singură – sau, cel puțin, departe de el îi trebuia timp să se refacă şi poate, doar poate, să înțeleagă că acest Thibault la care ajunsese să țină era singurul care exista. Se întrebă dacă timpul petrecut singură va aduce iertare.

Thibault se cufundă în noroi; observă că o maşină trecu pe lângă ei pentru că apa îi ajunse până la glezne. În față, văzu râul întinzându-se deasupra şoselei. Se hotărî să o taie prin pădure. Poate că asta va fi ultima dată când făcea drumul

acela. Poate că venise vremea să se întoarcă în Colorado.

Thibault înaintă. Frunzişul tomnatic, încă pe crengi, oferea adăpost parțial împotriva ploii. În timp ce mergea prin pădure, simți distanța dintre ei crescând cu fiecare pas pe care îl făcea.

CAPITOLUL 30

BETH

Proaspăt ieşită de la duş, Beth stătea în dormitorul ei, îmbrăcată cu un tricou larg, când Nana băgă un cap înăuntru.

— Vrei să vorbeşti despre asta? întreba Nana. Arătă cu degetul către fereastră. M-au sunat de la şcoală să-mi spună că eşti în drum spre casă. Directorul părea puțin îngrijorat pentru tine, apoi te-am văzut oprind în dreptul biroului. M-am gândit că vă certați.

— E mai mult decât o ceartă, Nana, spuse Beth, cu o voce tremurândă.

— Asta mi-am dat seama din faptul că el a plecat. Şi pentru că tu ai rămas atât de mult pe verandă după aia.

Beth dădu din cap.

— Are legătură cu Ben? Nu i-a făcut ceva rău, nu-i aşa? Sau ție?

— Nu, nimic de genul ăsta, spuse Beth.

— Bun. Pentru că ăla este singurul lucru care nu se poate rezolva.

— Nici asta nu cred că se poate repara.

Nana privi pe fereastră înainte de a ofta adânc.

— Să înțeleg că va trebui să hrănesc câinii în seara asta, nu-i aşa?

Beth îi aruncă o privire supărată.

— Mulțumesc pentru înțelegere.

— Pisicuțe şi arțari, spuse ea, dând din mână.

Beth se gândi la ce spusese, înainte de a mormăi frustrată:

— Asta ce înseamnă?

— Nu înseamnă nimic, dar pentru o secundă ai fost prea

exasperată pentru a-ți mai plânge de milă.

— Nu înțelegi…

— Încearcă-mă, spuse ea.

Beth ridică privirea.

— M-a urmărit, Nana. Timp de cinci ani, după care a traversat țara să mă caute. A fost obsedat.

Nana era nefiresc de tăcută.

— De ce nu o iei de la început, sugeră ea, aşezându-se pe patul lui Beth.

Beth nu era sigură că voia să vorbească despre ce se întâmplase, dar se gândi că era mai bine să treacă pur şi simplu prin asta. Începu prin a povesti vizita lui Keith în sala ei de clasă şi, pe parcursul următoarelor douăzeci de minute, îi relată Nanei plecarea ei furtunoasă de la şcoală, îi spuse despre nesiguranța agonizantă şi încheie cu confruntarea cu Logan. Când termină, Nana îşi uni palmele în poală.

— Deci Thibault a recunoscut că avusese fotografia? Şi – cu cuvintele tale – a bolborosit ceva despre faptul că ar fi un talisman norocos şi a pretins că a venit aici simțind că îți datora ceva?

Beth dădu din cap.

— Cam aşa ceva.

— Ce a vrut să spună prin talisman norocos?

— Nu ştiu.

— Nu ai întrebat?

— Nu mi-a păsat, Nana. Toată povestea e… ciudată şi înfricoşătoare. Cine ar face aşa ceva?

Sprâncenele Nanei se uniră dintr-odată.

— Recunosc că sună ciudat, dar aş fi vrut să ştiu de ce o considera un talisman norocos.

— De ce contează?

— Pentru că nu ai fost acolo, sublinie ea. Nu ai trecut prin ce a trecut el. Poate că spunea adevărul.

Beth pufni.

— Fotografia nu este un talisman norocos. E o nebunie.

— Poate, răspunse Nana, dar sunt pe lumea asta de

îndeajuns de mult timp încât să ştiu că în război se întâmplă multe ciudăţenii. Soldaţii ajung să creadă tot soiul de lucruri şi, dacă îşi imaginează că există ceva care îi ţine în siguranţă, ce-i rău în asta?

Beth expiră.

— E una să-ţi imaginezi aşa ceva şi cu totul alta să devii obsedat de o poză şi să vânezi persoana care apare în ea.

Nana puse o mână peste genunchiul lui Beth.

— Toată lumea se comportă nebuneşte câteodată.

— Nu aşa, insistă Beth. E ceva înfricoşător în asta.

Nana tăcu puţin înainte de a ofta.

— Ai putea avea dreptate.

Ridică din umeri.

Beth studie faţa Nanei, simţindu-se complet epuizată.

— Îmi faci o favoare?

— Ce anume?

— Îl suni tu pe director şi îl rogi să îl aducă pe Ben acasă? Nu vreau să conduci prin furtuna asta şi nu mă simt nici eu în stare să o fac.

CAPITOLUL 31

CLAYTON

Clayton încercă, dar nu reuşi să ocolească lacul care se formase în faţa casei lui Beth, bocancii lui dispărând în noroi. Îşi înăbuşi nevoia de a începe să înjure. Vedea o fereastră deschisă lângă uşa de la intrare şi ştia că Nana l-ar auzi. În ciuda vârstei sale, femeia aceea auzea ca o bufniţă şi ultimul lucru pe care îl voia era să facă impresie proastă. Oricum femeia nu îl simpatiza deloc.

Urcă scările şi bătu la uşă. I se păru că aude pe cineva mişcându-se înăuntru, văzu faţa lui Beth în geam şi apoi uşa deschizându-se.

— Keith? Ce cauţi aici?

— Eram îngrijorat, spuse el. Voiam să mă asigur că totul este în regulă.

— E în regulă, spuse ea.

— E încă aici? Vrei să vorbesc cu el?

— Nu. A plecat. Nu ştiu unde e.

Clayton îşi scutură picioarele, încercând să pară spăşit.

— Îmi pare rău pentru asta şi urăsc că a trebuit să fiu eu cel care îţi spune. Ştiu că îţi plăcea mult de el.

Beth dădu din cap, cu buzele strâns lipite.

— Voiam să-ţi mai spun să nu te învinovăţeşti prea tare. După cum spuneam mai devreme, astfel de oameni... au învăţat să se ascundă. Sunt sociopaţi şi nu aveai de unde să ştii.

Beth îşi încrucişă braţele.

— Nu vreau să vorbesc despre asta.

Clayton îşi ridică braţele, ştiind că forţase nota şi mai ştiind că trebuia să se retragă.

— M-am gândit eu. Şi ai dreptate. Nu e treaba mea, mai ales având în vedere cât de dezgustător m-am comportat cu tine în trecut. Îşi vârî degetul mare în centură şi zâmbi forțat. Voiam doar să mă asigur că eşti bine.

— Sunt bine. Şi mulțumesc.

Clayton dădu să plece, apoi se opri.

— Voiam să ştii că, din ce spunea Ben, Thibault părea un tip simpatic.

Ea ridică privirea, surprinsă.

— Voiam să-ți spun asta pentru că, dacă situația ar fi fost alta – dacă se întâmpla ceva cu Ben Thibault ar fi regretat ziua în care s-a născut. Aş muri înainte să las să i se întâmple ceva fiului nostru. Şi ştiu că şi tu ai face acelaşi lucru. De asta eşti o mamă atât de minunată. Într-o viață în care am făcut o mulțime de greşeli, unul dintre cele mai bune lucruri pe care le-am făcut a fost să te las pe tine să-l creşti.

Ea dădu din cap, încercând să-şi oprească lacrimile, apoi se întoarse. Când îşi şterse ochii, Clayton făcu un pas către ea.

— Hei, spuse el, cu vocea blândă. Ştiu că nu vrei să auzi asta acum, dar crede-mă, ai făcut ce trebuia. Şi, cu timpul, vei găsi pe cineva şi sunt sigur că va fi cel mai bun om din lume. Meriți asta.

Ea începu să suspine, iar el se întinse s-o îmbrățişeze. Instinctiv, ea se cuibări la pieptul lui.

— E în regulă, şopti el şi, timp de câteva minute, rămaseră pe verandă, cu trupurile apropiate, în timp ce el o ținea în brațe.

Clayton nu zăbovi mult. Nu era nevoie, se gândi: reuşise să facă ceea ce îşi propusese. Beth îl vedea acum ca pe un prieten bun şi compătimitor, cineva care se căise pentru păcatele lui. Îmbrățişarea fusese doar cireaşa de pe tort – nu o planificase, dar era un sfârşit potrivit pentru întâlnirea lor.

Nu o va presa. Asta ar fi o greşeală. Avea nevoie de timp să treacă peste Thigh-bolt. Chiar dacă era un sociopat, chiar dacă tipul plecase din oraş, sentimentele nu puteau fi

aprinse şi stinse ca un întrerupător. Dar vor trece, la fel de sigur cum ploaia va continua să cadă. Următorul pas: să se asigure că Thigh-bolt era pe drum, înapoi spre Colorado.

Şi apoi? Va fi tipul simpatic. Poate o va invita pe Beth când el şi Ben făceau ceva sau o va ruga să rămână la un grătar. Va fi discret la început, ca ea să nu bănuiască nimic, apoi va sugera să facă ceva cu Ben într-o altă seară din săptămână. Era foarte important să țină totul departe de ochii curioşi ai Nanei, ceea ce însemna să stea la distanță de locul acela. Deşi ştia că Beth nu va fi în stare să gândească normal timp de cel puțin câteva săptămâni, Nana va fi şi ultimul lucru pe care îl voia era ca aceasta să-i bage idei în cap despre ce ar face el.

După asta, după ce se vor obişnui unul cu celălalt din nou, poate că vor bea două beri împreună după ce Ben adoarme, ceva de moment. Poate că îi va pune puțină votcă în bere ca să nu mai poată conduce până acasă. Apoi se va oferi să o lase pe ea să doarmă în pat în timp ce el va întinde canapeaua. Va fi domnul perfect, dar va turna în continuare bere.

Vor vorbi despre vremurile vechi – cele bune – şi o va lăsa să plângă după Thigh-bolt. Va face emoțiile să curgă şi apoi va pune un braț pe după umerii ei.

Zâmbi în timp ce porni maşina, destul de sigur de ce se va întâmpla după toate astea.

CAPITOLUL 32

BETH

Beth nu dormi bine şi se trezi epuizată.

Furtuna lovise cu toată furia noaptea trecută, aducând vânt puternic şi cantităţi imense de ploaie, făcând potopul precedent să pară un strănut. Cu o zi înainte, nu îşi putea imagina că apa ar mai putea creşte, dar, când privi pe fereastră, biroul părea o insulă izolată în mijlocul unui ocean. Seara trecută, îşi trăsese maşina pe o porţiune mai înaltă de pământ de lângă magnolie; lucru bun, realiză ea acum. Acum, şi maşina era o insuliţă, iar apa ajungea aproape de podeaua înaltă a camionetei Nanei. Camioneta se descurcase mereu bine la inundaţii, dar era un lucru bun că frânele fuseseră reparate. Altfel, ar fi rămas izolaţi.

Cu o seară în urmă, mersese cu ea în oraş pentru a cumpăra lapte şi ce mai aveau nevoie, dar drumul fusese fără rost. Totul era închis şi singurele vehicule pe care le mai văzuse erau camioane utilitare şi SUV-uri conduse de ofiţeri de poliţie. Jumătate din oraş rămăsese fără curent electric, dar până acum casa lor nu fusese afectată. Singurul lucru bun era că, după cum se anunţase la radio şi televizor doar în acea zi va mai fi furtună; mâine poate că apele vor începe să se retragă.

Stătea pe leagănul de pe verandă în timp ce Nana şi Ben jucau cărţi la masa din bucătărie. Era singurul joc la care erau adversari egali şi alunga plictiseala lui Ben. Mai târziu, se gândise să îl lase să se bălăcească în curtea din faţă în timp ce ea se ocupa de câini. Probabil că va renunţa la orice tentativă de a-l ţine uscat şi îl va lăsa să se joace în costumul de baie; când ieşise mai devreme să dea de mâncare la câini,

pelerina de ploaie se dovedise a fi nefolositoare.

În timp ce asculta sunetul ploii lovind ritmat acoperişul, îşi aminti de Drake. Îşi dori pentru a mia oară să poată vorbi cu el şi se întrebă ce ar fi avut de spus despre fotografie. Şi el crezuse în puterea ei? Drake nu fusese niciodată foarte superstiţios, dar inima ei tresărea de fiecare dată când îşi amintea panica lui inexplicabilă în legătură cu pierderea pozei.

Nana avea dreptate. Nu ştia prin ce trecuse Drake acolo şi nici Logan. Pe cât de informată încerca să fie, nimic nu părea real pentru ea. Se întrebă ce fel de stres simţeau, la mii de kilometri de casă, în uniforme, trăind printre oameni care vorbeau o limbă străină, încercând să supravieţuiască. Era imposibil de crezut că cineva s-ar agăţa de ceva ce credea că l-ar putea apăra?

Nu, se hotărî ea. Nu era cu nimic diferit de a purta o iconiţă cu St. Christopher sau un picioruş de iepure. Nu avea importanţă că nu era logic – logica nu conta.

Nu conta nicio credinţă absolută în puteri magice. Dacă făcea pe cineva să se simtă apărat, pur şi simplu o făcea.

Dar să o caute? Să o urmărească?

Aici nu mai înţelegea. Pe cât de sceptică era în legătură cu intenţiile lui Keith – sau chiar tentativa lui de a părea sincer îngrijorat pentru bunăstarea ei – trebuia să admită că situaţia o făcea să se simtă vulnerabilă.

Ce spusese Logan? Că îi era cumva dator? „Pentru viaţa lui, presupuse ea, dar cum?”

Scutură capul, epuizată de gândurile care i se învârteau fără încetare prin minte. Ridică privirea când auzi uşa deschizându-se.

— Hei, mamă?

— Da, scumpule.

Ben intră şi se aşeză pe pat.

— Unde-i Thibault? Nu l-am văzut încă.

— Nu vine, spuse ea.

— Din cauza furtunii?

Nu îi spusese încă şi nici nu era pregătită.

— Avea ceva de făcut, improviză ea.

— Bine, spuse Ben.

Privi afară în curte.

— Nici măcar nu se mai vede iarba.

— Ştiu. Dar ploaia ar trebui să se oprească în curând.

— A mai fost aşa? Când erai tu mică?

— De vreo două ori. Dar mereu când era şi uragan.

El dădu din cap înainte de a-şi ridica ochelarii pe nas. Ea trecu o mână prin părul lui.

— Am auzit că Logan ți-a dat ceva.

— Nu am voie să vorbesc despre asta, spuse el, pe un ton serios. Este secret.

— Poți să îi spui mamei tale. Ştiu să țin secrete.

— Bună încercare, o necăji el. Nu mă păcăleşti cu asta.

Ea zâmbi şi se lăsă pe spate, începând să mişte leagănul cu picioarele.

— E în regulă. Ştiu deja de poză.

Ben o privi, întrebându-se cât de mult ştia.

— Ştii tu, continuă ea, pentru protecție?

Umerii lui se lăsară brusc.

— Ți-a spus?

— Bineînțeles.

— Ah, spuse el, evident dezamăgit. Mi-a spus să rămână între noi doi.

— O ai la tine? Aş vrea s-o văd, dacă o ai.

Ben ezită înainte de a băga mâna în buzunar. Scoase poza îndoită şi i-o întinse. Beth deschise fotografia şi o privi, simțindu-se cuprinsă de un val de amintiri: ultimul weekend petrecut cu Drake şi conversația pe care o avuseseră, imaginea caruselului şi steaua căzătoare.

— Ți-a mai spus ceva când ți-a dat-o? întrebă ea, întinzându-i înapoi fotografia. În afară de faptul că e secretă.

— A spus că prietenul lui, Victor, îi spunea „talisman norocos” şi că l-a apărat în Irak.

Simți cum pulsul i se accelerează şi îşi apropie fața de a lui

Ben.

— Ai spus că Victor îi spunea „talisman norocos”?

— Da, dădu Ben din cap. Aşa a spus.

— Eşti sigur?

— Bineînțeles că sunt sigur.

Beth îl privi fix pe fiul său, simțindu-se furioasă pe ea însăşi.

CAPITOLUL 33

THIBAULT

Thibault îşi încărcă rucsacul cu cele câteva provizii pe care le avea în casă. Vântul vuia şi încă turna cu găleata, dar el mersese şi pe vreme mai rea decât asta. Totuşi, nu părea să poată aduna energia necesară să iasă pe uşă.

Una era să facă drumul până aici; altceva să plece. El era diferit. Plecase din Colorado simțindu-se mai singur ca oricând; aici, viața lui era plină şi completă. Sau cel puțin părea, până ieri.

Zeus se liniştise în cele din urmă într-un colț. Îşi petrecuse mai toată ziua umblând prin casă, nervos, pentru că Thibault nu îl scosese la plimbare. De fiecare dată când Thibault mergea să ia un pahar cu apă, Zeus se ridica în picioare, nerăbdător să ştie dacă era timpul să iasă.

Era mijlocul după-amiezii, dar cerul noros şi ploios făcea ziua să pară mai întunecată. Furtuna continua să şuiere în jurul casei, dar el simțea că este pe sfârşite; ca un peşte recent prins, care se agită pe punte, nu avea de gând să moară în liniște.

Îşi petrecu cea mai mare parte a zilei încercând să nu se gândească la ce se întâmplase sau cum putea fi evitat: un joc pentru proşti. Greşise, era atât de simplu, iar trecutul nu putea fi refăcut. Întotdeauna încercase să-şi trăiască viața fără să se gândească obsesiv la lucruri care nu puteau fi refăcute, dar asta era altceva. Nu era sigur că va reuşi vreodată să treacă peste asta.

În acelaşi timp, nu putea scăpa de sentimentul că încă nu se terminase, că ceva rămânea incomplet. Îi lipsea încheierea? Nu, era mai mult decât atât; experiența din

război îl învățase să aibă încredere în instinctele lui, chiar dacă nu era sigur de unde veneau. Chiar dacă ştia că ar trebui să plece din Hampton, chiar şi doar pentru a ajunge cât mai departe de Keith Clayton – nu îşi făcea vreo iluzie că acesta va uita şi va ierta –, totuşi nu putea să se convingă să iasă pe uşă.

Clayton era centrul roții. Clayton şi Ben, şi Elizabeth erau motivele pentru care venise. Doar că nu îşi putea da seama ce avea de făcut.

În colț, Zeus se ridică în picioare şi merse la fereastră. Thibault se întoarse spre el când auzi bătaia în uşă. În mod instinctiv, îşi încordă corpul, dar când Zeus se uită prin geam, începu să dea din coadă.

Când Thibault deschise uşa, o văzu pe Elizabeth stând în fața lui. Îngheță. Timp de un moment rămaseră acolo, uitându-se unul la celălalt.

— Bună, Logan! spuse ea într-un final.

— Bună, Elizabeth!

O încercare de zâmbet, atât de rapidă că ar fi putut să nu existe, îi traversă chipul. El se întrebă dacă nu-şi imaginase.

— Pot să intru?

Thibault se dădu la o parte, studiind-o în timp ce îşi scotea pelerina, părul ei blond rostogolindu-se de sub glugă. Ea o ținu în mână, nesigură, până când Thibault o luă şi o atârnă de clanța uşii de la intrare, apoi se întoarse către ea.

— Mă bucur că ai venit, spuse el.

Ea dădu din cap. Zeus îi mirosi mâna, iar ea îl mângâie după ureche înainte de a-şi direcționa din nou atenția către Thibault.

— Putem să vorbim? întrebă ea.

— Dacă vrei…

El îi făcu semn spre canapea, iar Elizabeth se aşeză la un capăt. El luă loc în capătul celălalt.

— De ce i-ai dat fotografia lui Ben? întrebă ea fără preambul.

Thibault studie peretele îndepărtat, încercând să-şi dea

seama cum să îşi explice fapta fără să încurce mai tare lucrurile. De unde să înceapă?

— Spune-mi în zece cuvinte sau mai puțin, sugeră ea, simțindu-i reticența. Şi apoi o luăm de acolo.

Thibault îşi masă fruntea cu o mână, oftând, ochii îndreptându-i-se înspre ea.

— Pentru că am crezut că îl va apăra.

— Îl va apăra?

— La căsuța din copac. Furtuna a slăbit întreaga structură, inclusiv podul. Nu ar mai trebui să meargă acolo. E pe punctul de a se prăbuşi.

Ea îl privea intens, fără să clipească.

— De ce nu ai păstrat-o?

— Pentru că am simțit că el are nevoie de ea mai mult decât mine.

— Pentru că l-ar apăra.

Thibault dădu din cap.

— Da.

Ea răsfira ciucurii cuverturii înainte de a-l privi din nou.

— Deci tu crezi sincer ce ai spus? Că fotografia e un talisman norocos?

Zeus veni către el şi i se aşeză la picioare.

— Poate, spuse Thibault.

Ea se aplecă în față.

— De ce nu îmi spui toată povestea?

Thibault privi podeaua, odihnindu-şi coatele pe genunchi şi începu, cu o oarecare ezitare, să spună saga fotografiei. Începu cu jocurile de pocher din Kuweit, apoi continuă cu grenada care îl lăsase inconştient şi apoi schimbul de focuri din Fallujah. Detalie atentatele cu maşini-capcană şi atacurile cărora le supraviețuise în Ramadi, inclusiv cel după care Victor pretinsese că fotografia le salvase viețile amândurora. Vorbi despre reacția colegilor lui din Marină şi de urmările neîncrederii lor.

Se opri înainte de a o privi în ochi.

— Dar, chiar şi după asta, tot nu am crezut. Dar Victor,

da. El a crezut mereu. El credea în astfel de lucruri, iar eu i-am făcut pe plac, pentru că era important pentru el. Dar nu am crezut niciodată, cel puțin nu conștient. Își uni mâinile, vocea devenindu-i mai moale: în ultimul weekend petrecut împreună, Victor mi-a spus că îi eram dator femeii din fotografie, pentru că poza mă apărase și că altfel nu există echilibru. Era destinul meu să o găsesc, a spus el. Peste câteva minute, Victor era mort, dar eu scăpasem fără un semn. Nici măcar atunci nu am crezut. Apoi, am început să îi văd fantoma.

Cu o voce tremurândă, îi povesti despre acele întâlniri, reticent să o privească în ochi de frică să nu vadă în ei neîncredere, în final, scutură capul și oftă.

— După asta, restul este exact cum ți-am povestit. Eram amețit, deci am plecat. Da, am venit să te găsesc, dar nu pentru că eram obsedat de tine. Nu pentru că te iubeam sau pentru că voiam să te iubesc. Am făcut-o pentru că Victor a spus că este destinul meu, iar eu vedeam în continuare fantoma lui. Nu știam la ce să mă aștept când am ajuns aici. Și apoi, la un moment dat, a devenit o provocare – dacă te voi găsi, cât va dura. Când am ajuns la adăpost și am văzut anunțul de angajare, cred că m-am gândit că ar fi o modalitate de a plăti datoria. Părea corect să aplic pentru slujbă. Exact ca atunci când eu și Ben eram la căsuța din copac: mi s-a părut normal să îi dau fotografia. Dar nu sunt sigur că pot explica aceste lucruri nici dacă încerc.

— I-ai dat fotografia lui Ben pentru a-l apăra, repetă Elizabeth.

— Pe cât de nebunește sună? Da.

Ea digeră acele cuvinte în tăcere. Apoi:

— De ce nu mi-ai spus de la început?

— Ar fi trebuit, spuse el. Singurul lucru la care mă pot gândi este că am purtat fotografia cu mine timp de cinci ani și că nu voiam să renunț la ea până când nu îi înțelegeam scopul.

— Crezi că îl înțelegi acum?

El se aplecă pentru a-l mângâia pe Zeus înainte de a răspunde. O privi apoi direct.

— Nu sunt sigur. Ce pot să spun este că ceea ce s-a întâmplat între noi, tot ce s-a întâmplat nu a început când am găsit fotografia. A început când am intrat în adăpost. Atunci ai devenit pentru prima dată reală pentru mine şi, cu cât te-am cunoscut mai bine, cu atât mai real am devenit şi eu. M-am simțit mai în viață şi mai fericit decât m-am simțit de foarte, foarte mult timp. Ca şi cum eram făcuți unul pentru celălalt.

— Destinul tău?

Ea ridică o sprânceană.

— Nu... nu în sensul acela. Nu are de-a face cu fotografia sau cu călătoria până aici sau cu orice ar fi spus Victor. Doar că nu am mai cunoscut pe nimeni ca tine şi sunt sigur că nu voi mai cunoaşte. Te iubesc, Elizabeth... şi, mai mult de-atât, te plac. Îmi place să petrec timp cu tine.

Ea îl studie cu privirea, cu o expresie care nu putea fi definită. Când vorbi, vocea ei era relaxată:

— Îți dai seama că este în continuare o poveste tâmpită care te face să pari un obsedat nebun de legat.

— Ştiu, aprobă Thibault. Crede-mă, mă simt ca un ciudat şi față de mine.

— Dacă ți-aş spune să pleci din Hampton şi să nu mă mai contactezi niciodată? îl încercă Elizabeth.

— Atunci aş pleca şi nu ai mai auzi nimic de mine.

Comentariul rămase suspendat în aer, plin de înțelesuri. Ea se mişcă pe canapea, întorcându-se cu aparent dezgust, înainte a-l privi din nou.

— Nici măcar nu ai suna? După câte am făcut împreună? suspină ea. Nu pot să cred.

Uşurarea îl cuprinse când îşi dădu seama că îl necăjea. Expiră, fără să-şi dea seama că îşi ținuse respirația, apoi zâmbi.

— Dacă de asta ar fi nevoie să crezi că nu sunt vreun psihopat.

— Mi se pare trist. Un bărbat ar trebui măcar să sune.

El se mută imperceptibil mai aproape de ea pe canapea.

— O să țin minte asta.

— Îți dai seama că nu o să poți spune povestea asta, dacă ai de gând să locuieşti pe-aici.

El se apropie mai mult.

— Pot să trăiesc cu gândul ăsta.

— Şi dacă te aştepți la o creştere de salariu doar pentru că ieşi cu nepoata şefei, poți să uiți.

— O să mă descurc.

— Nu ştiu cum. Nici măcar nu ai maşină.

Până atunci, el ajunsese lângă ea, iar când Beth se întoarse către el, părul ei îi atinse umărul. El se întinse şi o sărută pe gât.

— O să mă gândesc eu la ceva, şopti el, înainte de a-şi apăsa buzele peste ale ei.

Se sărutară îndelung pe canapea. Când, într-un final, o duse în dormitor, făcură dragoste, trupurile lor unindu-se într-unul singur. Schimbul lor fu pasional şi furios, şi iertător, la fel de crud şi de blând ca emoțiile lor. După aceea, Thibault rămase pe-o parte, privind-o. Îi mângâie obrazul cu degetul, iar ea i-l sărută.

— Presupun că poți să rămâi, şopti ea.

CAPITOLUL 34

CLAYTON

Clayton se holba la casă fără să-i vină să creadă ce vedea, cu degetele albe strâns lipite de volan. Clipi de câteva ori pentru a-şi limpezi privirea, dar vedea în continuare aceleaşi lucruri: maşina lui Beth pe alee, cuplul sărutându-se pe canapea, Thigh-bolt ducând-o în dormitor.

Beth şi Thigh-bolt împreună. Cu fiecare minut care trecea, simţea valuri de furie tot mai puternice spărgându-se înăuntrul său. Planurile lui perfecte, toate, spulberate. Iar Thigh-bolt va avea mereu un avantaj asupra lui.

Strânse ferm buzele care se uniră într-o linie subţire. Era tentant să intre peste ei, dar era câinele acela blestemat. Din nou. Fusese deja destul de dificil să-i urmărească prin binoclu din maşină fără să fie observat.

Thigh-bolt. Câinele. Beth…

Lovi volanul. Cum se putuse întâmpla aşa ceva? Beth nu auzise ce spusese el? Nu înţelesese în ce fel de pericol era? Nu îi păsa de Ben?

Nu avea de gând să-l lase pe nemernicul ăla să facă parte din viaţa fiului său.

Nicio şansă.

Nu cât timp trăia el.

Trebuia să se fi aşteptat la asta. Trebuia să fi ştiut cât de proastă va fi Beth. Poate că se apropia de 30 de ani, dar avea inteligenţa unui copil. Trebuia să-şi fi dat seama că va vedea în Thigh-bolt ce va dori şi va ignora evidenţa.

Totuşi, totul se va termina. Mai bine mai devreme decât mai târziu. O va face să vadă lumina, indiferent cât va dura.

CAPITOLUL 35

THIBAULT

După ce o sărută de rămas-bun pe Elizabeth în pragul uşii, Thibault se prăbuşi pe canapea, simțindu-se în acelaşi timp şi secătuit, şi uşurat. Savura gândul că Elizabeth îl iertase. Faptul că ea încercase să înțeleagă şi să dea sens controversatei sale călătorii părea un miracol. Îl acceptase, cu bube cu tot ceva ce el nu considera posibil vreodată.

Înainte de a pleca, Beth îl invitase la cină şi, deşi fusese imediat de acord, intenționa să se odihnească înainte de a merge. Altfel se îndoia că ar mai fi avut energie pentru conversație.

Înainte de a trage un pui de somn, ştia că trebuie să-l scoată pe Zeus, măcar pentru puțin timp. Ieşi pe veranda din spate şi îşi luă pelerina de ploaie. Zeus ieşi după el, urmărindu-l cu interes.

— Da, ieşim, spuse el. Lasă-mă doar să mă îmbrac.

Zeus lătră şi sări încântat, ca o căprioară. Fugi până la uşă, apoi înapoi la Thibault.

— Mă îmbrac cât de repede pot. Liniştește-te.

Zeus continuă să țopăie în jurul lui.

— Liniştește-te, spuse Logan din nou.

Zeus îl fixă cu o privire rugătoare, apoi se aşeză.

Thibault îşi puse pelerina şi o pereche de cizme, apoi împinse uşa de plasă. Zeus alergă în ploaie, cufundându-se imediat în pământul noroios. Spre deosebire de casa Nanei, a lui ocupa un teren mai înalt; apa se aduna la şase sute de metri depărtare.

În față, Zeus coti spre pădure, apoi ieşi iar pe teren deschis şi se întoarse către aleea cu pietriş, alergând şi sărind

bucuros. Thibault zâmbi, gândindu-se: „Ştiu exact ce simți”.

Petrecură câteva minute afară, umblând prin furtună. Cerul devenise gri-închis, plin de nori grei de ploaie. Vântul se înteţise din nou şi Thibault simțea stropii de ploaie lovindu-i fața când vântul bătea dintr-o parte. Nu conta; pentru prima dată după ani de zile, se simțea cu adevărat liber.

La capătul aleii, observă că urmele cauciucurilor lui Elizabeth aproape dispăruseră. Peste câteva minute, ploaia le va nivela complet.

Ceva îi atrase totuşi atenția şi încercă să înțeleagă ce vedea. Primul său gând era că acele cauciucuri care lăsaseră urmele erau prea late.

Merse pentru a privi mai de-aproape, gândindu-se că setul de urme pe care le făcuse plecând se suprapusese probabil pe cele făcute la venire. Doar când ajunse acolo îşi dădu seama că greşise. Erau două seturi de urme, ambele care veniseră şi plecaseră. Două maşini. La început, nu avea sens.

Mintea lui începu să se învârtă rapid în timp ce piesele puzzle-ului începeau să se potrivească. Altcineva fusese acolo. Ceva ce nu era logic, decât dacă…

Privi către potecuța care ducea la adăpost. În acel moment, vântul şi ploaia îşi dezlănțuiră furia, iar el miji ochii înainte ca respirația să i se oprească în gât. Dintr-odată începu să alerge, asigurându-se că îşi dozează bine energia. Mintea i se învârtea frenetic în timp ce fugea, calculând cât îi va lua să ajungă acolo. Spera să ajungă la timp.

CAPITOLUL 36

BETH

Destinul făcu astfel încât Nana să fie în birou când Keith intra tunând şi fulgerând în casă şi închise uşa după el, ca şi cum era casa lui. Chiar şi din bucătărie, Beth vedea cum îi pulsează venele de pe gât. Mâinile îi erau strânse în pumni când dădu cu ochii de ea.

Când el traversă camera de zi, Beth simţi ceva rupându-se în sufletul ei; frica umplu locul rămas liber. Nu îl văzuse niciodată aşa şi se dădu înapoi, lângă dulapuri. Keith o surprinse oprindu-se la intrarea în bucătărie. Zâmbi, dar expresia lui era cumplită, ca şi cum ar fi fost o caricatură dementă şi grotescă a ceea ce ar fi trebuit să fie.

— Îmi pare rău că am intrat aşa, spuse el, cu politeţe exagerată. Dar trebuie să vorbim.

— Ce cauţi aici? Nu poţi să intri pur şi simplu...

— Găteşti cina, nu-i aşa? spuse el. Îmi amintesc când găteai cina pentru mine.

— Ieşi imediat, Keith, spuse ea, cu vocea răguşită.

— Nu plec nicăieri, spuse el, privind-o ca şi cum nu ştia ce spune. Făcu un semn către un scaun. De ce nu iei un loc?

— Nu vreau să stau jos, şopti ea, urându-se pentru cât de înfricoşată părea. Vreau să pleci.

— Nu se va întâmpla asta, spuse el.

Zâmbi din nou, dar nu era deloc mai bine ca prima încercare. Era o absenţă în privirea lui pe care nu o mai observase. Simţi cum bătăile inimii i se accelerează.

— Îmi dai o bere, te rog? întrebă el. A fost o zi lungă la birou, dacă înţelegi ce vreau să spun.

Ea înghiţi în sec, fiindu-i frică să se uite în altă parte.

— Nu mai am.

El dădu din cap, uitându-se prin bucătărie înainte de a o privi din nou. Arătă cu degetul.

— Văd una chiar acolo, lângă aragaz. Trebuie să mai fie una pe undeva. Te superi dacă mă uit în frigider? Nu aşteptă răspunsul. Merse la frigider şi îl deschise înainte de a se întinde să ia ceva de pe raftul de jos. Reveni cu o sticlă. Am găsit una, ţipă el. O privi şi deschise sticla. Se pare că ai greşit, nu-i aşa?

Luă o înghiţitură mare şi îi făcu cu ochiul.

Ea se forţă să rămână calmă.

— Ce vrei, Keith?

— E, ştii tu. Voiam doar să mai vorbim. Să văd dacă e ceva ce ar trebui să ştiu.

— Ce să ştii? întrebă ea, cu stomacul în noduri.

— Despre Thigh-bolt, spuse el.

Ea ignoră batjocorirea numelui.

— Nu ştiu despre ce vorbeşti.

El mai luă o gură de bere şi înghiţi zgomotos, în timp ce dădea din cap.

— Conducând încoace, asta mă gândeam că vei spune, zise el, aproape convenţional. Dar te cunosc mai bine decât crezi. Făcu un semn către ea cu sticla de bere. Era o vreme când credeam că nu te cunosc deloc, dar asta s-a schimbat în ultimii câţiva ani. Creşterea unui fiu împreună uneşte un cuplu, nu crezi?

Ea nu răspunse.

— De asta sunt aici, să ştii. Din cauza lui Ben. Pentru că vreau ce e mai bun pentru el şi în momentul ăsta nu sunt sigur că tu gândeşti foarte clar.

Făcu un pas către ea şi mai luă o gură de bere. Sticla era deja aproape goală. Îşi şterse gura cu dosul palmei înainte de a continua:

— Ştii, m-am tot gândit că eu şi cu tine nu am avut mereu cea mai bună relaţie. Ăsta nu e un lucru bun pentru Ben. El are nevoie să ştie că noi încă ne înţelegem. Că suntem încă

prieteni apropiați. Nu crezi că este o lecție importantă pe care trebuie să i-o acordăm? Chiar dacă părinții divorțează, pot fi buni prieteni, nu-i aşa?

Lui Beth nu îi plăcea cum sună monologul lui, dar îi era frică să îl întrerupă. Acesta era un alt Keith Clayton... unul periculos.

— Eu cred că este important, continuă el. Făcu încă un pas către ea. De fapt, nu găsesc nimic mai important.

— Stai acolo, spuse ea.

— Nu prea cred, o contră el. Nu ai gândit foarte clar în ultimele două zile.

În timp ce el se apropia, ea aluneca mai departe de-a lungul dulapurilor, încercând să îl țină în fața ei.

— Nu te apropia mai mult. Te avertizez.

El continua să micşoreze distanța dintre ei, holbându-se la ea cu ochii goi.

— Vezi ce vreau să spun? Te comporți de parcă am de gând să te rănesc. Nu te-aş răni niciodată. Ar trebui să ştii asta despre mine.

— Eşti nebun.

— Nu, nu sunt. Puțin furios, poate, dar nebun, nu. Când zâmbi din nou, golul din ochii săi dispăru, iar stomacul ei se contractă din nou. El continuă: Ştii că, după tot ce mi-ai făcut, tot te găsesc frumoasă?

Nu îi plăcea unde se îndreptau lucrurile. Absolut deloc. Ajunsese în colț, fără a avea alt loc unde să meargă.

— Pleacă doar, bine? Ben e sus, iar Nana se întoarce într-un minut...

— Nu vreau decât un sărut. E aşa mult?

Nu era sigură că auzise bine.

— Un sărut? repetă ea.

— Deocamdată, spuse el. Doar atât. De dragul vremurilor trecute. Apoi plec. Ies direct pe uşă. Promit!

— Nu o să te sărut, spuse ea, şocată.

El ajunsese exact în fața ei.

— O vei face, spuse el. Şi vei face mai multe mai târziu.

Dar deocamdată, un sărut e bun.

Ea își arcui spatele, încercând să păstreze distanța.

— Te rog, Keith! Nu vreau asta. Nu vreau să te sărut.

— O să-ți treacă, zise el.

Când se aplecă, ea întoarse capul. El o apucă de brațe. În timp ce își apropia buzele de urechea ei, Beth simți cum inima începe să îi bubuie.

— Mă răneşti! spuse ea, chinuit.

— Uite care-i treaba, Beth, şopti el. Ea simțea căldura respirației lui pe gât. Dacă nu vrei să mă săruți, e în regulă. Accept asta. Dar am decis că vreau să fim mai mult decât prieteni.

— Ieşi! şuieră ea, şi râzând, Keith îi dădu drumul.

— Sigur, spuse el, făcând un pas înapoi. Nicio problemă. Plec. Dar ar trebui să îți spun ce se va întâmpla dacă nu aranjăm ceva.

— Doar pleacă! urlă ea.

— Cred că ar trebui să… ieşim din când în când. Şi nu accept un refuz.

Felul în care spusese „ieşim" îi făcu pielea ca de găină. Beth nu putea să creadă ce aude.

— Până la urmă, te-am prevenit în privința lui Thigh-bolt, adăugă el. Dar unde ai fost azi? La el acasă. Scutură din cap. A fost o mare greşeală. Vezi tu, mi-e foarte simplu să construiesc un caz în care el e obsedat şi te-a hărțuit. Ambele lucruri îl fac periculos, dar tu evident alegi să ignori asta. Şi asta face periculos faptul că Ben este obligat să locuiască cu tine.

Expresia de pe fața lui Keith era neutră. Beth se simțea paralizată de cuvintele lui.

— Mi-ar displăcea enorm să trebuiască să merg prin tribunale şi să le spun ce ai făcut, dar o voi face. Şi sunt sigur că mi-ar da custodie completă de data asta.

— Nu ai face asta, şopti ea.

— Aş face-o. Dacă nu… Plăcerea lui evidentă de a pronunța cuvintele le făcu să pară şi mai terifiante. Se opri,

lăsându-le să pătrundă, înainte de a vorbi din nou, ca un profesor: Lasă-mă să mă asigur că înțelegi. Mai întâi, îi spui lui Thigh-bolt că nu mai vrei să-l vezi niciodată. Apoi îi ceri să plece din oraş. După asta, ieşim. De dragul vremurilor trecute. Ori asta, ori Ben vine să locuiască la mine.

— Nu o să locuiesc niciodată cu tine! țipă o voce subțire din dreptul uşii de la bucătărie.

Beth privi pe lângă Keith şi îl văzu pe Ben, care era oripilat. Puştiul începu să se dea înapoi.

— Nu o să o fac!

Ben se întoarse şi începu să alerge, trântind uşa de la intrare în urma lui şi dispărând în furtună.

CAPITOLUL 37

CLAYTON

Beth încercă să treacă de Clayton, dar el o apucă din nou de braț.

— Nu am terminat încă, mârâi el.

Nu avea de gând să o lase să plece până când nu se asigura că înțelesese.

— A fugit afară!

— Va fi în regulă. Vreau să mă asigur că ai înțeles clar cum vor sta lucrurile între noi.

Fără să ezite, Beth îl plesni peste față cu palma liberă, iar el se retrase. Când îi dădu drumul, ea îl împinse cu toată puterea, bănuind că este încă în dezechilibru.

— Ieşi dracului o dată! țipă ea. De îndată ce se stabiliză pe picioare, îl lovi din nou cu toată puterea în piept. M-am săturat atât de tare ca familia ta să îmi spună ce pot şi ce nu pot să fac şi nu am de gând să mai accept!

— Foarte rău, o împinse el înapoi, cuvintele curgând natural. Nu ai de ales. Nu am de gând să-l las pe Ben să se apropie de *prietenul* ăla al tău.

În loc să răspundă, ca şi cum ar fi fost sătulă să-l mai asculte, ea îl împinse şi trecu pe lângă el.

— Unde te duci? întrebă el. Nu am terminat.

Beth răspunse din sufragerie:

— Mă duc să-l caut pe Ben.

— E doar puțină ploaie!

— E inundație, în caz că nu ai observat.

El o privi ieşind pe verandă, aşteptându-se să îl găsească pe Ben acolo, dar dintr-un motiv sau altul, ea privi în ambele direcții şi dispăru. Afară fulgeră, tunetul făcându-se auzit

peste încă un moment. Aproape. Prea aproape. Clayton merse la uşă şi văzu că Beth se afla în capătul îndepărtat şi scruta curtea cu privirea. Apoi o zări pe Nana apropiindu-se cu o umbrelă.

— L-ai văzut pe Ben? strigă dintr-odată Beth.

— Nu, răspunse Nana, confuză, ploaia căzând în jurul ei. Abia am ajuns. Ce se întâmplă? Se opri brusc la vederea lui Clayton. El ce caută aici? întrebă ea.

— Nu a trecut pe lângă tine? întrebă Beth, dintr-odată alergând către trepte.

— Nu e mare lucru, spuse Clayton, ştiind că trebuia să încheie discuția cu Beth. Se va întoarce...

Beth se opri dintr-odată şi îl privi. Clayton observă că furia din ochii ei fusese înlocuită cu ceva ce semăna cu teroarea. Sunetul furtunii părea să se audă dintr-odată foarte puternic.

— Ce este? întrebă el.

— Căsuța din copac...

Dură un moment până când procesă cuvintele, apoi pieptul lui Clayton începu să îl apese. Peste încă o clipă, amândoi alergau către pădure.

CAPITOLUL 38

THIBAULT, BETH ŞI CLAYTON

Thibault ajunse într-un final la adăpost, cu bocancii plini de apă şi grei de noroi. Zeus ținuse pasul cu el, încetinit doar de apa care îi ajungea până la genunchi. În față, vedea maşina şi camioneta, dar şi un alt SUV în timp ce se apropia, zări luminile de deasupra şi realiză că şi Clayton era acolo.

În ciuda epuizării, înainta, stropind din greu în toate părțile. Zeus sărea prin apă ca un delfin care făcea salturi peste valuri. Cu cât alerga mai repede, cu atât distanța părea mai mare. Într-un final, ajunse la adăpost şi coti către casă. Abia atunci o observă pe Nana, care stătea pe verandă cu o lanternă îndreptată spre pădure.

Chiar şi de la depărtare, părea panicată.

— Nana! strigă el, dar zgomotul furtunii nu îi permitea vocii lui să ajungă la ea.

Peste câteva momente, păru să-l audă, pentru că se întoarse către el, prinzându-l în lumina lanternei.

— Thibault?

Thibault se forță să facă ultimii paşi. Ploaia şuiera în jurul lui şi lumina joasă îl împiedica să vadă. Încetini, încercând să îşi regleze respirația.

— Ce s-a întâmplat? urlă el.

— Ben a dispărut! urlă ea înapoi.

— Cum adică a dispărut? Ce s-a întâmplat?

— Nu ştiu! strigă Nana. Clayton a fost aici şi Beth a ieşit să-l caute pe Ben… şi apoi ei doi au plecat spre pârâu. Am auzit ceva despre căsuța din copac…

Peste încă un moment, Thibault alerga spre pădure împreună cu Zeus.

Ploaia şi vântul loveau crengile din jurul lor, zgâriindu-le feţele şi mâinile. Poteca fusese blocată de zeci de crengi căzute, obligându-i pe Beth şi pe Keith să treacă printre tufe şi copaci pentru a le ocoli. Beth se împiedică şi căzu de două ori; în spatele ei, îl auzea şi pe Keith căzând. Noroiul era gros şi vâscos; la jumătatea drumului spre căsuţă, Beth rămase fără un pantof, dar nu se opri.

Căsuţa. Podul. Inundaţia. Doar adrenalina şi frica o mai ţineau să nu vomite. Cu ochii minţii, îl vedea pe fiul ei pe pod, în timp ce acesta ceda brusc.

În întuneric, se împiedică din nou de un copac pe jumătate putrezit şi simţi o durere înţepătoare în picior. Se ridică repede, încercând să ignore durerea, dar când puse greutate pe picior, se prăbuşi din nou la pământ.

În acel moment, Keith o ajunse din urmă şi o ridică fără un cuvânt. Ţinând o mână în jurul mijlocului ei, o duse înainte.

Amândoi ştiau că Ben era în pericol.

Clayton trebuia să se forţeze să nu cedeze panicii. Îşi spunea că Ben este inteligent, că ar recunoaşte pericolul când l-ar vedea, că nu îşi va forţa norocul. Ben nu era cel mai curajos copil. Pentru prima şi singura dată în viaţa lui, era recunoscător pentru asta.

Chiar şi în timp ce se chinuia să străbată pădurea, cu Beth suspinând alături, Clayton nu putea ignora ce vedea. Departe de malurile lui, aproape de picioarele lor, pârâul curgea mai mare, mai puternic şi mai rapid decât îl văzuse el vreodată.

Thibault fugise mult prin noroi şi apă, obligându-se să nu încetinească, dar fiindu-i tot mai greu să menţină ritmul disperat.

Crengi şi liane îl izbeau peste faţă şi peste braţe, sfâşiindu-l cu tăieturi sângerânde pe care nu le simţea în timp ce se lovea cu putere de obstacole.

În timp ce fugea, smulse de pe el întâi pelerina, apoi cămaşa.

„Aproape am ajuns, îşi spunea încontinuu. Încă puţin.”

Şi în adâncul mintii sale, auzi ecoul vocii lui Victor:

— *Este mai mult.*

Beth îşi simţea oasele din laba piciorului măcinându-se unul de altul la fiecare pas, trimiţând şiroaie fierbinţi prin tot corpul, dar refuza să ţipe sau să plângă.

Pe măsură ce se apropiau de căsuţă, pârâul se lăţea şi mai mult, curentul rotindu-se şi curgând în spirale. Apa plină de mâl se spărgea în valuri mici de insuliţe formate din crengi căzute de-a lungul malurilor ce dispăreau cu repeziciune. Apa turbulentă era plină de aluviuni, obiecte îndeajuns de mari încât să lase pe oricine fără suflare.

Ploaia cădea din cer în valuri. Vântul mai rupse o creangă şi aceasta căzu la doar câţiva metri distanţă. Noroiul părea să-i sleiască pe amândoi de energie.

Dar ea ştia că ajunseseră la stejar: prin perdeaua de ploaie, putea desluşi podul de frânghie, ca pe forma difuză a unei corăbii în sfârşit zărită dintr-un port ceţos. Ochii ei se mutau de la scară la podul de frânghie către ponton... Apa pârâului îl spăla deja cu repeziciune, colectând crengi la baza lui. Privirea ei urcă la platforma casei, observând unghiul ciudat al podului suspendat. Plutea la doar treizeci de centimetri de apă, deoarece platforma fusese desprinsă de structura veche a căsuţei şi era evident pe punctul de a ceda.

Ca într-un coşmar cutremurător, îl zări pe Ben în pârâul umflat, agăţat de podul de frânghie de sub platforma casei. Abia atunci îşi permise să ţipe.

Clayton se simţi copleşit de spaimă în momentul în care îl văzu pe Ben atârnat de marginea şubredă a podului. Mintea lui începu să alerge frenetic.

Era prea mult de înotat până pe partea cealaltă şi nu era destul timp.

— Stai aici! ţipă el către Beth, în timp ce alergă către scăriţă.

O escaladă şi păşi pe pod în pas alergător, disperat să ajungă la Ben. Deja vedea platforma căsuţei scufundându-se.

De îndată ce forța curentului o va atinge, se va desprinde complet.

La a treia treaptă, scândura putrezită se rupse şi Clayton simți cum trece prin platformă, rupându-şi coastele şi căzând apoi liber în apă. Făcu tot ce putu şi se apucă de frânghie în timp ce cădea în apa învolburată. Se chinui să o apuce mai bine în timp ce se scufunda, hainele trăgându-l la fund. Se simți tras de curent şi funia se strânse. El se ținu de ea, încercând să scoată capul din apă, lovind sălbatic din picioare.

Atinse suprafața apei şi trase aer în piept. Durerea năprasnică de coaste făcu totul să se întunece pentru o clipă. Panicat, se întinse după funie cu cealaltă mână, luptându-se cu curentul.

În timp ce se ținea de funie, ignorând durerea, crengi se loveau de trupul lui înainte de a se îndepărta, învârtindu-se nebuneşte. Curentul îl izbea peste față, obstrucționându-i vederea, îngreunându-i respirația şi făcându-l incapabil să se gândească la altceva în afară de supraviețuire. În această luptă, nu observă pilonii de sub platforma centrală arcuindu-se sub greutatea lui şi începând să se încline din cauza curenților puternici.

Beth se chinui să se ridice şi să meargă. Reuşi să facă trei paşi, înainte de a cădea din nou. Duse mâinile la gură şi strigă peste pârâu:

— Mişcă-te pe funie, Ben! Îndepărtează-te de platformă! Poți s-o faci!

Nu era sigură dacă el o auzise, dar peste o clipă puştiul începu să se mişte dinspre platformă către curentul şi mai violent din centrul pârâului.

Către tatăl său…

Keith era în bătaia curentului, abia mai ținându-se…

Totul începu să se accelereze şi să încetinească exact în acelaşi moment în care ea zări dintr-odată o mişcare în depărtare, puțin mai în amonte. Cu coada ochiului, îl văzu pe Logan scoțându-şi bocancii şi haina de ploaie.

Peste încă o clipă, el plonjă în apă, urmat îndeaproape de Zeus.

Clayton ştia că nu mai putea rezista mult. Durerea de coaste era necruțătoare, iar curentul continua să-l lovească. De-abia putea să respire, conştient că avea să moară.

*

Curentul viguros îl ducea pe Thibault cu o jumătate de metru înapoi pentru fiecare treizeci de centimetri cu care înainta. Ştia că se putea întoarce de-a lungul malului – o dată ajuns pe partea cealaltă –, dar nu avea timp. Fără să-l scape din priviri pe Ben, înotă din răsputeri.

O creangă mare se izbi de el, trimițându-l la fund pentru un moment. Când ieşi din nou la suprafață, îl văzu pe Zeus în spatele lui, înotând. Îşi recăpătă respirația, apoi începu să dea din mâini şi din picioare într-un efort disperat. În acea disperare, văzu că nu ajunsese nici măcar la mijlocul pârâului.

*

Beth îl văzu pe Ben înaintând şi mai mult pe podul şubred de frânghie şi se târî mai aproape de malul apei.

— Hai! țipă ea, plângând. Poți! Ține-te bine, puiule!

În plin înot, Thibault se lovi de pontonul scufundat. Se rostogoli în apă; peste o clipă, se izbi de Clayton.

Panicat, Clayton îl apucă de braț cu mâna liberă, trăgându-l pe Thibault la fund. Acesta începu să caute funia, strângând-o în timp ce Clayton îi dădea drumul. Keith se agăță în schimb de Thibault, urcându-se pe el într-o încercare disperată de a ajunge la aer.

Thibault se chinui sub apă, ținând funia cu o mână, incapabil să se elibereze de Clayton. Plămânii lui păreau că explodează şi se simți cuprins de panică.

În acel moment, pilonii se arcuiră din nou, puterea curentului care îi trăgea pe Clayton şi pe Thibault fiind prea mare pentru ei şi, cu un pârâit, platforma cedă complet.

*

Beth îi privi pe Keith şi pe Logan agitându-se exact înainte

ca ultimele frânghii să se rupă. De partea cealaltă, platforma casei se rostogoli în râu într-o erupție masivă de apă, iar Ben fu aruncat în aval. Cu oroare, Beth văzu că el încă se ținea de una din frânghiile fixate de pontonul care se prăvălise în torenți.

Zeus se apropiase de Logan şi de Keith când pontonul se înălțase brusc, pentru ca apoi să se prăbuşească în valuri. Zeus dispăru din raza vizuală lui Elizabeth.

Totul se întâmpla mult prea repede – nu îi mai putea vedea pe Logan sau pe Keith şi abia după ce căută frenetic cu privirea văzu capul lui Ben, ca un punct printre aluviuni.

Auzi strigătele ascuțite ale lui Ben şi îl văzu luptându-se să-şi mențină capul deasupra apei. Se ridică din nou şi şchiopătă înainte, imună la durere, încercând cu disperare să nu-l piardă din priviri.

Şi apoi, ca un vis devenit realitate, văzu un cap negru şi lucios înaintând vertiginos către fiul ei: Zeus. Îl auzi pe Ben strigând câinele, şi inima ei se umplu dintr-odată de bucurie.

Se împiedică şi căzu, se ridică din nou şi începu să se împleticească, apoi căzu din nou. Într-un final, începu să se târască, încercând să vadă ce se întâmpla. Se agăță de crengile căzute pentru a înainta. Zeus şi Ben deveneau din ce în ce mai mici, fiind traşi în josul pârâului de curenți, dar câinele se apropia din ce în ce mai mult de puşti.

Apoi, dintr-odată, cele două siluete se uniră, iar Zeus vira brusc, îndreptându-se către malul pârâului, cu Ben în spatele lui, ținându-l de coadă.

— Dă din picioare, puiule! Dă din picioare! strigă ea.

Se împletici şi sări într-un picior, apoi se aruncă în față, încercând în zadar să țină pasul cu acei curenți. Ben şi Zeus se îndepărtau din ce în ce mai mult cu fiecare secundă.

Se chinuia să nu-i piardă din priviri – ajunseseră la jumătatea pârâului… nu, trecuseră de mijloc.

Continuă să înainteze, încercând din răsputeri să rămână cu ochii pe ei. Se sforță, copleşită de instincte. În loc de durere, îşi simțea fiecare bătaie a inimii.

Mai era doar o treime din distanța până la malul pârâului... curentul pierdea din intensitate... acum mai era un sfert...

Înaintă în continuare, agățându-se de crengi şi forțându-se să avanseze. Îi pierduse printre copaci, dar îi găsi din nou.

Aproape ajunsă... lăsă uşurarea să-şi facă loc... mai avea atât de puțin...

„Te rog, Doamne!... încă puțin..."

Şi apoi, iată-i! Picioarele lui Ben atinseră primele malul, iar puştiul dădu drumul cozii câinelui. Zeus se forță şi ajunse şi el la nivelul solului. Beth se aruncă înspre ei când cei doi ieşeau împleticindu-se din apă.

Zeus se prăbuşi de îndată ce ajunse pe pământ. Ben căzu şi el un moment mai târziu. Până când să ajungă Beth la ei, Zeus se ridicase deja, cu picioarele tremurând de epuizare, leoarcă şi tuşind.

Beth se aşează lângă fiul ei, care începu să tuşească în ton cu Zeus.

— Eşti bine? strigă ea.

— Sunt bine, gâfâi el. Tuşi din nou, apoi îşi şterse apa de pe față. M-am speriat, dar aveam fotografia în buzunar. Thibault a spus că mă va apăra.

Îşi şterse nasul.

— Unde-i tata? Şi Thibault?

La auzul cuvintelor, începură amândoi să plângă.

EPILOG

PESTE DOUĂ LUNI

Beth privi în oglinda retrovizoare şi zâmbi când îl văzu pe Zeus pe bancheta din spate a camionetei, cu nasul lui ridicat în vânt. Ben stătea alături de ea şi, deşi crescuse mult de la ultimele evenimente, încă nu era îndeajuns de înalt încât să stea comod cu cotul pe geamul de la portieră.

Era primul val de căldură pe care îl avuseseră după săptămâni întregi de vreme mizerabilă, iar Crăciunul se apropia cu repeziciune peste mai puțin de două săptămâni. Căldura şi furtunile din octombrie deveniseră deja o amintire îndepărtată. Inundațiile – ştire națională. Centrul oraşului Hampton fusese inundat, ca în multe alte orăşele din regiune; per total, şase oameni îşi pierduseră viața.

În ciuda coşmarului pe care îl înduraseră cu toții, Beth se simțea cumva… împăcată pentru prima oară după foarte mult timp. De la înmormântare încoace, se tot gândise la evenimentele care duseseră la acea zi fatidică. Ştia că mulți oameni îşi puneau semne de întrebare cu privire la alegerile pe care le făcuse. Ocazional, auzea vorbe, dar pe majoritatea le ignora. Dacă Logan o învățase ceva, era că uneori încrederea în sine şi instinctele sunt tot ce ai.

Din fericire, Nana continuă să se însănătoşească; în zilele şi săptămânile de după „accident”, aşa cum îi spunea ea, Beth apelase la ea pentru acea înțelepciune specială şi susținere necondiționată. Acum, cânta cu regularitate în cor, avea timp să dreseze câinii şi îşi folosea ambele mâini, şchiopătând doar ocazional, când era foarte obosită. La un moment dat, cu două săptămâni în urmă, amândouă şchiopătau la fel. Se întâmpla la două zile după ce Beth îşi

scosese gipsul – îşi rupsese patru oase din laba piciorului şi fusese nevoită să stea imobilizată cinci săptămâni iar Nana o necăjise pe tema asta, bucuroasă că mai era şi altcineva invalid.

Ben se schimbase simțitor de atunci. În unele privințe, schimbarea o îngrijora pe Beth, iar din altele, o făcea să se simtă mândră. Faptul că supraviețuise acelei încercări îi dăduse lui Ben o nouă încredere în sine pe care o ducea cu el la şcoală. Sau cel puțin aşa îi plăcea ei să creadă. Câteodată, se întreba dacă nu era datorită fotografiei pe care o ținea în buzunar.

Plasticul era rupt şi tocit, şi începea să se separe de fotografie, dar el nu se despărțea de ea. Cu timpul, presupunea că va depăşi momentul, dar cine ştie? Era moştenirea lăsata de Logan lui Ben şi din această cauză avea o însemnătate specială pentru el.

Pierderea fusese dificilă pentru Ben, bineînțeles. Deşi vorbea rareori despre asta deschis, ea ştia că se învinovățea cumva. Şi încă mai avea uneori coşmaruri, în care îi striga când pe Keith, când pe Logan. Când Beth îl trezea, visul era mereu acelaşi. Cade în râu, este pe punctul de a se scufunda, dar îl vede pe Zeus venind spre el. În visele lui totuşi încerca să apuce coada câinelui, doar pentru a-şi da seama că nu o putea prinde. Se întindea şi eşua din nou şi din nou, doar pentru a-şi da seama că Zeus nu mai avea coadă, apoi se privea, ca dintr-un alt loc, eşuând şi scufundându-se.

Când ajunse la cimitir, Beth opri în locul ei obişnuit. Ducea cu ea două vaze cu flori. Mai întâi, după cum făcea mereu când venea aici, merse la locul unde era înmormântat Drake şi rămase acolo câteva clipe pentru a-şi aminti de el, înainte de a smulge câteva buruieni de pe marginea pietrei funerare şi a pune vaza cu flori alături.

Apoi merse către celălalt mormânt. Păstrase aranjamentul floral mai mare pentru acesta: era ziua lui de naştere, iar ea voia să se asigure că amintirea lui va rămâne vie.

Zeus umbla de colo-colo, mirosind şi explorând ca de obicei. Ben îl urma îndeaproape, aşa cum făcuse de când acesta apăruse în viețile lor. Ben îl iubise dintotdeauna, dar, după ce Zeus îl salvase din rău, deveniseră imposibil de separat. Zeus părea să realizeze ce făcuse – sau, cel puțin, asta era singura explicație pe care o găsise Beth – şi în mintea lui, erau legați unul de celălalt. Noaptea, Zeus dormea la uşa camerei lui Ben. Când mergea la baie în mijlocul nopții, Beth îl vedea deseori pe Zeus lângă pat, verificându-şi companionul iubit, în timp ce acesta dormea.

Pierderea era cumplită, iar Beth şi Ben erau chinuiți de urmările acesteia. Uneori, Beth simțea că amintirea tragediei îi distruge perioada de doliu, pentru că, în ciuda eroismului care marcase evenimentul, reminiscențele nu erau mereu plăcute. Dar, după tot ce se întâmplase, îşi vor aminti de Keith Clayton cu recunoştință. Nu va uita niciodată cum o sprijinise când căzuse, în acea zi. Sau că, la final, murise încercând să-şi salveze fiul.

Acest lucru conta. Conta foarte mult şi, în ciuda altor frustrări, acela va fi modul în care va alege să-şi amintească de el. Spera, de dragul lui Ben, că şi el va ajunge să şi-l amintească la fel, fără vinovăție şi ştiind că tatăl său îl iubise, chiar dacă, până în acel moment nu îi prea arătase acest lucru.

Cât despre ea, Logan o aştepta acasă. Se oferise să o însoțească la cimitir, dar ea ştia că nu voia cu adevărat să meargă. Era sfârşitul săptămânii şi el prefera să-şi petreacă dimineții plimbându-se singur, reparând sau lucrând la noua căsuță pentru Ben, în curtea din spate.

Mai târziu, plănuiau să decoreze bradul de Crăciun. Începea să se obişnuiască încet-încet cu ritmul şi toanele lui, recunoscând semnalele tacite care îi dezvăluiau cine era el. Cu bune şi rele, cu calități şi defecte, era al ei pentru totdeauna.

Când opri pe alee, îl văzu pe Logan coborând treptele şi îi făcu semn cu mâna.

Şi ea era a lui pentru totdeauna – aşa imperfectă cum era. „O iei sau pleci”, se gândi ea. Era cine era.

În timp ce Logan înainta spre ea, zâmbi ca şi cum i-ar fi citit gândurile şi deschise brațele.

MULŢUMIRI

Să scrii nu este niciodată un efort solitar şi, ca întotdeauna, sunt mulţi oameni cărora doresc să le mulţumesc pentru că au avut energia şi priceperea de a completa acest roman. Există multe căi pentru a onora eforturile acestor oameni, bineînţeles, aşa că m-am gândit să folosesc diferite mijloace pentru a vă mulţumi – cel puţin conform listei pe care am consultat-o pe Google înainte de a scrie aceste rânduri. (Fără a o consulta, dumneavoastră puteţi numi toate modalităţile?)

La începutul listei se situează, bineînţeles, soţia mea, Pathy. Mai mult decât orice, ea mă determină să rămân concentrat pe lucrurile care sunt cu adevărat importante. Le spun fiilor mei că ar trebui să se căsătorească cu femei care să-i semene în mare măsură. *Mulţumesc!*

După aceea vin copiii: Miles, Ryan, London, Lexie şi Savannah, toţi fiind imortalizaţi (într-o manieră adolescentină) ca nume ale personajelor în precedentele mele romane. Să primesc îmbrăţişările lor reprezintă cel mai mare efort dintre toate. *Muchas gracias!*

Şi apoi? Agentul meu literar, Theresa Park, merită întotdeauna gratitudinea mea. Relaţia dintre agent şi autor poate fi problematică uneori – asta am auzit de la alţi agenţi şi autori. Cu toată sinceritatea, pentru mine nu a fost altfel decât fantastic şi minunat să lucrez cu Theresa din momentul în care am vorbit pentru prima oară la telefon în 1995. Ea este cea mai bună; nu numai că este inteligentă şi răbdătoare, dar este binecuvântată cu mai mult bun-simţ decât majoritatea oamenilor pe care îi cunosc. *Danke schön!*

Denise Di Noroi, prietena şi complicea mea în domeniul cinematografiei, este o altă binecuvântare în viaţa mea. Ea a produs trei dintre filmele mele – inclusiv *Nopţi în Rodanthe, Mesaj de departe* şi *O plimbare de neuitat* – care mă fac unul

dintre cei mai norocoşi autori din lume. *Merci beaucoup!*

David Young, fabulosul director general al Grand Central Publishing, m-a sprijinit foarte mult şi sunt norocos că lucrez cu el. *Arigato gozaimasu!*

Jennifer Romanello, publicist şi prietenă, a făcut din publicitate o experienţă foarte interesantă şi plăcută pe parcursul ultimilor treisprezece ani. *Grazie!*

Edna Farley, prietena mea de la telefon, programează aproape totul şi rezolvă flecare problemă cu care ne confruntăm în timpul deplasărilor. Ea nu este numai fantastică, ci şi extrem de optimistă, un atribut pe care am învăţat să-l apreciez foarte mult. *Tapadh leibh!*

Howie Sanders, agentul de filme şi prietenul meu, este un alt membru al clubului „Am lucrat multă vreme cu acest autor". Şi viaţa mea este mai bună din această cauză. *Toda raba!*

Keya Khayatian, un alt agent de filme al meu, este minunat şi întotdeauna generos. *Merci!* sau, dacă preferi, *Mamnoon!*

Harvey-Jane Kowal şi Sona Vogel, care se ocupă de drepturile de autor, sunt incredibil de răbdători, în condiţiile în care am depăşit întotdeauna cu mult termenele de predare. Ei trebuie să identifice toate micile erori din romanele mele (de acord, unele mari, de asemenea) şi, din păcate, rareori le ofer mult timp pentru a acţiona. Deci, în cazul în care veţi descoperi o eroare (s-ar putea să o faceţi), nu îi învinovăţiţi pe ei. Aruncaţi vina asupra mea. Ei fac o treabă fantastică. Amândurora le spun: *Spasibo!*

Scott Schwimer, avocat specializat în industria divertismentului, este unul dintre oamenii care vă fac să vă încruntaţi la glumele din acest domeniu. Este o persoană deosebită şi un prieten chiar mai bun. *Liels paldies!*

Multe mulţumiri, de asemenea, lui Marty Bowen, Courtenay Valentina, Abby Koons, Sharon Krassney, Lynn Harris şi Markjohnson. *Efharisto poli!*

Alice Arthur, fotograful meu, este întotdeauna pregătită şi

realizează fotografii fantastice, pentru care îi sunt întotdeauna recunoscător. *Toa chie!* Ori *Xie xie!*

Tom McLaughlin, directorul lui Epiphany School – o şcoală de la care eu şi soția mea am primit sprijin – mi-a făcut viața mai bogată şi mai plină de când lucrăm împreună. *Obrigado!*

Şi, în cele din urmă, lui David Simpson, colegul meu antrenor la New Bern High – *Mahalo nui loa!*

P.S. Limbile sunt: engleză, spaniolă, germană, franceză, japoneză, italiană, galeză scoțiană, ebraică, farsi (persană), rusă, lituaniană, greacă, chineză, arabă, portugheză şi hawaiiană. Cel puțin conform site-ului pe care l-am găsit pe internet. Dar cine poate crede toate acestea?

Sfârşit

Cuprins

CAPITOLUL 1 4

CLAYTON ŞI THIBAULT 4

CAPITOLUL 2 17

THIBAULT 17

CAPITOLUL 3 31

BETH 31

CAPITOLUL 4 50

THIBAULT 50

CAPITOLUL 5 58

CLAYTON 58

CAPITOLUL 6 66

THIBAULT 66

CAPITOLUL 7 70

BETH 70

CAPITOLUL 8 85

THIBAULT 85

CAPITOLUL 9 100

CLAYTON 100
CAPITOLUL 10 104
BETH 104
CAPITOLUL 11 120
THIBAULT 120
CAPITOLUL 12 138
BETH 138
CAPITOLUL 13 150
THIBAULT 150
CAPITOLUL 14 171
CLAYTON 171
CAPITOLUL 15 175
BETH 175
CAPITOLUL 16 188
THIBAULT 188
CAPITOLUL 17 208
CLAYTON 208
CAPITOLUL 18 212
BETH 212
CAPITOLUL 19 220

THIBAULT 220
CAPITOLUL 20 226
BETH 226
CAPITOLUL 21 243
CLAYTON 243
CAPITOLUL 22 249
THIBAULT 249
CAPITOLUL 23 262
BETH 262
CAPITOLUL 24 270
CLAYTON 270
CAPITOLUL 25 273
THIBAULT 273
CAPITOLUL 26 278
BETH 278
CAPITOLUL 27 284
CLAYTON 284
CAPITOLUL 28 286
BETH 286
CAPITOLUL 29 293

THIBAULT 293
CAPITOLUL 30 295
BETH 295
CAPITOLUL 31 298
CLAYTON 298
CAPITOLUL 32 301
BETH 301
CAPITOLUL 33 305
THIBAULT 305
CAPITOLUL 34 311
CLAYTON 311
CAPITOLUL 35 312
THIBAULT 312
CAPITOLUL 36 314
BETH 314
CAPITOLUL 37 319
CLAYTON 319
CAPITOLUL 38 321
THIBAULT, BETH ŞI CLAYTON 321
EPILOG 328

PESTE DOUĂ LUNI 328

MULŢUMIRI 332